ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘΜΟΣ 1

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
26
ΠΕΜΠΤΗ

ΕΥΡΩΠΗ

Δραχ 2 μαί

Βλέπε 6ην σελίδα

Ἕνα σπαρταριστὸ ρεπορτὰζ τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Μωρὶς Σωτάν, ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν: Ἡ Ἰαπωνίδα καὶ ἡ Κινέζα γυναῖκα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-[illegible]
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36197

Εδώ Αθήνα... τ' είν' εκεί.

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Τέρμα ὁδοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου
Κολωνοῦ 67 α.
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ρ. Παλαμήδου 4
Τηλ. 30297.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 150
Ἐξωτερικοῦ £ 1
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ἑταιρεία ἡ «Εὐρώπη»

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η "ΕΥΡΩΠΗ,,

«Ἕνα ἀκόμη περιοδικό». Θὰ ποῦνε πολλοί. «Δὲ φτάνανε ὅσα βγαίνουν;» Θὰ προσθέσουν ἄλλοι. Καὶ—μεταξύ μας—δὲν ἔχουν ἄδικο. Σὰν πολλὰ περιοδικὰ ἐκδίδονται σ' ἕνα τόπο, ποὺ στοὺς χίλιους κατοίκους του—μερικοὶ τοὺς βγάζουν πάρα πάνω — διαβάζει ὁ ἕνας. Καὶ φυσικὸ τοῦτο—ἀφ' οὗ οἱ ἀγράμματοί μας εἶναι πάρα πολλοί. Καὶ ἀκόμη ὅσοι γνωρίζουν ἀνάγνωσι καὶ γραφή, τὸ θεωροῦν σὰν κάτι τὶ ἐξαιρετικό, κάτι ποὺ τοὺς φτάνει καὶ τοὺς περισσεύει. Ἐνῷ στὰ ξένα μέρη, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Ἡ ἐφημερίδα, τὸ περιοδικὸ καὶ τὸ βιβλίο, θεωροῦνται ἀπ' αὐτούς, εἶδος πρώτης ἀνάγκης—σὰν τὸ ψωμὶ γιὰ τὸν Ἕλληνα. Διαβάζει καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ὅπως καὶ ἡ κυρία. Διαβάζει καὶ ὁ κλητῆρας τοῦ γραφείου, ὅπως καὶ ὁ διευθυντής του. Διαβάζει καὶ ὁ ἐργάτης ὅπως καὶ ὁ προϊστάμενός του.

Γι' αὐτὸ, ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμό μας, πολλὰ βέβαια, εἶναι τὰ περιοδικά μας. Καὶ ὅμως κυκλοφοροῦν, ἄλλα πιὸ πολὺ καὶ ἄλλα πιὸ λιγώτερο. Γιατὶ εὐτυχῶς ὅσοι Ἕλληνες διαβάζουν—δὲν ἀρκοῦνται σὲ ἕνα μόνο. Κι' ἀκόμη ἀγοράζουν ὅλα τὰ καινούργια, ζητῶντας κάτι τὸ... καινούργιο. Γιατὶ οἱ νέοι καὶ οἱ νέες, τῆς σημερινῆς ἐποχῆς—ἡ ἀλήθεια, ἀλήθεια—διαβάζουν. Αὐτὸ εἶναι βεβαιωμένον. Καὶ πολλοὶ μάλιστα καὶ γράφουν. Προσπαθοῦν κάτι νὰ δημιουργήσουν. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς νέους καὶ οἱ μεγαλείτεροι, ζητοῦν μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσι, κάποια φρεσκάδα καὶ δροσιὰ σ' ἕνα περιοδικό. Ἔτσι αὐτοί, ἀντικαθιστοῦν τοὺς πολλοὺς ποὺ δὲν διαβάζουν καὶ δὲν ἀγοράζουν ἐπομένως περιοδικά, ἀλλὰ τοὺς ἀρέσει νὰ κριτικάρουν μόνον, γιὰ νὰ φαίνωνται πὼς τὰ ξέρουν ὅλα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως καὶ οἱ πραγματικοὶ ἀγορασταὶ ποὺ ὑπάρχουν ἀπογοητεύονται, ἀπὸ τὴν παρακολούθησι τοῦ περιοδικοῦ π' ἀγοράζουν καὶ τ' ἀφήνουν. Ἔτσι βλέπουμε περιοδικὰ—ἀφῆστε τὶς ἐφημερίδες—ποὺ πουλοῦν πενῆντα χιλιάδες φύλλα στὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδόσεώς των, νὰ πέφτουν σιγὰ - σιγὰ καὶ νὰ σβύνουν.

Βέβαια εἶναι καὶ τ' ἀψίκορο τοῦ Ἕλληνος—ἂς εἴμεθα δίκαιοι. Ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ ἐκ μέρους πολλῶν ἐκδοτῶν, ἀμέλεια γιὰ τὴν ἐπιχείρησί τους, ποὺ σκοπὸ ἔχει τὴν οἰκονομία.

Ἡ «Εὐρώπη» ποὺ σήμερα βλέπετε, δὲν θὰ ἐφαρμόση τὸ σύστημα αὐτὸ—γιατὶ θέλει νὰ κρατήση ὅλους τοὺς ἀγοραστὰς τοῦ πρώτου φύλλου της. Καὶ ὅλους ὅσοι θὰ τὴν πάρουν μιὰ φορὰ στὰ χέρια τους, θέλει νὰ τοὺς κάμη δικούς της, φανατικοὺς φίλους καὶ ὑποστηρικτάς της. Καὶ δὲν θὰ ἐφαρμόση τὸ σύστημα τῶν οἰκονομιῶν, γιατὶ δὲν εἶναι ἐπιχείρησι, μὲ τὴ στενὴ τῆς λέξεως σημασία. Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν «Εὐρώπη» ἕνα ὄνομα. Ἐνδιαφέρονται ὅλοι ποὺ γράφουν, ὅλοι ὅσοι στὴ φωνή μας, μὲ συγκινητικὴ ἀληθινὰ προθυμία, προσέτρεξαν, καὶ τοῦτο γιατὶ ὅλοι εἶναι ἐπαγγελματίαι δημοσιογράφοι καὶ συγγραφεῖς, μ' ὅλους μᾶς συνδέει ἐτῶν πολλῶν συναδελφικὴ ἀλληλεγγύη. Μὲ τὴν ἐκλεκτὴ συνεργασία των, πιστεύουμε ὅτι ἡ «Εὐρώπη» δὲν θὰ κουράση κανένα ἀναγνώστη καὶ δὲν θὰ τὸν κάμη νὰ τὴν βαρεθῆ καὶ νὰ τὴν ἀφήση.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Η «ΕΥΡΩΠΗ» δὲν εἶνε ὄνομα ξενικό. Βέβαια μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ὁρίζεται σήμερα ἕνα μεγάλο τμῆμα τῆς ὑδρογείου σφαίρας καὶ γίνεται συνήθως κατάχρησις τῆς λέξεως ἀπὸ πολλούς. Στὰ παλαιότερα, ὅμως, τὰ πολὺ μακρυνὰ ἑλληνικὰ χρόνια, ἡ Εὐρώπη ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς συμπάθειες τοῦ Διός, ποὺ τὴν ἀπήγαγε μάλιστα, μεταμορφωθεὶς σὲ ταῦρο. Ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν.... παρεξηγήσεων

□ □ □

ΤΟ ΠΡΩΤΟ φύλλο μας, εἶνε φυσικό, νὰ ἔχη ἀτέλειες. Πάντοτε, ἐνῷ τόσος καιρὸς μεσολαβεῖ ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἐκδόσεως μιᾶς ἐφημερίδος ἢ ἑνὸς περιοδικοῦ, μέχρι τῆς ἐκδόσεώς του, ἐν τούτοις συμβαίνει νὰ γίνωνται ὅλα τὶς τελευταῖες ἡμέρες. Ἡ ἀπασχόλησι σὲ χίλια-δυὸ ζητήματα προεκδοτικά, ὁ ἴλιγγος ποὺ συναρπάζει τοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν ἔκδοσι, τοὺς κάνει νὰ παραμελοῦν — ἂν θέλετε — τὸ κυρίως ἔργον των. Γι' αὐτό, οἱ ἀναγνῶσται μας ἂς μᾶς συγχωρήσουν ἂν ἡ «Εὐρώπη» δὲν εἶνε ὅ,τι καὶ ἐμεῖς θέλαμε. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ὅμως, ὑποσχόμαστε συνεχῆ βελτίωσιν τῆς ὕλης καὶ ἐμφανίσεως.

ΔΥΟ πρωτότυπα ἐντελῶς μυθιστορήματα, γραμμένα γιὰ τὴν «Εὐρώπη», θὰ βρῆτε στὶς σελίδες μας. Τὸ ἕνα, τὸ «Παντρεύομαι τὴν προῖκα σου» εἶνε γραμμένο ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ γνωστὸ λόγιο καὶ δημοσιογράφο κ. Μανώλη Κανελλῆ—Σίσυφο, ποὺ τὰ ἔργα του ὥς σήμερα τόσο ἤρεσαν στὸ ἑλληνικὸ κοινὸν καὶ ποὺ τώρα, στὸ μυθιστόρημα αὐτό, ἔβαλε ὅλη τὴν ψυχή του Τὸ ἄλλο, τὸ «Ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα», εἶνε ἀστυνομικό, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἔργα τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ὁ συγγραφεύς του κ. Φέλιξ Κάρ, συγγραφεὺς καὶ ἐπιστήμων μαζί, δίδει τὸν τελειότερο τύπο τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, χωρὶς ἀπιθανότητες, ἀλλὰ μὲ συγκρατημένη τὴν τέχνη του στὰ ὅρια τῆς πραγματικότητος. Παρακολουθήσετε τὰ δύο αὐτὰ μυθιστορήματα καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἔχουμε δίκηο γιὰ ὅσα γράφουμε.

□ □ □

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ τῆς «Εὐρώπης» εἶνε ὑποχρεωμένη πιὸ ἐπίσημα, νὰ ἀπευθύνη ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῆς τὰς εὐχαριστίας της τόσον στοὺς συναδέλφους ποὺ πρόθυμα συνέτρεξαν στὴν ἔκδοσί της μὲ χίλιους τρόπους, ὅσο καὶ στοὺς φίλους της, ποὺ ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τεθοῦν στὴ διάθεσί της καὶ νὰ φροντίσουν γιὰ κάθε τί ποὺ θὰ εἶνε χρήσιμο γιὰ νὰ προοδεύση. Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταί, μᾶς συγκινοῦν ἰδιαιτέρως καὶ τὶς κρατοῦμε ὑπὸ σημείωσι.

ΣΤΟ ἄλλο φύλλο τῆς «Εὐρώπης» μεταξὺ τῆς ἄλλης ἐκλεκτῆς συνεργασίας μας, θὰ δημοσιεύσουμε δύο ἐκλεκτὰς συνεργασίας: Τὶς «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ» τοῦ γνωστοῦ συναδέλφου κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη, μὲ φωτογραφίες ἀδημοσίευτες καὶ «Οἱ μικρόσωμοι Ἕλληνες ἐγκληματίαι», τοῦ φίλου δημοσιογράφου ποὺ συνήρπασε ἐπὶ χρόνια τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐφημερίδων, μὲ τὶς σπαρταριστὲς καμπάνιες του κ. Στάθη Θωμοπούλου. Ἐπίσης θὰ ἔχουμε σπαρταριστὴ συνεργασία τοῦ γνωστοῦ εὐθυμογράφου κ. Σώτου Πετρᾶ. Ἀκόμη θὰ δημοσιεύσουμε ἕνα ἄρθρο τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἕλληνος ἰατροῦ κ. Θ. Λούζη, ποὺ ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμά του στὸ Παρίσι χρόνια καὶ ἐφαρμόζει ἐδῶ τώρα τὴν μέθοδο τοῦ διδασκάλου του Βιντάλ: τὴν συμπαθητικοθεραπεία.

□ □ □

ΠΟΛΛΟΙ μᾶς ἔγραψαν, ὅτι θὰ ἤθελαν μιὰ στήλη ποὺ νὰ ἔχη τὸ πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου. Αὐτὸ κι' ἐμεῖς τὸ εἴχαμε ὑπ' ὄψει καὶ ἀπὸ τὸ ἐπόμενο φύλλο, θὰ ἔχουμε τακτικὰ τὴ στήλη αὐτὴ πλήρη καὶ μὲ ὁδηγίας, χρησιμώτατες, εἰς τοὺς ἔχοντας ρα, διόφωνα. Αὐτὴ τὴν εἰδικὴ στήλη μας πρέπει νὰ τὴν παρακολουθήσετε, γιατὶ θὰ συντάσσεται ἀπὸ εἰδικὸν συνεργάτην μας.

Η ΕΥΘΥΜΗ ΑΘΗΝΑ

ΟΙ ΣΤΥΛΟΙ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου... συγγενεῖς
εἶναι ἀνάγκη προφανὴς
τώρα ποὺ ἐμφανίζομαι
στὰς στήλας τῆς «Εὐρώπης» σας
μὲ λίγα λόγια νὰ σᾶς πῶ
μὲ ποῖον ἔρχομαι σκοπὸ
μὴ μὲ διαβάζετ' ἄδικα
καὶ πᾶν χαμένοι οἱ κόποι σας.

Εἶναι ὁπωσοῦν καταφανὲς
πὼς κάθε τι καινοφανὲς
μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν
τὸ δέχεται ὁ τόπος
γιὰ τοῦτο δὲ χωρὶς ντροπὴ
—κι' ὁ κόσμος ὅ,τι θέλει ἂς πῆ—
ἐγὼ τὰ ἴδια θὰ μασῶ
παντοῦ κι' ἀδιακόπως.

Θὰ σᾶς μιλάω ταχτικὰ
διὰ τὰ περιστατικὰ
ποὺ ὅλοι ἴσως ξεύρετε
μὰ θὰ τὰ λέω μὲ ρίμα
θὰ ἀναξέω κάθε πληγὴ
ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ γῆ
καὶ σεῖς θὰ μὲ διαβάζετε
κι' ἔτσι θὰ πᾶμε πρίμα.

Θᾶμαι ὁπωσδήποτε σαφὴς
στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς
Δὲν μοῦ χρωστᾶτε τίποτα
νὰ σπᾶτε τὸ κεφάλι σας
Δὲν μοιάζουν ὅλοι σὰν κι' ἐμᾶς
ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ Παλαμᾶς
ποὺ ὅταν τὸν διαβάζετε
ἀλλοίμονο στὸ χάλι σας.

Ὅπου εἶναι δύο κι' ἐγὼ τρεῖς
—ἂς ὄψεται ὁ Συκουτρῆς
ποὺ στὰ καλὰ καθούμενα
τἄβαλε μὲ τὸν Πλάτωνα
γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὸ τί καὶ πῶς
ἄλλος του ἦταν ὁ σκοπὸς
ὅμως ἐγὼ στὴ θέση του
τόσο δὲν τ' ἀνακάτωνα.

Θὰ σᾶς τὸ λέω θὲ—δὲν θὲ—
πὼς ὁ Ξενόπουλος μαθὲ
ποὖχε τὸν Πέτρο πρὸ καιροῦ
ἀληθινὸ καμάρι του
ἐσκέφθηκε νὰ τραβηχτῇ
ἀπὸ τὴ φασαρία αὐτὴ
καὶ νὰ μὴ ξαναγράψη πειὰ
ὡς ὅλοι λέν, γιὰ Χάρη του.

Μὲ λίγα λόγια ζουμερὰ
θὰ φλυαροῦμε στὰ γερὰ
ἀσκόπως περιμένοντας
τὴν ἄλλη τὴ βδομάδα,
θὰ γίνεται κουτσομπολιὸ
εἴτε καινούριο, εἴτε παληὸ
χωρὶς νὰ τὰ πολυλογῶ
θὰ φρίττη ἡ Ἑλλάδα.

Ἀκόμη δέ... ἄλλος μπελᾶς
θὰ δέχωμαι ἐπιστολάς...
Ἴσως κανένας ἀπὸ σᾶς
καμμιὰ ἰδέα ἔχει.
Μὰ σᾶς τὸ λέω παστρικὰ
θὰ ἀπαντῶ σατυρικὰ
μὲ λίγα λόγια παστρικὰ
κι' ἔπειτα πέρα βρέχει...

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

— Ἕνα χρονογράφημα, γιὰ τὸ πρῶτο φύλλο τῆς «Εὐρώπης».

— Καὶ τὸ λὲς ἔτσι... ἀψήφιστα.. μὲ τόση βιασύνη;

— Μήπως ἤθελες νὰ σὲ προδιαθέσω; Δὲν πρόκειται γιὰ δυστύχημα...

Ἐκύτταξα τὸν ἀγαπητὸ συνάδελφο, μὲ τὸ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπο ποὺ τὸ στολίζει πάντα τὸ μειδίαμα τῆς καλωσύνης, καὶ ἀντελήφθηκα ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη, γιατὶ ποτὲ δὲν φαντάστηκε ὁ φίλος στὴ δημοσιογραφικὴ του ζωή, ὅτι εἶνε κάτι, ἀδύνατο.

Ἀλλὰ τοῦ ἐξήγησα:

— Βέβαια δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ προδιαθέσης γιὰ νὰ μοῦ πῆς κάτι, ποὺ εἶνε τόσον ἁπλὸ, γιὰ μᾶς ποὺ γράφουμε. Ἀλλὰ χρονογράφημα, γιὰ ἕνα φύλλο ποὺ πρώτη φορὰ ἐκδίδεται, εἶνε κάτι ποὺ, πάντα, μοὔφερνε κάποιο τράκ.

— Αὐτὸ τὸ παθαίνουν οἱ ἠθοποιοὶ καὶ μάλιστα οἱ πρωτόβγαλτοι — μ' ἀπήντησε. Κι' ἐσὺ εἶσαι παληοκαραμπίνα, ποὺ πολέμησε σὲ ἄπειρες τέτοιες μάχες...

Τί νὰ τοῦ εἰπῆς;

Βέβαια μοῦ ἐπάτησε τὸν κάλο, νὰ μὲ εἰπῆ: «παληοκαραμπίνα», μὰ τὸ γέλιο του ἀφοπλίζει. Κι' ἔτσι ὑπετάχθην στὸ μοιραῖο.

— Ἀφοῦ ἔτσι εἶνε, ἂς εἶνε ἔτσι, φίλε μου... Θὰ γράψω... Θὰ γράψω κάτι, ποὺ δὲν τὸ ξανάγραψα...

Ἐδῶ μὲ διέκοψε ἄλλο γέλιο καὶ πρόσθεσε:

— Βέβαια δὲν θ' ἀντιγράψης κανένα χρονογράφημα Ἀκαδημαϊκοῦ ἀπὸ κάποια παληὰ ἐφημερίδα ἢ βιβλίο γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσουμε γιὰ «εἰδικὴ συνεργασία» μας...

— Θὰ γράψω λοιπὸν ἕνα χρονογράφημα, ποὺ νὰ εἶνε κάτι σὰν τὸ διάφανο ὄνειρο, σὰν τὸ γαλανὸ κυματάκι ποὺ ἐρωτοτροπεῖ... ποὺ ἐρωτοσβίζει στὴ βελουδένια ἀμμουδιά. σὰν τὰ ματάκια μιᾶς μικρῆς κορούλας ποὺ τὴ λατρεύεις.

(Ἄλλη διακοπή.

— Ἄσε τὶς ἀνοησίες!...)

— Ἀνοησίες; Μὰ γιατί; Μήπως δὲν εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ζητοῦμε: τὸ φρέσκο... τὸ δροσερό... τὸ ταντελλένιο... ὁ ἀφρός... Ἄχ, πόσες φορές, μοῦ ζήτησαν οἱ διευθυνταί μου κι' οἱ ἀρχισυντάκται μου κάτι, ποὺ νὰ μυρίζη δροσιά, θυμάρι, θάλασσα, γραμμένο ταντελλένια...

(Διακοπή.

— Ἦσαν ἠλίθιοι...)

— Τὸ παραδέχομαι... Ἀλλ' ἔτσι τὸ ζητοῦσαν. Κι' ἔβγαινε μιὰ ἀρλοῦμπα, ποὺ τοὺς φαινόντανε... ἀφρός!... Μὰ τώρα, ὄχι... Θὰ εἶνε ἀφρὸς αὐτὸ ποὺ θὰ γράψω, φίλε μου. Γιατὶ θέλω ἡ «Εὐρώπη» νἄχη κάτι ἀπὸ τὴν ψυχή μου.

— Τότε γράψε...

— Νὰ γράψω... Νὰ γράψω ἀμέσως... Καὶ θὰ ἰδῆς. Θὰ ἰδῆς τί θὰ γράψω... Τί δροσιὰ θἄχη... Τί ἀφρὸς θὰ εἶνε. Τί δαντελλωτὸ γράψιμο...

.. ..

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ γράψω; Πῶς θέλετε νὰ γράψω ἄλλα, πῶς νὰ σᾶς δώσω κάτι σὰν ἀφρὸ καὶ σὰν δαντέλλα καὶ σὰν μυρουδιὰ θυμαριοῦ, κάτι τὸ δροσερὸ σὰν χυμὸ δουκέσσας ἢ μαστοῦ Ἀφροδίτης, ὅταν ἡ στήλη τελειώνη ἐδῶ καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος χῶρος γιὰ τὸ... ἀριστούργημά μου;

Ἀλλὰ ὑποθέτω, ὅτι θὰ τύχη τῆς συγγνώμης σας, μιὰ «παληοκαρα[illegible] πίνα», ἕνας...

ΠΑΛΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΑΝΤΡΙΑΝΟΣ"

ΤΟΥ κ. Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗ

Κοντόχοντρος μὲ τὴ βρακούλα του, τὸ σταυρογέλεκο καὶ τὸ φέσι λίγο στραβά, γεροντάκος καλοκρατημένος καὶ καλοστεκούμενος μὲ τ' ἀνήσυχα «τσουλούφια του» ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὸ φέσι του καὶ τὰ πονηρὰ μικρὰ ἐρευνητικὰ ματάκια του, ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου, τοῦ Ναυπλίου, ἅμα τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἄλλες γιορτάσιμες ἡμέρες ἔβγαινε στὴν ἀγορὰ μὲ τὸ «ταμπάρο του» — τὸν κοντὸ νησιώτικο ἐπενδύτη — καὶ τὴ μαγκουρίτσα του, ἦταν ὁ ἀντιπροσωπευτικώτερος καὶ ἐπιβλητικώτερος τύπος τῆς ἐξουσίας, τοῦ «ἰμπέριουμ» τοῦ δημοσίου ὑπηρέτου.

—Ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς, ὁ ἐπιστάτης τοῦ Γυμνασίου !..

Τὰ παιδιὰ τὸν ἐσέβοντο καὶ τὸν ἐφοβοῦντο.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν μεγάλων εἶχε τὴν θέσιν του, ἂν καὶ μὲ κάποιαν προστατευτικὴν συγκατάβασιν ἀπὸ μέρους των.

Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ κόμματος. Ὅλα κι' ὅλα. Θρησκεία καὶ κόμμα. Σειρά σου καὶ σειρά μου. Ἦρθε ὁ Τρικούπης ; Θὰ πάρω τὴ θέσι καὶ τὸ μιστό. Ἦρθε ὁ Ντεληγιάννης ; Πέρασε ἐλόγου σου...

Ὅταν ὅμως ἴσχυε τὸ κόμμα του ἐννοοῦσε νὰ μὴν τὸν θίξει κανείς. Σεβασμὸς πρὸς τοὺς προϊσταμένους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ νὰ καταλαβαίνουν ὅτι «τὸ σήμερον ἰσχύουμε κι' ἐμεῖς...».

Εἴτανε τότε Γυμνασιάρχης στὸ Ναύπλιο ἕνας Κεφαλωνίτης ζόρικος, Πυλαρινός.

Δίκηα ἢ ἄδικα φαίνεται πὼς τοῦ εἶχε χωθεῖ τοῦ μπάρμπα - Ἀντριανοῦ, χωρὶς νὰ λαμβάνη ὑπ' ὄψει του ὅτι πρωθυπουργὸς ἦταν ὁ Τρικούπης διὰ τὸν ὁποῖον ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς εἶχε θυσιάσει τὸ πᾶν κλπ. κλπ.

Μὲ λίγα λόγια, Πυλαρινὸς καὶ μπάρμπα - Ἀντριανὸς τὰ πήγαιναν σκόρδο - κρεμμῦδι.

«Περέτησα μὲ κἂν καὶ κἂν ἔλεγε ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς, κουνῶντας τὴ βράκα του καὶ σκάζοντας τὸ τσουλοῦφι τῶν μαλλιῶν του, καὶ θὰ μὲ κάνη ἐμένα σκύβαλο ὁ Κεφαλωνίτης ;».

Ἀλλὰ ὁ Κεφαλωνίτης παρὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Ἀντριανοῦ καὶ τὰς συστάσεις καὶ ἐπεμβάσεις τῶν κομματαρχῶν τοῦ τόπου, συνέχιζε τὸ χαβᾶ του...

. . . .

Κάθε χρόνο τοῦ Ἁγίου Ἀντρέα—ποὺ εἶναι τοπικὴ μεγάλη Ἀναπλιώτικη ἑορτὴ, γιὰ «τὴν ἅλωσι τοῦ Παλαμηδίου» — ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς ἔκανε τακτικὰ ἐπίσκεψι κι' ἐχαιρετοῦσε τὸν γειτονά του, ὁμοϊδεάτη του στὰ πολιτικὰ καὶ ἄρχοντα τοῦ τόπου, τὸν κὺρ - Ἀντρέα τὸν Καζακόπουλο, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε καὶ ἐγουστάριζε πολὺ τὸν Ἀντριανό.

Μετὰ τὰ τυπικὰ πολυχρονίσματα—ἐκείνη τὴ χρονιά— ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς—ἐμπῆκεν ἀμέσως στὸ ψητὸ—στὸν καϋμό του, στὸν καυγά του μὲ τὸν Κεφαλωνίτη Γυμνασιάρχη :

«Ἀκοῦς ἐκεῖ κὺρ - Ἀντρέα μου, ἐμένα ποὺ μ' ἐσεβάσθησαν Γυμνασιάρχες κἂν καὶ κἄν, ποὺ μπαίνω στὸ σπίτι τοῦ Ποταμιάνου καὶ σηκώνεται ἡ κὺρ - Ἀσπασία ὄρθια, ἐμένα νὰ στείλη ὁ Κεφαλωνίτης γιὰ ψώνια !... Καὶ μήγαρις μένει εὐχαριστημένος ἀπὸ τίποτα ; Τὸ ἕνα τοῦ μυρίζει καὶ τ' ἄλλο τοῦ βρωμάει. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ μὲ σέβεται γέρον - ἄνθρωπον ποὺ μὲ τιμάει ἕνα Ἀνάπλι ὁλόκληρο, τιμὴ καὶ ὑπόληψι χρόνια τώρα ;... Ἀκοῦς ;...».

Ὁ κὺρ - Ἀντρέας ὁ Καζακόπουλος μὲ τὶς μεγάλες μουστάκες του τὶς τετράπηχες καὶ τὶς φρυδάρες του ἄκουε, ὑπεμειδία καὶ ἐπένευεν ὡσὰν τὸν Δία, τὸν ἀρχαῖο Θεό.

Ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς ἔλεγεν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ δυὸπονηρὰ μικρὰ ματάκια του προσπαθοῦσε νὰ τρυπήση τὸ φαρδὺ μέτωπο τοῦ κὺρ-Ἀντρέα — τοῦ φίλου του καὶ ἰσχυρότατου τῆς ἐποχῆς ἄρχοντα — γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἰδῆ «τί κατὰ φρένα καὶ θυμὸν» ἐσκέπτετο κατὰ τοῦ σκληροῦ Γυμνασιάρχου.

Ἐπάνω εἰς τὸ φόρτε αὐτὸ τῆς προσπαθείας τοῦ μπάρμπα - Ἀντριανοῦ, νὰ πείση τὸν κὺρ - Ἀντρέα γιὰ τὸ μεγάλο του δίκηο καὶ τὰ βάσανά του μὲ τὸ Γυμνασιάρχη, ἐν πλήρει Τρικουπικῷ μεσουρανήματι, ἐπρόβαλεν ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἀρχοντικοῦ στὴ σάλα, μὲ τὸ μεγάλο δίσκο τοῦ παληοῦ καιροῦ, ποὺ ἦταν φορτωμένος—στολισμένος σὰν ἐπιτάφιος.

Τοῦρλα τὰ γλυκὰ, πέλαγος οἱ μπελτέδες καὶ τὰ τριφτά, χῦμα τὸ «σαρτρὲζ» καὶ τὸ «διάφορο» καὶ τὸ «κονιάκι».

Τὰ κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ, τ' ἀσημοκούταλα, κρεμασμένα—δωδεκάδες—ἀπὸ τὰ εἰδικὰ δισκοπότηρα, ἐκουδούνιζαν σὲ κάθε σάλεμα τῆς ὠμορφόβλαχας, ἀρχοντόδουλας, τῆς παλαμαροκότσιδης καὶ ἀλικομάγουλης Μηλιᾶς, ποὺ ὁ ξεπλημμυρισμένος κόρφος της μὲ τὰ δεκαπέντε κουμπιὰ τοῦ μπούστου ξεπρόβαλε πάνω ἀπὸ τὸ δίσκο σὰν Βενετζάνικη ντάπια.

Ὅλοι ἐγύριζαν κι' ἐκύτταξαν τὸ ἐπιβλητικὸ θέαμα τῆς Μηλιᾶς ποὺ κρατοῦσε γερὰ στὶς κοκκινόμαυρες παλάμες της τὸ δίσκο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν φρούριο.

Ὁ μπάρμπα - Ἀντριανὸς τὸ χαβᾶ του : Τὸ Γυμνασιάρχη. Δὲν ἐπρόσεχε τίποτα. Χτυποῦσε μὲ δύναμι καὶ μὲ τέχνη τὸν προϊστάμενον - ἐχθρό.

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὴν ἔκτασι τῆς ἐντυπώσεως ποὺ ἔκαναν τὰ λόγια του, στὸν προστάτη του κὺρ - Ἀντρέα.

Ἡ Μηλιὰ μὲ τὸ δίσκο σὰν θωρηκτὸ, κατέφθασε καὶ στὸν μπάρμπα Ἀντρινό.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ φέσι του. Ἀνασηκώθη λίγο γιὰ νὰ φτάση τὸ ὕψος τοῦ δίσκου, ποὺ τὸν κατέβαζε σιγὰ - σιγὰ ἡ Μηλιὰ, ροδοκόκκινη ἀπὸ ντροπὴ καὶ θρίαμβο γιὰ τὸ ματιοθυμίαμα ποὺ ἐκαιγότανε γύρω ἀπ' τὸ φωτοστέφανο τῶν κοτσιδιῶν της, ποὺ σκέπαζαν σὰν ὁλόχρυση σκούφια τὸ κεφάλι της.

Ἔπιασε τὸ κουταλάκι γιὰ νὰ πάρη τὴν «κουταλιά του» ἀπὸ τὸ μπελτέ, ποὺ ἁπλωνόταν σὰν ρουμπινὶ μετάξι στὸ ὡραῖο βάζο. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ἀνήσυχο φέσι ξέφυγε λίγο μέσα στὸ νευριασμένο ἀπὸ τὸ Φιλιππικὸ κατὰ τοῦ Γυμνασιάρχη γεροντικὸ χέρι του. Ὁ Ἀντριανὸς ἔκανε μιὰ βιαστικὴ κίνησι γιὰ νὰ τὸ ἁδράξη καὶ τὸ..μοιραῖο ἐπῆλθε.

Ὁ Ἀντριανὸς γλύστρησε μὲ τὴ βιαστικὴ κίνησι, τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ κουταλάκι ζήτησε μὲ μιὰ ἀσυνείδητη, ἀλλὰ ὁρμητικὴ προσπάθεια νὰ στηριχθῆ γερὰ κάπου καὶ ἔπεσεν ἀπάνω στὸ δίσκο, τόσο ὁρμητικὰ, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ, Ἀντριανὸς, Μηλιὰ, δίσκος, γλυκὰ, βάζα, μπελτέδες καὶ λικὲρ, εὑρέθηκαν «σωρὸ - κουβάρι» κατὰ γῆς.

Ὅλοι ἔτρεξαν στὸ δυστύχημα. Ἄλλος—ὁ τυχερότερος—ἐσήκωσε τὴ Μηλιὰ, ὁλοπόρφυρη σὰν δύσι τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, ἄλλος τὸν Ἀντριανὸ μὲ τὸ φέσι του καὶ ἄλλος ὅ,τι πρόφταινε. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ παραδουλεύτρες τοῦ σπιτιοῦ ἔπεσαν ἐπάνω στὸ ναυάγιο μὲ γιοργάδα καὶ σὲ λίγο δὲν ἐφαίνετο τίποτε ἀπὸ τὸ δρᾶμα.

Ἄλλοι ἐγελοῦσαν φανερὰ κι' ἄλλοι κρυφογελοῦσαν. Ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν καρφωμένα στὸν μπάρμπα - Ἀντριανὸ, ὁ ὁποῖος ὅμως, ὡς νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸν, ἐτίναξεν ἤρεμα - ἤρεμα κάτι ζάχαρες ποὺ εἶχαν ἀκόμη τὸ φέσι του καὶ ἡ βράκα του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ὀλύμπιον, προστάτην του, κὺρ - Ἀντρέαν Καζακόπουλον, τοῦ εἶπε, συνεχίζων καὶ τερματίζων τὴν διακοπεῖσαν συζήτησίν του : «Αὐτὰ ποὺ λὲς κὺρ - Ἀντρέα μου, μὲ τὸ Γυμνασιάρχη...».

Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ

ΚΩΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥ

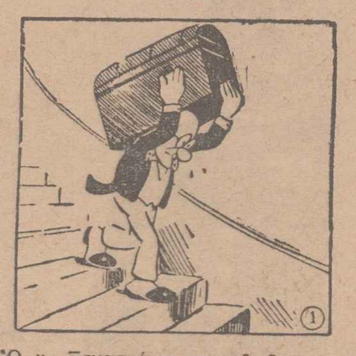

Ὁ κ. Ξεχασμένος συνταξιοῦχος καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ταξειδεύση, κατεβάζει στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα μπαοῦλο μὲ ὅλα τὰ παληά του βιβλία...

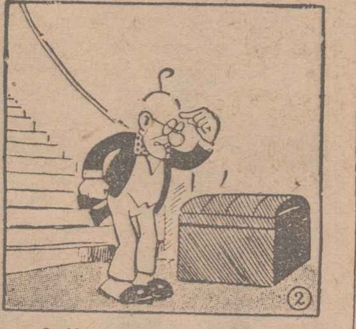

Ὅταν βρέθηκε στὸ ὑπόγειο τότε θυμήθηκε ὅτι μέσα εἰς τὰ βιβλία του εἶχε ξεχάσει ἕνα ἐξαιρετικὰ πολύτιμο ἀντικείμενο...

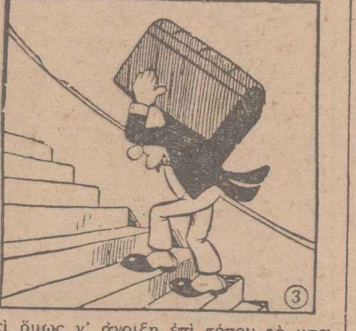

Ἀντὶ ὅμως ν' ἀνοίξη ἐπὶ τόπου τὸ μπαοῦλο καὶ νὰ πάρη ὅ,τι τοῦ ἐχρειάζετο, τὸ φορτώνεται ἐκ νέου στὴν πλάτη κι' ἀσθμαίνων τὸ ἀνεβάζει πάλιν ἐπάνω...

Ἐκεῖ ἄνοιξε τὸ καπάκι καὶ πῆρε τὸ πολύτιμο ἀντικείμενον ποὺ δὲν ἦτο ἄλλο ἀπὸ μιὰ βοῦρτσα τῶν μαλλιῶν, ἀπαραίτητη γιὰ τὸ στρώσιμο τῆς μοναδικῆς τοῦ φαλακροῦ του κεφαλιοῦ τρίχας..

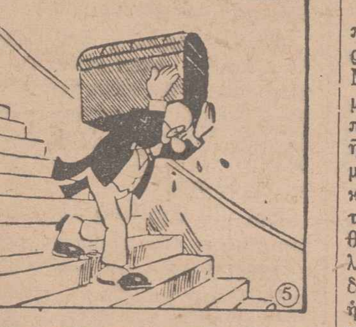

Ὕστερα φυσῶν καὶ ξεφυσῶν, κατεβάζει πάλιν τὸ μπαοῦλο εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐνθυμούμενος τὴν γνωστὴν παροιμίαν, ὅτι «ὅποιος δὲν ἔχει μυαλὰ, ἔχει πόδια...». Ἀλλὰ στὴν προκειμένη περίπτωσι καὶ πλάτες...

ΓΑΜΠΡΟΣ 107 ΕΤΩΝ

Οἱ μισογύναι καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὁπωσδήποτε ἔχουν κηρυχθῆ ἐναντίον τοῦ γάμου, τοῦ συζυγικοῦ βίου καὶ τῆς πολυτεκνίας, ἂς προσέξουν αὐτὸν τὸ γέρο φελλάχο τῆς Κάτω Αἰγύπτου. Ὁ γέρος αὐτὸς δίνει ἕνα καλὸ μάθημα εἰς αὐτοὺς καὶ ἀποδεικνύει ὅτι μεγαλύτερη εὐτυχία στὸν ἄνθρωπο εἶνε νὰ παντρεύεται καὶ ν' ἀποκτᾶ πολλοὺς ἀπογόνους.

Ὁ Αἰγύπτιος αὐτὸς μαθουσάλας ποὺ εἶνε τώρα 107 ἐτῶν, ζῆ ὥς τώρα στὸ ρωμαντικὸ φελλαχοχώρι Μπέντουϊ τῆς Κάτω Αἰγύπτου καὶ μάλιστα διὰ τὸ ἀπίστευτον τοῦ πράγματος, μόλις πρὸ δύο ἐτῶν διῆλθε δι' 20ὴν φορὰν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Αὐτὸ φαίνεται καταπληκτικὸν, ἀπίστευτον. Καὶ ἐν τούτοις, δὲν πρόκειται περὶ παραμυθιοῦ. Πρὸ διετίας ὁ Μωχάμετ Φαλάϊου, ὁ μαθουσάλας αὐτὸς, ὑπάνδρευσε τὸν τρίτον δισέγγονόν του, ἡλικίας 19 ἐτῶν. Εἰς τοὺς γάμους μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, παρέστησαν καὶ οἱ συγγενεῖς του, δηλαδὴ 14 τέως σύζυγοί του νόμιμοι, 46 παιδιά του, 73 ἐγγόνια του, 16 δισεγγονά του, 125 νύφες του (σύζυγοι τῶν παιδιῶν του καὶ τῶν ἐγγόνων του) καὶ περὶ τὰ 200 ἀκόμη συγγενικὰ πρόσωπα, κουνιάδες, γαμβροί, ἐξαδέλφια ὅλων τῶν βαθμῶν, κουμπάροι κ.τ.λ. Ἡ χαρὰ τοῦ Μωχάμετ, ποὺ ἑώρταζε τοὺς γάμους τοῦ δισεγγόνου του καὶ μάλιστα ποὺ παρευρίσκετο ἀνάμεσα σὲ τόσες ἑκατοντάδες συγγενῶν του, τοὺς ὁποίους ἔφερε αὐτὸς εἰς τὴν ζωὴν, ἦτο βεβαίως πρωτοφανὴς, ἀλλὰ καὶ ἕνα αἴσθημα πικρὸν, ζηλοτυπίας δὲν ἄφηκε τὴν γεροντικήν του καρδία ἥσυχον. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες λοιπὸν ἐκάλεσε ἕναν ἀπὸ τοὺς γυιούς του, ἡλικίας 83 ἐτῶν, ποὺ ἀγαποῦσε ἰδιαιτέρως καὶ ἐκτιμοῦσε καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὶς σκέψεις του. Ὁ γυιός του σκέφθηκε πὼς ὁ πατέρας του εἶχε ξεμωραθῆ πιὰ τελείως. Πρὸς γενικὴν ὅμως κατάπληξιν, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ γέρος ἦτο πολὺ καλὰ εἰς τὰ μυαλά του καὶ, ἁπλούστατα, ζητοῦσε ν' ἀποκτήση ὡς σύζυγον μίαν μελαψὴν, θελκτικωτάτην φελλαχοπούλαν, 16 ἐτῶν διὰ τὴν ὁποίαν προσέφερε 1.500 λίρας Αἰγύπτου, γιατὶ, ὡς γνωστὸν, κατὰ θρησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔθιμον, οἱ Μουσουλμᾶνοι ἀγοράζουν τὶς γυναῖκες των μὲ χρῆμα. Καὶ οἱ γάμοι πραγματικὰ ἐτελέσθησαν πανηγυρικώτατα.

Χ. Γ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΣ

Ὅταν ὁ φίλος μας ὁ καθηγητὴς κ. Ξεχασμένος πῆρε τὴ σύνταξί του, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ νέος ἀκόμη σκέφθηκε νὰ κάμη μιὰ δουλειά. Καὶ ἄνοιξε ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο...

Δίνει λεφτὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ παίρνει κοσμήματα, ρολόγια, συναλλαγματικὲς τὰ ὁποῖα τακτοποιεῖ ὅταν τελειώσει ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας του...

Σιγὰ - σιγὰ λιγοστεύουν μὲν τὰ χρήματα τοῦ κ. Ξεχασμένου, ἀλλὰ αὐξάνονται τὰ κοσμήματα, τὰ ρολόγια καὶ τ' ἄλλα ἀντικείμενα, ἰδίως οἱ συναλλαγματικές...

Ὡς που μιὰ μέρα ἀνοίγοντας ὁ καϋμένος ὁ καθηγητὴς τὸ χρηματοκιβώτιόν του τὸ βρίσκει ἄδειανὸ ἀπὸ χρήματα καὶ γεμᾶτο συναλλαγματικές..

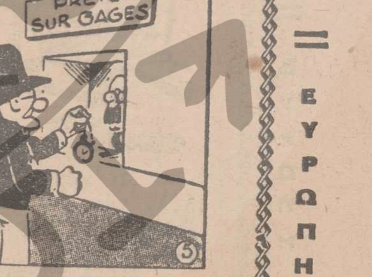

«Ἤθελές τα κι' ἔπαθές τα», λέγει μιὰ παροιμία. Ἔτσι καὶ ὁ κ. συνταξιοῦχος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν καὶ νῦν ἐνεχυροδανειστής, πῆρε τώρα τὸ δικό του ρολοῖ καὶ κατηυθύνθη εἰς ἕνα ἄλλο... ἐνεχυροδανειστήριον !...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολὺ καλοὺς ποιητάς μας, ὁ Ρῶμος Φιλύρας εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ προσβληθῇ ἀπὸ μεγαλομανία, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησε στὸ Φρενοκομεῖο ποὺ ὥς τὰ τώρα ἀκόμα τοῦ εἶναι μόνιμος τρόφιμος.

Λίγες ἡμέρες λοιπὸν προτοῦ τὸν ἐγκλείσουν στὸ Φρενοκομεῖο, στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος εἶχε περικυκλωθῇ ἀπὸ μερικοὺς δημοσιογράφους πρὸς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύετο τὰ μυστικά του.

— Βρίσκομαι, τοὺς ἔλεγε, σὲ μιὰ φρικτὴ ἀμηχανία. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Ἂν προτιμήσω τὴν Τζουλιάνα τῆς Ὁλλανδίας, θὰ κερδίσω μὲν ἕνα θρόνο, ἀλλὰ δὲν θὰ παντρευτῶ ὡραία γυναῖκα, ἂν ὅμως πάλι δεχθῶ τὴν πρότασι τοῦ Ρότσιλδ νὰ πάρω τὴν κόρη του, θὰ χάσω ἕνα θρόνο, ἀλλὰ θὰ πάρω ὡραία γυναῖκα!...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις Ρῶμο πὼς ἡ κόρη τοῦ Ρότσιλδ εἶναι ὡραία;

— Ἀφοῦ ἔχει λεφτὰ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν εἶναι ὡραία;

Ἦτο τάχα τρελλὸς ὁ Φιλύρας;

Τοῦ κ. Παλαμᾶ

Κάποιο βραδάκι δύο κορίτσια περπατοῦσαν σ' ἕνα δρόμο, ὅταν ἕνας νέος περνῶντας, ἐχαιρέτησε τὴν μία.

— Ὁ κ. Παλαμᾶς, τὸν συσταίνει στὴ φίλη της, ἡ δεσποινίς...

— Χαίρω πολύ, ἀπήντησε ὁ ποιητής.

Ἐκείνη ὅμως ἔμπηξε τὰ γέλια κι' ἀρκετὴ ὥρα ὁ δρόμος ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὸ γέλιο της.

Σὰν ἔφυγε ὁ ποιητὴς τὴν ρώτησε ἡ φίλη της γιατὶ γελοῦσε.

— Ξέρεις, ἐδιάβαζα ποιήματά του καὶ νόμιζα πὼς θὰ εἶναι ψηλὸς καὶ εὔρωστος. Ἐνῷ αὐτὸς εἶναι ἕνας τόσος δά.

Καὶ ξαναγέλασε.

Ξέρετε ποιὰ ἦταν ἐκείνη ἡ δεσποινίς; Ἡ σημερινὴ κ. Παλαμᾶ!

Τοῦ κ. Καμπούρογλου

Κεῖνες τὶς μέρες εἶχε τυπώσει ὁ κ. Καμπούρογλους τὴ «Φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου». Κάποιο βράδυ ἀποκριάτικο πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ἡλιοπούλου, ὅπου σὲ λίγο ἦλθε μιὰ παρέα ἀπὸ μασκαράδες. Τὸν ἐπλησίασε μιὰ νέα ἀπὸ τὴ συντροφιὰ καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἴσαστε ὁ ποιητὴς ποὺ γράφετε γιὰ «τὰ κορίτσια καὶ τὰ παστίτσια»:

— Μάλιστα.

— Καὶ τί σᾶς ἀρέσουν περισσότερο, τὰ κορίτσια ἢ τὰ παστίτσα;

— Καὶ τὰ δύο ἴσια μ' ἀρέσουν.

— Θέλετε ἐμένα ἢ ἕνα παστίτσο, ἐπέμεινεν ἡ νέα.

— Ἕνα παστίτσο! ἀπήντησεν αὐθωρὶ ὁ ἀκαδημαϊκός.

Καὶ ὅλη ἡ παρέα ἔσκασε στὰ γέλια, μαζὶ καὶ ἡ Φρόσω Βυζαντίου ποὺ τὴν εἶχε πάθει.

□□□

ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

— Ἡ κόρη μου εἶνε ἀκόμη πολὺ νέα γιὰ νὰ παντρευθῇ. Περιμένετε μερικὰ χρόνια, νέε μου!

— Πολὺ καλά, περιμένω, ἀλλὰ δόστε μου μιὰ προκαταβολὴ ἀπὸ τὴν προῖκα.

Ὁ φίλος μας κ. Ἐξηνταβελώνης
Ἔργα καὶ Ἡμέραι του

Τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του

Ὁ κ. Ζαχαρίας Ἐξηνταβελώνης;...

Ἕνας πλούσιος ἔμπορος ἀπὸ τὴν Καλαμωτὴν τῆς Εὐάνδρου Χίου. Τύπος ἀγαθοῦ ἐπαρχιώτου, ποὺ ἐπλούτισε ὡς ἐκ τύχης, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς μεγάλης του τσιγκουνιᾶς!...

Τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τοῦ κ. Ἐξηνταβελόνη χάνεται εἰς τὰ βάθη τῆς ἱστορίας τῆς ὡραίας νήσου. Εἰς τὴν σειρὰν τῶν προγόνων του ἀναφέρεται ὁ Μισὲ Ἀμπρουτζῆς, διὰ τὸν ὁποῖον τόσον ἀπησχολήθη ὁ Βυζάντιος εἰς τὴν «Βαβυλωνίαν» του, ὁ Μισὲ Τζανῆς καὶ ὁ Μισὲ Μπουρλῆς, τρανὸς λοκαντιέρης στὰ Μαστιχοχώρια. Ἀλλὰ καὶ τῆς κυρίας Πουλχερίας τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον ἀνέδειξεν ἐξόχους ἄνδρας, τιμήσαντας τὴν Καλαμωτή. Μέσα σ' αὐτοὺς ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Στρατῆ τοῦ Καλοχτένη, ποὺ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ εἶνε ὁ μπαρμπέρης τοῦ Κανάρη!...

Ὁ κ. Ζαχαρίας ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες κακοτυχίες τῆς οἰκογενείας του δὲν ἐγεννήθη πλούσιος, οὔτε κἂν ὁ πεθερός του μποροῦσε νὰ καυχηθῇ ὅτι τάϊζε τὴν κυρίαν Ἐξηνταβελώνη μιὰ φορὰ τὸν μῆνα κρέας!... Γεννηθήκανε κ' οἱ δυό τους φτωχοί, μὲ τὴ φτώχεια παντρευτήκανε καὶ τὸ πρῶτο τους παιδί, ἡ νῦν ἐρίτιμος δεσποινὶς Ἔλινορ—τέως Λενιώ—εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κάτω ἀπὸ ἕνα μαστιχόδεντρο, σὰν δούλευε ἡ μητέρα της μεροκαματιάρισσα.

Τὴν γέννησι τῆς Λενιῶς ἠκολούθησαν κατὰ συμμετρικὰ χρονικὰ διαστήματα ἄλλες ἑπτά.

Καὶ ἐπειδή, ὅπως λέει κι' ὁ λόγος, κάθε παιδὶ γεννιέται μὲ τὴν τύχη του, ὅταν γεννήθηκε καὶ ὁ βενιαμὶν τῆς οἰκογενείας, ὁ κ. Ζαχαρίας ἔφθασε νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους νοικοκυραίους τῆς «χώρας»: Δυὸ σπίτια στὴν προκυμαία, τρεῖς χιλιάδες μαστιχόδεντρα, πεντακόσια κομμάτια τῆς Τραπέζης Σεμασητῦχεν, μετοχὴ στὴν ἀτμοπλοϊκὴ Ἑταιρεία τοῦ Ἀρχιπελάγους ποὺ τὰ φορτηγά της διασχίζουν τοὺς πέντε ὠκεανούς, καὶ ἐπὶ πλέον δυὸ πιάνα—τὸ ἕνα μὲ οὐρά, παρακαλῶ,—διὰ τὰς δεσποινίδας Ἐξηνταβελώνη κι' ἕνα γυιὸ στὸ Βερολῖνο, γιὰ τὴν μορφωτικὴ ἐκπροσώπησι τῆς οἰκογενείας!... Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις διὰ τὸν κ. Ἐξηνταβελώνη καὶ τὰ κατ' αὐτόν.

□□□

Ὁ κ. Ζαχαρίας δὲν ἤρχετο διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν. Πολλὲς ἄλλες φορὲς τὸν εἶχε δεχθῇ τὸ κλεινὸν Ἄστυ, οὐχ ἧττον ὅμως δὲν τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ ἐγκλιματισθῇ. Ἔχει τώρα πέντε μῆνες ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ ἀκόμα τοῦ εἶνε δύσκολο νὰ διατρέξῃ χωρὶς πιλότον καὶ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀκόμα!... Κατοικεῖ προσωρινῶς σ' ἕνα κεντρικὸ ξενοδοχεῖο τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου καὶ δέχεται τὰς ἐπισκέψεις τῶν φίλων του καὶ τῶν ἐμπορικῶν συνεργατῶν του. Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου ἡ οἰκογένεια Ἐξηνταβελώνη κατέχει τὰ πρωτεῖα... Ἡ φήμη τοῦ κ. Ζαχαρία ὡς ὑπερπλούτου ἔχει συγκεντρώσει πέριξ του ἕνα κύκλο... ἐπιχειρηματιῶν παντὸς εἴδους καὶ κλάδου, ὅπως ἐπίσης ἕνας ἄλλος κύκλος ἐπιχειρηματιῶν ἄλλου τύπου ἔχει συγκεντρωθῇ πέριξ τῆς δεσποινίδος Ἔλυνορ...

Μέσα στοὺς πρώτους ὁ Γεράσιμος Τρακατρόκας, ἕνας παμπόνηρος Κεφαλλωνίτης, ποὺ ἔχει θέσει ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του, νὰ ζῇ εἰς βάρος τῶν ξένων βαλαντίων καὶ μέσα στὸν κύκλο τῆς δεσποινίδος Ἐξηνταβελώνη ὁ Χάρης Παπροίκας, ἕνας μοντέρνος νέος, μὲ δεκαπέντε κοστούμια, μὲ τριακόσιες ἑξῆντα ἑπτὰ γαλλικὲς καὶ ἀγγλικὲς λέξεις στὴ γλῶσσα του καὶ μὲ πολλὲς—πάρα πολλὲς μεγάλες ἰδέες διὰ τὸ ἀξιότιμον ἄτομόν του!

Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Πουλχερία ἀπέκτησε φίλην ἐξαιρετικήν, τὴν μαντὰμ Μαρί, χήραν στρατηγοῦ, ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν τῶν Πατρῶν, ἡ ὁποία μὴ δυναμένη ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὴν πολυδάπανον ζωήν της μὲ τὴν γλίσχρον σύνταξιν τοῦ μακαρίτου συζύγου της, ἀνακατεύονταν καὶ εἰς μερικὲς ἐπιχειρήσεις συνοικεσίων.

Αὐτοὶ οἱ ἥρωές μας καὶ τὸ πλαίσιον τῆς ζωῆς των, ἐπὶ τῶν ὁποίων καθ' ἑβδομάδα εἰς τὴν «Εὐρώπην» θὰ ἐκτυλίσσωνται τὰ «Ἔργα καὶ αἱ Ἡμέραι» τοῦ φίλου μας κ. Ἐξηνταβελώνη.

□□□

Ὁ κ. Ζαχαρίας, ὅπως καὶ πάρα πάνω εἴπαμε, εἶνε τρομερὰ τσιγκούνης. Ἂν βέβαια δὲν συμβιβάζεται ἡ νῦν ἀνοικτὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Ἐξηνταβελύνη μὲ τὴν φιλαργυρία τοῦ ἀρχηγοῦ της, αὐτὸ δέον νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπερίσχυσιν τοῦ πολυδαπάνου χαρακτῆρος τῆς κ. Πουλχερίας.

— Ζαχαρία, τοῦ ἔλεγε ἡ γυναῖκα του κάθε φορὰ ποὺ ἔμεναν μόνοι, ἐν πιστεύω νὰ κουζουλάθηκες μαθὲς καὶ νὰ θέλεις νὰ ἰζοῦμεν ὅπως καὶ στὴν Καλαμωτήν.

— Καὶ ἴντα θέτενεν νὰ κάνω, Πουλχερία μου; τὴν ἐρωτοῦσε ὁ Ζαχαρίας μὲ ὕφος κακομοίρη, φοβούμενος, ἐννοεῖται, καὶ τὴν ἔκρηξιν τῶν νεύρων τῆς συμβίας του.

— Ἄθεν τὸ καταλαβαίνεις τοῦ ἐλόγου σου, νὰ στὸ ἠμάθω γώ. Κορίτσι τῆς παντοειᾶς ἔχομεν μαθές, γαμπρὸν ὑρεύομεν πρέπει νὰ δείξουμε τὰ ράλλια μας!... Μὲ τὴν τσιγκουνιά σου ἠξέρεις τί λέει ὁ κόσμος;

— Καὶ ἴντα λέσιν, νὰ σὲ χαρῶ Πουλχερία μου;

— Πῶς εἴμαστεν φτωχοὶ καὶ ξεπεσμένοι!...

— Καὶ ἐν τὸ λέσι, τὰ παμπόρια μας νᾶνε καλά.

— Τὰ παμπόρια μας ἐν φαίνονται, Ζαχαρία. Γιὰ σεκερτζῆδες μὰ ἔχουνε ἐδῶ στὸ Ὀτέλι...

— Καὶ ντροπῆς ἄματις εἶνε, Πουλχερία μου, ροδοζόχαρες καὶ κάντια ἐν ἰφτιάναμε στὴν Καλαμωτή; Ἀπὸ τοὺς χαρβάδες ἐν ἰπιαστήκαμε καὶ κάναμεν μαγαζὶ στὴ χώρα; Ἐν ἠξέρεις ἄματις ὅτι τὸ μαστίχιν μᾶς ἤκανε μὲ παμπόρια;...

Αὐτὸ ἤτανε. Εἰς τὴν ὑπενθύμισιν τῆς παλαιᾶς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς οἰκογενείας, ἡ κ. Πουλχερία ἐγίνετο κάθε φορὰ ἔξω φρενῶν, ποὺ συχνὰ ὁ ἐπίλογος ἐγράφετο μὲ ἄγριο ξυλοκόπημα τοῦ δυστυχοῦς Ζαχαρία.

Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ νὰ δώσῃ τόπον εἰς τὴν ὀργήν, ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἐξῆλθε εἰς τὴν ὁδόν.

Διὰ νὰ ἀποφύγῃ δὲ νέους καυγάδες, ὅταν τὸ μεσημέρι θὰ ἐπέστρεφε, ἐσκέφθη νὰ πάῃ νὰ κόψῃ τὰ δίκην διάκου μαλλιά του, κατὰ ρητὴν ἄλλως τε ἀπαίτησιν τῆς συμβίας του, ὅσον καὶ τῆς θελκτικῆς δεσποινίδος Ἔλυνορ...

— Ἐν ἐντρέπεσαι νὰ περπατᾶς μὲ φτοῦνα τὰ κοτσίδια!... τοῦ κοπανοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἡ κ. Πουλχερία.

□□□

Εἰς τὸ κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου κομμωτήριον ὁ κ. Ἐξηνταβελώνης εἰσῆλθε μὲ ὕφος φοβισμένον, ἐπηρεασθεὶς προφανῶς ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν, ἡ ὁποία διὰ τὸν δυστυχῆ Ἐξηνταβελώνην μετεφράζετο, τίς οἶδε, εἰς πόσα χρήματα... Ἐκάθησε λοιπὸν εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ μὲ νόημα ἔκανε νὰ ἐννοήσῃ ὁ κομμωτὴς ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ κόψῃ τὰ μαλλιά του.

Εἰς τὶς ἄλλες πολυθρόνες τοῦ κουρείου, κόσμος ἐκλεκτὸς καὶ στὴ διπλανή του ὁ οἰκεῖος του κ. Τρακατράκας, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ στιγμὴ καλλωπισθεὶς ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ...

— Διὰ τὰ μαλλιά σας ἀσφαλῶς ἐδῶ, κ. Ζαχαρία;

— Ναῖσκε, νὰ σὲ χαρῶ.

— Νὰ περιποιηθῆτε ἐξαιρετικὰ τὸν κ. Ἐξηνταβελώνη, εἶπεν ὁ Τρακατράκας εἰς τὸν κομμωτὴν τοῦ κ. Ζαχαρία.

Καὶ διὰ νὰ φανῇ ὁ Τρακατράκας, ἀφ' ἑνὸς ὑποχρεωτικὸς εἰς τὸν φίλον του Ἐξηνταβελώνη, καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἀφ' ἑτέρου ὀλίγον μὲ τὴν ἀφέλειάν του, ὅταν ἐπῆγε εἰς τὸ ταμεῖον διὰ νὰ πληρώσῃ, ἔδωσε ἕνα πεντηκοντάδραχμον, διὰ τὰ ἰδικά του κομμωτικὰ καὶ δι' ἐκεῖνα τοῦ κ. Ζαχαρία. Καὶ χαιρετήσας τὸν Ἐξηνταβελώνη, ἐξῆλθε.

— Τὰ ρέστα σας, κ. Τρακατράκα, τοῦ εἶπεν ἡ ταμίας.

— Δῶστε τα, δεσποινίς, στὸν κύριο—καὶ ἔδειξε τὸν Ζαχαρία. Βιάζομαι...

Ὅταν ὁ φίλος μας κ. Ἐξηνταβελώνης ἐτελείωσε καὶ ἐπῆγε ὠχρὸς καὶ πελιδνὸς εἰς τὸ ταμεῖον διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ τίμημα τῆς κουρᾶς τῶν μαλλιῶν του, μὲ κατάπληξί του εἶδε τὴν ταμίαν νὰ τοῦ δίδῃ ἕνα εἰκοσάδραχμον.

— Γιὰ σᾶς αὐτὸ τὸ εἰκοσάδραχμον, τοῦ εἶπε.

— Δηλαδή, πῶς;

— Τὰ ρέστα...

Καὶ εἰσπράξας τὸ εἰκοσάδραχμον ἐγκατέλειψε τὸ κουρεῖον διὰ τὸ ξενοδοχεῖον...

□□□

Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου ἀνέμενε τὸν Ζαχαρίαν ὁ Τρακατράκας.

— Μὲ τὶς ὑγεῖες σας, κ. Ζαχαρία, ὡραιότατα σᾶς ἔκοψαν τὰ μαλλιά...

— Ναῖσκε, μὰ ἐν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί μοῦ ἤδωσαν καὶ εἴκοσι δραχμὲς στὸ χέρι...

— Τόσης ἀξίας μαλλιὰ σᾶς ἔκοψαν.

— Ἐν καταλαβαίνω ὁ κακόσουρτος...

— Ἄ, ἔχετε δίκηο, κ. Ζαχαρία. Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζετε τὴν νέαν μας βιομηχανίαν... Μὲ τὰ μαλλιὰ τῶν ἀνθρώπων ἕνα νέο ἐργοστάσιο κατασκευάζει πολυτελῆ γυναικεῖα φορέματα...

— Τί μὲ λές;...

— Ἔτσι, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, ἀντὶ νὰ πληρώνουμε ποὺ μᾶς κόβουν τὰ μαλλιά, οἱ κουρεῖς θὰ μᾶς πληρώνουν...

— Καὶ πόσα;

— Ἀναλόγως μὲ τὴν ποσότητα τῶν μαλλιῶν ποὺ θὰ τοὺς λέμε νὰ μᾶς κουρεύουν!...

Καὶ ἐδῶ ὁ φίλος μας ὁ Ἐξηνταβελώνης ἔπεσε εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις... Γιατί νὰ μὴν ἔλεγε εἰς τὸν κουρέα νὰ τὸν κούρευε σύρριζα, μὲ τὴ μηχανή; Ἀσφαλῶς θὰ εἰσέπραττε, ἀνελογίσθη, περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι δραχμές.

Καὶ ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ τὸ ἀπόγευμα εἰς ἄλλο κουρεῖο καὶ νὰ πουλήσῃ τὰ ἐναπομείναντα ὑπόλοιπα... μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του...

Κάτι θὰ εἰσέπραττε, ἐνῷ ἡ φάρσα τοῦ Τρακατράκα θὰ ἐπετύγχανε καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

ΜΑΝ—ΚΑΡ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΑΥΙΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

Ὁ Ἰωσὴφ Σίππερς ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργον, ὁ ὁποῖος ἦτο κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου ὁ ὑψηλότερος στρατιώτης τῆς Γερμανίας, ἐμφανίζεται τώρα εἰς ἕνα θέατρον ποικιλιῶν τοῦ Βερολίνου. Ἔχει ὕψος 2.15 μέτρα καὶ βάρος μεγαλύτερον τῶν διακοσίων ὀκάδων. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐλήφθη τελευταίως ὅταν ἐπεσκέφθη τὸ Παρίσι, πλάϊ του δὲ στέκεται ἕνας κανονικὸς γάλλος στρατιώτης τῆς δημοκρατικῆς φρουρᾶς. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἐνθυμίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ Δαυῒδ καὶ τοῦ Γολιάθ καὶ δίδει μίαν περίεργον ἐξήγησιν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Γάλλος Δαυῒδ ἐνίκησεν τὸν Γερμανὸν Γολιάθ.

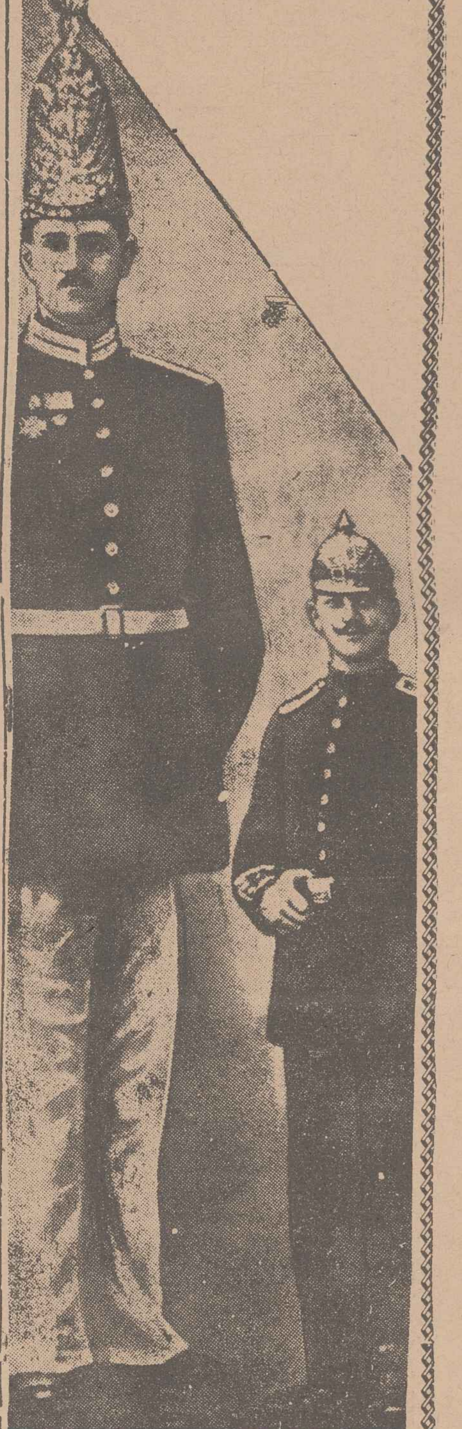

Θὰ ἦτο ἄλλωστε πολὺ σοφὸν ἂν καὶ σήμερον ἀπεφασίζετο τὰ κράτη νὰ λύουν τὰς διαφοράς των μὲ μονομαχίας δύο ἀντιπροσώπων των. Θὰ ἐσώζοντο ἔτσι ἑκατομμύρια ἀνθρώπινων ψυχῶν καὶ πολλὰ δισεκατομμύρια χρήματος ποὺ σπαταλᾶται διὰ τὰ ἔργα τῆς καταστροφῆς.

Κολοσσιαία σπατάλη

Δὲν ἔχετε σκεφθῆ τί κολοσσιαῖες σπατάλες κάνουμε χωρὶς κἂν νὰ τὸ προσέξουμε, οἱ ὁποῖες ὅμως συμποσούμενες ἀποτελοῦν ὁλόκληρη περιουσία.

Μιὰ μελέτη π. χ. ποὺ ἔγινε ἀπὸ Ἄγγλους στατιστικούς, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κάθε χρόνο πετοῦμε τριακοσίους τόννους, δηλαδὴ 250.000 ὀκάδες ζάχαρη ποὺ μένει ἄλυωτη εἰς τὸ βάθος τῶν φλυτζανιῶν τοῦ καφέ.

Καὶ μία ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ποὺ δημοσιεύει τὴν πληροφορίαν, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ θὰ προκαλέσῃ μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὴν Σκωτίαν, διότι οἱ Σκῶτοι φημίζονται γιὰ τὴν τσιγγουνιά τους.

ΤΑ ΠΕΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΨΑΡΙ ΓΙΓΑΣ

Ἡ δεκαεπταέτις Ἀμερικανὶς Κύλη Μπράουντερ ἀπὸ τὸ Πὸρτ Ἰζαμπὲλ τῆς πολιτείας Τεξὰς φωτογραφουμένη μὲ τὸ ψάρι τὸ ὁποῖον συνέλαβε πρὸ ἑβδομάδος εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον. Τὸ ψάρι αὐτὸ ἔχει ὕψος 1.95 μέτρα ἀπὸ τὴν οὐρὰν μέχρι τοῦ στόματος.

Ἡ μὶς Μπράουντερ ἡ ὁποία ἐπέμεινε νὰ φωτογραφηθῇ μαζὺ μὲ τὸ ψάρι της διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι ἀφηγεῖται «ἱστορίες τοῦ Μιννάουζεν», ἐξήγησεν ὅτι ἐδυσκολεύθη πολὺ διὰ νὰ συλλάβῃ αὐτὸ τὸ ψάρι τὸ ὁποῖον ἠγωνίζετο ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ ἐτσίμπησεν εἰς τὸ ἀγκίστρι της. Τέλος κατώρθωσε νὰ τὸ σύρῃ κοντά της εἰς τὴν βάρκαν της καὶ νὰ χώσῃ τὸ ἁρπάγι τῆς βάρκας μέσα εἰς τὰ σπάραχνά του.

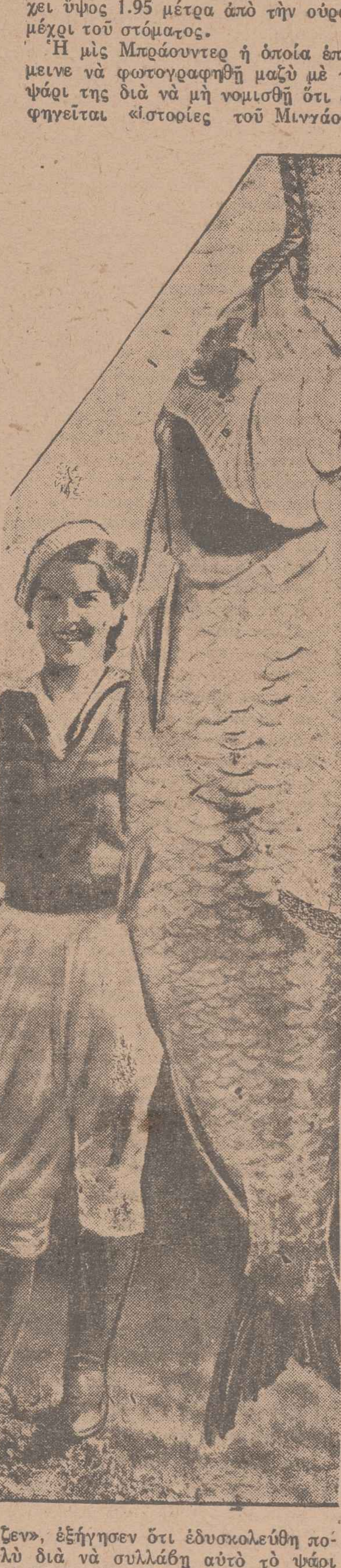

Μὲ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν διεκδικεῖ τὸν τίτλον τοῦ ψαρᾶ ποὺ συνέλαβε τὸν πρῶτον ροφὸν τῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ τὸν τίτλον αὐτὸν διεκδικεῖ καὶ ἡ κ. Κάρσον, ἡ ὁποία ἔσυρε εἰς τὴν ξηρὰν ἕναν ἄλλον ροφὸν ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς μὶς Μπράουντερ. Ἡ τελευταία ὅμως ὑποστηρίζει ναὶ μὲν ἡ κ. Κάρσον ἀνέσυρε πρώτη τὸν ροφόν, ὁ δικός της ὅμως ἐτσίμπησε πρῶτος. Τώρα ἡ ὑπόθεσις ἐτέθη πρὸς διαιτησίαν εἰς τὸν Ἀλιευτικὸν σύνδεσμον τοῦ Τεξάς.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Διὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς

Μὴ σφίγγετε τὶς καλτσωδέτες σας, γιατὶ παρεμποδίζεται ἡ κυκλοφορία καὶ θὰ μάθετε ἀπὸ κιρσούς.

Μὴ διαβάζετε κάτω ἀπὸ λίγο φῶς ἢ σὲ ἁμάξι ἢ τραῖνο ποὺ κινεῖται. Κινδυνεύετε νὰ ἀδυνατίσῃ ἡ ὅρασίς σας.

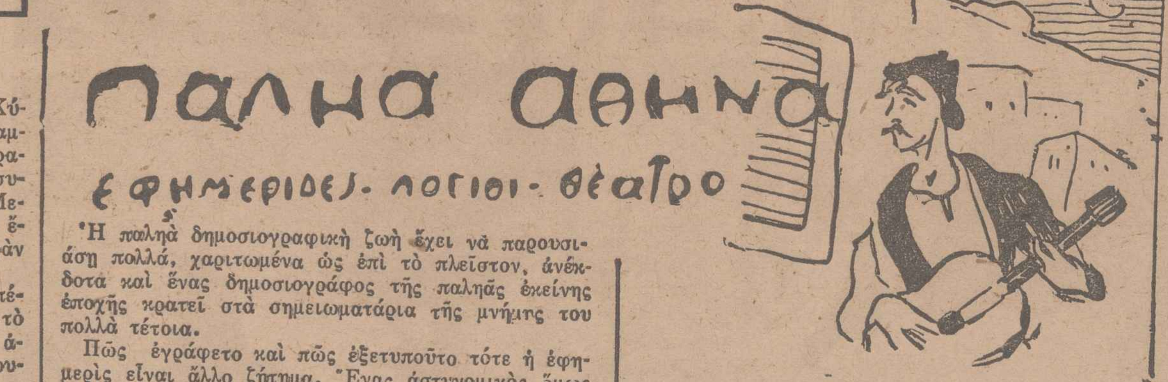

Ἡ παληὰ δημοσιογραφικὴ ζωὴ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ πολλά, χαριτωμένα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀνέκδοτα καὶ ἕνας δημοσιογράφος τῆς παληᾶς ἐκείνης ἐποχῆς κρατεῖ στὰ σημειωματάρια τῆς μνήμης του πολλὰ τέτοια.

Πῶς ἐγράφετο καὶ πῶς ἐξετυποῦτο τότε ἡ ἐφημερὶς εἶναι ἄλλο ζήτημα. Ἕνας ἀστυνομικὸς ὅμως συντάκτης ἦτο ὁ ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ διὰ μίαν ἐφημερίδα. Γιατὶ ὑπῆρξαν ἐποχαὶ ποὺ τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ ἔπαιζε τὸν σπουδαιότερον ρόλον καὶ γι' αὐτὸ ἀλλοίμονο στὴν ἐφημερίδα τῆς ὁποίας ὁ ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ δὲν ἀπετέλει μέλος τοῦ «τράστ», τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐδημιουργεῖτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Κάποτε εἶχε προσληφθῇ ἕνας φοιτητὴς ὡς ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ στὴν ἐφημερίδα ποὺ εἰργάζετο ὁ ὑποφαινόμενος. Τὸ τράστ τοῦ ἐκήρυξεν ἀμείλικτον μποϋκοτὰζ καὶ ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερ τοῦ «ἔκαναν γκάφες». Ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ φάρμακον θεραπείας καὶ εὑρέθη. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος νέος — ὁ Ν. Παμπούκης ἀπὸ τὴν Ἀκράτα ποὺ ἀτυχῶς πέθανε ἀφοῦ πῆρε τὸ δίπλωμά του ὡς δικηγόρος — δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπελπίζονται εὔκολα καὶ ὑποκύπτουν. Μιὰ νύκτα διέκρινε στὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια» τοὺς ἀντιπάλους του συζητοῦντας καὶ κατόπιν τοὺς εἶδε νὰ παίρνουν ἕνα ἁμάξι. Ἐσκέφθη πὼς κάτι σοβαρὸν συνέβαινε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἀθέατος προχώρησε καὶ «ἐκόλλησε» πίσω ἀπὸ τὸ ἁμάξι ὅπως τὰ χαμίνια. Ἔτσι ὅταν ἔφθασαν στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Φυλῆς ὅπου σὲ κάποιο σπιτάκι εἶχε γίνει φόνος καὶ αὐτοκτονία, εὑρέθη κ' ἐκεῖνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔβλεπαν ἔξαλλοι, ὑποθέτοντες ὅτι εἶχε μυρισθῇ τὸ «λαυράκι» πρῶτος καὶ εἶχε φθάσει ἐκεῖ πρὶν ἀπ' αὐτούς. Αὐτὴ ἡ μέθοδος τῆς κατὰ πόδας παρακολουθήσεως ἦτο ἀποτελεσματική.

Ἕνα βράδυ ὑπῆρχε «κάλμα». Εἴδησις ἀστυνομικὴ καμμία. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ δημιουργηθῇ μιὰ γκάφα στοὺς ἄλλους. Μία ἐπίσκεψις εἰς ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα καὶ μία θεώρησις τοῦ βιβλίου τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἀπέβη ἄκαρπος. Μόνον εἰς τὸ ἀναφορεῖον τοῦ Γ' Τμήματος ἀνεγράφετο τὸ γεγονὸς ὅτι «ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαπφοῦς ἀριθ.... κατοικῶν Κ. Κ. συνελήφθη διότι συνέλαβε τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν ἐξυλοκόπησε».

Θρίαμβος! Τὴν ἑπομένην τὸ «Σκρὶπ» εἰς τρίστηλον περιγραφὴν ἀνήγγειλε τὸ γεγονὸς μὲ τοὺς πομπώδεις τίτλους: «Τὸ χθεσινὸν οἰκογενειακὸν δρᾶμα. — Σύζυγος ἀποπειρᾶται νὰ στραγγαλίσῃ τὴν σύζυγον. — Ἡ σύλληψις τοῦ δράστου. — Τί λέγουν οἱ γείτονες...».

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸ τράστ ἀστυνομικοὶ συντάκται τὰ ἔχασαν. Ἡ γκάφα ἦτο ἀγρία. Ἐπῆλθε συνθηκολόγησις καὶ ἐπηκολούθησε συνεργασία.

Κατὰ τὴν παλαιοτέραν ἐποχὴν ὑπῆρχεν ἡ συνήθεια ἅμα προσελαμβάνετο κανεὶς νέος ρεπόρτερ, οἱ παλαιότεροι τῆς ἐφημερίδος νὰ δημιουργοῦν εἰς βάρος του φάρσες. Ἀφοῦ συνεφωνεῖτο τὸ εἶδος τῆς φάρσας, ὁ ἀρχισυντάκτης ἀνελάμβανε νὰ ἐνεργήσῃ..... τὰ δέοντα.

Κάποτε στὸ «Σκρὶπ» παρουσιάσθη ἕνας νέος.

— Θέλω νὰ γίνω δημοσιογράφος. Σᾶς φέρνω ἕνα γράμμα συστατικὸ ἀπὸ τὸν κ. Τάδε.

Ἡ παράκλησις τοῦ κ. Τάδε ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ. Ὄχι διότι ἦτο σπουδαῖος ἀλλὰ διότι ἡμεῖς δὲν εἴχαμε νὰ χάσουμε τίποτε.

— Εὐχαρίστως φίλτατε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐπὶ τρεῖς μῆνας θὰ εἶσθε δόκιμος ἄνευ μισθοῦ. Τὸν τέταρτο μῆνα θ' ἀρχίσῃ μισθός. Μπορεῖ ἂν φανῆτε ἱκανός, ν' ἀρχίσῃ ὁ μισθός σας καὶ ἀπὸ τὸν δεύτερο μῆνα. Δέχεσθε;

— Βεβαιότατα.

— Λοιπὸν ἀρχίσατε ἀπόψε. Καλορρίζικος. Περᾶστε στὰς ἓξ νὰ σᾶς ἀναθέσωμεν ρεπορτάζ.

Ὁ «νέος δημοσιογράφος» στὰς ἓξ παρὰ πέντε ἦτο παρών. Ἀνυπομονοῦσε ν' ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του νὰ τρέξῃ γιὰ εἰδήσεις, ἀλλὰ νὰ «τσιμπήσῃ» καὶ τὸ Δελτίον Συντάκτου ποὺ θὰ τοῦ ἐχρησίμευε νὰ ἐπιδεικνύεται, νὰ μπαίνῃ στὸ θέατρο, στὰ ὑπουργεῖα, παντοῦ, ἐλεύθερα.

— Τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας — λέγει ὁ ἀρχισυντάκτης — εἶναι ἡ μεταφορὰ τοῦ Β' Νεκροταφείου. (Β' Νεκροταφεῖον ἦτο τότε τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κάτω τῆς συνοικίας Μεταξουργείου). Οἱ περίοικοι ζητοῦν νὰ μεταφερθῇ τὸ νεκροταφεῖον. Ὁ Δῆμος ἀρνεῖται ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ Α' Νεκροταφεῖον δὲν θὰ εἶναι ἐπαρκὲς ἂν καταργηθῇ τὸ Β'. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξετάσετε ποιὸς ἔχει δίκηο. Νὰ πάρετε συνέντευξι μὲ τὸν Δήμαρχο, νὰ ἰδῆτε τοὺς γείτονας τοῦ νεκροταφείου κ' ἔπειτα νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ τὸ νεκροταφεῖον καὶ νὰ μετρήσετε τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ καὶ..... τοὺς τάφους, πόσοι εἶναι παλαιοί, πόσοι νέοι, τί χῶρος ἀπομένει. Πάρετε συνέντευξι μὲ τοὺς πεθαμένους, κάμετε ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ αὐτὰ νὰ τὰ ἔχουμε ἀπόψε ἂν εἶναι δυνατόν.

Ἂν εἶναι δυνατόν! Τί ἄλλο ἤθελε ὁ νέος; Μίαν παραγγελίαν νὰ δράσῃ, ν' ἀποδείξῃ τὴν ἱκανότητά του.

Ἐχαιρέτισε φιλομειδέστατα καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ καθῆκον. Μετὰ μίαν ὥραν δύο συντάκται μετέχοντες τῆς φάρσας, τὸν ἔβλεπον, παρακολουθοῦντες, νὰ μετρᾷ τοὺς τάφους τοῦ Β' Νεκροταφείου. Στὰς 10 τὸ βράδυ κατέφθασε στὸ γραφεῖο κάθιδρως καὶ κατάκοπος μὲ τὰς σημειώσεις του διὰ νὰ γράψῃ τὸν ἀπολογισμὸ.... τῆς ἠλιθιότητός του.

Ι. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

(Ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματά μου)

Τὸ διάβασμα τῆς εἰδησεογραφίας παλαιοτέρων ἐφημερίδων εἶναι γιὰ πολλοὺς κάποια ἀληθινὴ πνευματικὴ εὐχαρίστησις, κάποια ξεχωριστὴ διασκέδασις. Μὰ καὶ πολὺ διδακτική. Ὁμολογῶ πὼς ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πολλοὺς εἶμαι κ' ἐγώ. Πολλὲς φορές, ἐνῷ ψάχνω σὲ παληὲς ἐφημερίδες γιὰ νὰ βρῶ πληροφορίες, ποὺ μοῦ χρειάζονται γιὰ κάποια μελέτη μου, τὸ μάτι μου ἄθελά μου σταματάει σὲ καμμιὰ παληὰ εἴδησι καὶ τότε χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω παρασέρνομαι, ξεχνῶ τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελα νὰ βρῶ, κι' ἀρχίζω νὰ διαβάζω ὅλη τὴν εἰδησεογραφία τῆς ἐφημερίδας. Τὴ διαβάζω μὲ ὅση προσοχὴ δὲ διαβάζω τὴ σημερινή. Καὶ θαρρῶ, πὼς δὲ βγαίνω ζημιωμένος ἀπὸ τὸ διάβασμα αὐτό. Παρουσιάζεται ἐμπρός μου ὅλη ἡ παληότερη ζωή, ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ κοινωνική, τῶν προγόνων μας ὁλοζώντανη. Παρουσιάζεται μὲ καθέκαστα, ποὺ σήμερα δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρξουνε, μήτε νὰ τὰ φαντασθοῦμε. Μιὰ εἴδησις γραμμένη σὲ δυὸ ἢ τρεῖς γραμμὲς εἶναι πολλὲς φορὲς ὁλόκληρη θαυμάσια σελίδα ἀπὸ τὸ μεγάλο βιβλίο τῆς ζωῆς. Ποιὸς κόσμος δὲν ξεσκεπάζεται ἐμπρός μας μ' αὐτὴ τὴν εἰδησούλα, ποὺ μᾶς λέει τόσα καὶ τόσα! Κ' ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε βυθιζόμαστε στὰ περασμένα καὶ ζοῦμε μαζὺ μὲ τοὺς φευγάτους γιὰ πάντα προγόνους μας, βλέπουμε τὴν μεγάλη ὁμοιότητα ἢ τὴ μεγάλη διαφορὰ τῆς παληᾶς καὶ τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τὴν παληὰ αὐτὴ εἰδησεογραφία, ποὺ τὴ διαβάζω μὲ χαρά, μὲ καὶ μὲ τὸ σεβασμό, ποὺ ζητοῦν ὅλα τὰ παληὰ ὄμορφα πράγματα, σημειώνω συχνὰ πολλὰ καθέκαστα. Κ' ἔτσι ἔχω μιὰ συλλογὴ ἀπὸ περιστατικὰ παληότερης κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, ποὺ ὅλα μαζὺ κάνουν κάποιο μοναδικὰ πρωτότυπο καὶ διδακτικὸ σύγγραμμα. Ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου νὰ μαζευόντανε δὲ θὰ μπορούσανε νὰ τὸ γράψουν καὶ νὰ ρίξουνε μέσα σ' αὐτὸ τόση ἀλήθεια, τόση ζωντάνια τόση πρωτοτυπία, τόση σοφία, τόσα παράξενα μὰ κι' ἀληθινὰ καθέκαστα. Καθένας ποὺ θὰ διαβάσῃ τὰ παρακάτω, ἐλπίζω νὰ μὲ δικαιώσῃ γιὰ τὰ ὅσα γράφω ἐδῶ. Μὰ ἀκόμη θὰ διασκεδάσῃ καὶ μὲ τὸ ἰδιότυπο ὕφος, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ παληότερη δημοσιογραφία. Θὰ ἰδῇ καὶ πόσο ἄλλαξε ὄχι μονάχα ἡ ζωὴ μὰ καὶ ἡ δημοσιογραφικὴ γλῶσσα.

Ἡ παληότερη εἰδησεογραφία, ποὺ τὴν ξαναφέρνω στὴ ζωή, ἀμέσως παρακάτω, εἶναι παρμένη ὅλη ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἡ Ταχύπτερος Φήμη» τοῦ 1853.

Η ΚΑΦΕΝΕΙΑΚΗ ΡΗΤΟΡΕΙΑ

Καὶ πρῶτα-πρῶτα κάποια εἴδησις πολιτικῆς μορφῆς:

«Τὸ Καφφενεῖον τῆς Ἀνατολῆς, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Κ. Παναγ. Βενετσάνου, εἶναι τὸ κέντρον τῶν πολιτικῶν συζητήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπασχολοῦσι κατ' αὐτὰς ὅλην τὴν ὑφήλιον. Εἰς τὰς συζητήσεις ταύτας γινομένας μὲ πολλὴν ζέσιν λαμβάνουν μέρος διάφοροι πολιτικοί, ἐν οἷς διακρίνονται οἱ μὲν Κ. Κ. Μουσουδάκης Δικηγόρος καὶ Φέσνας μετὰ τῆς περὶ αὐτοὺς κουστωδίας ὡς Ρωσσίζοντες καὶ αὐτοκρατορίζοντες, οἱ δὲ Κ. Κρητιάδης μειοψηφῶν ὡς τουρκίζων, ὁ Κ. Νεβὴλ ὡς γαλλίζων, ὁ.... ὡς ἀγγλίζων καὶ ὁ Κ. Ἀναστ. Κονοφάος μεθ' ὅλης τῆς περὶ αὐτὸν σπείρας ἐμπνεόμενος ἀπὸ αἴσθημα ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ Ἕλληνες εὐχόμεθα, ὡς ὑπερρωσσίζων. Αἱ συζητήσεις αὗται ἀποβαίνουσι πολλάκις τοσοῦτον ζωηραὶ καὶ πεισματώδεις καὶ τοιαύτας καθιστᾷ ἡ διπλωματικὴ περίνοια τῶν κ. κ. Φέστα, Μουσουδάκη καὶ Κρητιάδου, ὥστε ἕνεκα τῆς πολλῆς θερμότητος καὶ ἐξάψεως οἱ ρήτορες ἐνθουσιαζόμενοι δημηγοροῦν γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ ἐκφωνοῦντες φιλιππικοὺς καὶ ὀλυνθιακοὺς λόγους ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν ἀντιπάλων των. Εἰς τοιαύτην δὲ εὑρισκομένων κατάστασιν τῶν ρητόρων προσέρχονται ἔξωθεν πλῆθος ἀκροατῶν, οἵτινες ἠλεκτριζόμενοι ἀπὸ τῆς συνομιλίας καὶ εὐγλωττίας τοῦ Κ. Μουσουδάκη, χειροκροτοῦσιν αὐτὸν διὰ πολλοῦ κρότου».

Ποῦ σήμερα τέτοιου εἴδους συζήτησις καὶ τέτοια ρητορεία. Δὲ νομίζει κανείς, πὼς ξαναζωντανεύει ἡ ἀρχαία συζητητικὴ Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς τοῦ Δημοσθένη καὶ τοῦ Αἰσχύνη, τοῦ Ἰσοκράτη καὶ τοῦ Ὑπέρβολου: Αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ρωμαντικῶν χρόνων τοῦ περασμένου αἰῶνα ἤτανε πραγματικοὶ Ἀθηναῖοι. Καὶ μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανείς: Ἐμπρὸς στοὺς πολιτικολόγους καὶ τοὺς ρήτορες τοῦ «Καφφενείου τῆς Ἀνατολῆς» τύφλα νἄχῃ ἡ κατοπινὴ περίφημη «Γερουσία τοῦ Ζαχαράτου!». Μὰ θαρρῶ, πὼς καὶ ἡ τελευταία φράσις τῆς εἴδησης αὐτῆς «χειροκροτοῦσιν αὐτὸν διὰ πολλοῦ κρότου» εἶναι ἀξιοθαύμαστη γιὰ τὸ ὕφος της.

Αὐτὰ γιὰ σήμερα.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΟΤΙ ΠΑΡΕΤΕ

—Μὲ τρία φράγκα ὅτι πάρετε!... Διαλέγετε καὶ πέρνετε!...Μόνο μὲ τρία φράγκα!...διαλαλοῦσε ὁ πλανόδιος ἔμπορος στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς ἐμπρὸς ἀπὸ τὴ Δημαρχία.

Συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ καροτσάκι του μικροὶ καὶ μεγάλοι, προσπαθοῦσαν ἀνάμεσα στὰ τόσα μικροείδη ποὺ ἦσαν σωρὸ κατεσπαρμένα ν' ἀνακαλύψουν κάτι ποὺ θ' ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς δραχμές.

—Δὲν μοῦ λὲς μάστορα, ὅτι διαλέξει κανεὶς τὸ παίρνει μ' ἕνα τριάρι; ρώτησε τὸν ὑπαίθριο ἐπιχειρηματία ἕνας μικρούτσικος μορτάκος.

—Μάλιστα «κύριος!»

—Σωστὲς κουβέντες.

—Σωστὲς καὶ τίμιες!

—Πάρε τὸ τριάρι καὶ...τραβήξου πέρα νὰ διαλέξω.

—Διάλεξε.

—Ὅτι θέλω εἴπαμε!

—Ναί, εἶπα!

—Ἔχουμε καὶ μάρτυρες!...οὔτε φωνές, οὔτε μαλώματα κατόπι!

—Ἔλα βρέ, καὶ μ' ἔσκασες!...

Ὁ μικρὸς μὲ λάμποντα μάτια πλησίασε στὸ καροτσάκι καὶ καμώθηκε ὅτι διαλέγει.

Διάλεξα, μάστορα!

—Πάρτο!

—Ἀνοῖχτε! φωνάζει ὁ μορτάκος σ' αὐτοὺς ποὔχανε κάνει κύκλο στὸ καρροτσάκι. Καὶ πρὶν προφτάσῃ ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς καλά—καλά τί ἔγινε, τὸ εἶχε βάλει στὰ πόδια, ἐνῷ πίσω του ὁ πλανόδιος ἔμπορος ἀφρισμένος καὶ πλῆθος ἄλλο τὸν καταδίωκαν...

—Τί φταίω γώ!...διεμαρτύρετο σὲ λίγο στὸν πόλισμαν ποὺ τὸν ἔπιασε στὸ Βαρβάκειο. Ἔτσι συμφωνήσαμε!....Νὰ πάρω μ' ἕνα τριάρι ὅτι θέλω....Καὶ πῆρα...Ἔχω καὶ μάρτυρες!....

Ὁ ἄθλιος εἶχε διαλέξει τὸ κουτὶ μὲ τὶς εἰσπράξεις!

ΤΣΑΜΟ—

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Τοῦ Ρέπουλη

Μια φορά, σὰν ἦταν διευθυντὴς στὴν «Ἀκρόπολι» ὁ μακαρίτης ὁ Ρέπουλης, παρουσιάστηκε μιὰ νέα καὶ ὄμορφη κυρία, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ πῇ κάτι ἰδιαιτέρως.

Ὁ Ρέπουλης ἔβαλε τὸ χέρι στ' αὐτὶ καὶ ἔκανε νόημα νὰ φύγῃ ἕνας συντάκτης του ποὺ ἦταν αὐτὴν τὴν ὥρα στὸ γραφεῖο του.

Σὰν μείνανε μόνοι τοῦ εἶπε ἡ ὡραία κυρία:

— Εἶμαι νεόπλουτος καὶ θέλω νὰ μάθω πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρουμε ὡς μία κυρία τοῦ κόσμου.

Ὁ Ρέπουλης, ποὺ τὸν συγκινοῦσε κάπως ὁ ποδόγυρος, σκέφτηκε λίγο καὶ τῆς ἀπήντησε:

— Ἕνας τρόπος ὑπάρχει, κυρία μου, νὰ σᾶς πάρω καμαριέρα γιὰ 3 μῆνες στὸ σπίτι μου.

Δὲν ξέρουμε ἂν δέχτηκε ἡ ὡραία κυρία.

ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ

Αὐτός.— Θὰ παντρευθοῦν ἕναν ἠλίθιο μόνο γιατὶ εἶνε πολὺ πλούσιος;

Αὐτή. — Ὦ Γιάννη, δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι πολὺ πλούσιος!

ΓΙΑΠΩΝΕΖΕΣ

Γυναῖκες τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πόλεμος μαίνεται στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ καὶ δύο λαοί, τοὺς ὁποίους συνηθίζαμε νὰ θεωροῦμε ἀδελφούς, χωρὶς νὰ σκεπτόμεθα πὼς εἶνε φυσικὸ νὰ ἔχουν τὶς διαφορές τους ὅπως κι ἐμεῖς οἱ λευκοὶ μεταξύ μας, ἀλληλοσφάζονται ἀξίζει νὰ ἐξετάσουμε τὴ ζωὴ καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπίδρασι τῶν γυναικῶν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ὅπως τὶς ἐγνώρισε Ἄγγλος δημοσιογράφος, ποὺ ἔζησε ἐπὶ πολλὰ ἔτη στὴ χώρα τοῦ Ἀνατέλοντος Ἡλίου καὶ στὸ Οὐράνιο Κράτος. Καὶ θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίδα.

Τὸ χαμόγελο τῆς Ἰαπωνίδος φωτίζει τὸ πρόσωπό της, διότι τὸ πρῶτον καθῆκον της εἶνε νὰ χαμογελᾶ: νὰ χαμογελᾶ στὴ λύπη ὅπως καὶ στὴ χαρά. Εἶνε ἕνας θώραξ τῆς ψυχῆς ποὺ πληγωμένη, χαρούμενη, θλιμένη δὲν δείχνει στὸν «κύριο καὶ αὐθέντη της» παρὰ μόνο τὴν ἀναπαυτικὴν ὄψι τῆς αἰωνίας χάριτος. Καὶ ἴσως ἀπὸ φυσικωτάτην ἀντίδρασι, οἱ ἄνδρες πῆραν σ' αὐτὴν τὴ χώρα ἐκείνη τὴν αὐστηρὴ ὄψι ποὺ οἱ συνθῆκες τῆς Εὐρωπαϊκῆς εὐγενείας δὲν κατωρθώνουν νὰ συγκαλύψουν.

Γιὰ τὸν ξένο ποὺ περνᾶ βιαστικά, ἡ χάρις τῆς Ἰαπωνίδος εἶνε ἕνα θέαμα μὲ ἐξαιρετικὸ θέλγητρο: δὲν ὑπάρχει τίποτε συμπαθητικότερο, π. χ., παρὰ νὰ βλέπετε μιὰ νέα στὸ δρόμο νὰ πλησιάζῃ μιὰν ἡλικιωμένη κυρία καὶ νὰ τῆς κάνῃ φιλοφρονήσεις· διαρκεῖς ὑποκλίσεις συνοδευόμενες μὲ τὸ αἰώνιον χαμόγελο. Αὐτὴ ἡ ἐνστικτώδης λεπτότης στὶς κινήσεις, στοὺς τρόπους, αὐτὴ ἡ ἔμφυτη εὐγένεια εἶνε ἡ πιὸ καταφανὴς ἀπόδειξις, γιὰ τὸν ἀμερόληπτο παρατηρητή, τοῦ γεροῦ βάθους, τῆς μεγάλης ἀξίας ποὺ ἐκφράζεται μὲ αὐτὴν τὴ χάρι, ὅπως καὶ τὸ λουλούδι εἶνε ἡ ἔκφρασι τοῦ μυστηριώδους καὶ γονίμου θησαυροῦ ποὺ κλείνεται στὸ χυμό του. Ἀντίθετα ὅμως γιὰ τὸν ξένο ποὺ ζῆ στὴν Ἰαπωνία, αὐτὸ τὸ αἰώνιο χαμόγελο, αὐτὴ ἡ ἀπαθὴς μάσκα τῆς χαρᾶς καταντοῦν ἀνυπόφορο μαρτύριο. Συχνὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ ὁρμήσῃ πάνω σ' αὐτὲς τὶς κοῦκλες ποὺ συναντᾶ στὸ δρόμο, νὰ τῆς κουνήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ τὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς τους. Ἀλλὰ ἔχουν μυστικό; Ἔχουν ψυχή;

Ναί, ἔχουν ψυχή, ἔχουν μάλιστα μιὰ μεγάλη ψυχή, τὴν ψυχὴ τῆς παληᾶς Ἰαπωνίας, στὴν ὁποία ἐκόλησαν σὰν εὔθραυστα γαρνιρίσματα οἱ ἐπιδράσεις τῶν παλαιῶν Εὐρωπαϊκῶν πολιτισμῶν. Ἔτσι ἡ Ἰαπωνίδα εἶνε ἕνα πολύπλοκο μῖγμα παλαιοῦ καὶ μοντέρνου. Ἴσως θὰ στεναχωρηθοῦν ἢ θὰ χαρσυν οἱ φεμενίστριές μας πληροφορούμεναι ὅτι ἡ Ἰαπωνίδα πρὶν ἀπὸ τὸν 12ον αἰώνα πρὸ Χριστοῦ ἦταν τὸ τελειότερο πνευματικὸ ἀριστούργημα ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ. Τίποτε δὲν τῆς ἦταν ξένο καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς ἄνθησις τῶν τεχνῶν, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς μουσικῆς καὶ κυρίως τῆς ποιήσεως, ἀποδεικνύει καλύτερα ἀπὸ κάθε σχόλιο τὴ θέσι ποὺ εἶχε κατακτήσει στὴν καρδιὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἦταν ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ τῆς Ἰαπωνίας, ὅπου μόνη σκέψι, ἦταν ὁ ἔρωτας.

Ἀλλοίμονον ὅμως! τέτοια ἐποχὴ δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε αἰώνια. Ἦλθαν οἱ πόλεμοι. Τότε ἡ γυναίκα ἐπλήρωσε τὸ βαρὺ φόρο της, περιωρίσθηκε στὸ μοναδικὸ ρόλο της νὰ κάνῃ παιδιά. Ἦταν ἡ περίφημη στρατιωτικὴ περίοδος, τῆς ὁποίας ἡ ἐπίδρασις γίνεται ἀκόμη αἰσθητή. Ἡ γυναίκα ἦταν καμωμένη γιὰ τὴν ξεκούρασι τοῦ πολεμιστῆ, ἦταν ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἀνδρός της, τὰ παιδιά της ἀνῆκαν στὸ σύζυγό της, τὸν ὁποῖον δὲν τολμοῦσε ν' ἀγαπήσῃ παρὰ μόνο τρέμοντας. Τὰ αἰσθήματά της ἔπρεπε νὰ τὰ κλείνῃ στὴν καρδιά της: ἦταν ἄξιο μιᾶς γυναίκας, ἑνὸς σαμουράϊ νὰ δείχνῃ τὰ αἰσθήματά της; Τότε, τὸ χαμόγελο ἦταν κατὰ παραγγελία καὶ μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἔγινε μόνιμο.

Πέρασε ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες στενοχώριες, τὰ τρομερώτερα βάσανα, τὶς φρικτότερες ζήλειες καὶ ὅμως δὲν ἔσβυσε ποτὲ ἀπὸ τὰ γυναικεῖα πρόσωπα.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο πὼς αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ καταναγκασμοῦ ἀνέπτυξε στὴν Ἰαπωνίδα καταπληκτικὲς ἀρετὲς προσποιήσεως, ποὺ αὐτὴ μετέδωσε στὰ ἀγόρια καὶ τὶς κόρες της ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Ἡ ἡρωϊκὴ ὑπομονὴ ἐδημιούργησε σιγὰ-σιγὰ μέσα σὲ 2.500 χρόνια τὴν παράξενη ἀπάθεια αὐτοῦ τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν πόνο καὶ τὸν κίνδυνο. Στὴν καρδιὰ τῶν γυναικῶν διεπλάσθη ὁ θρυλικὸς ἡρωϊσμὸς τῶν Ἰαπώνων. Ἡ παρατήρησι αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι παρὰ τὸν δευτερεύοντα ρόλον των οἱ Ἰαπωνίδες δὲν ὑπῆρξαν πιὰ σκλάβες.

Ὑπηρέτησαν, ἀλλὰ ἐκουράσθησαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου ἰδανικοῦ τῆς φυλῆς. Ἀσφαλῶς ἐπλήρωσαν τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν μὲ τὴν ἐλευθερία τους, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι σήμερα πολλὲς Ἰαπωνίδες θὰ ἦσαν ἱκανὲς νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐλευθερία τους ἂν τοὺς τὴν ἔδιναν οἱ σύζυγοί των. Μακροὶ αἰῶνες συνηθείας τὶς παρεμόρφωσαν καὶ αὐτὸς ὁ γελαστὸς καταναγκασμὸς δὲν φαίνεται νὰ σβύσῃ. Πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε ὅμως ὅτι πολλοὶ Ἰάπωνες, ποτισμένοι ἀπὸ τὶς ἰδέες τῆς Εὐρώπης προσπαθοῦν νὰ προσαρμοσθοῦν στὴ νέα ζωή: κάνουν φιλότιμες προσπάθειες νὰ κάμουν τὶς γυναῖκες τους φίλες καὶ συντρόφους· τὰ ἀποτελέσματα τὶς περισσότερες φορὲς εἶνε πιὸ πολὺ φαινομενικὰ παρὰ πραγματικὰ καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολουθεῖ πιὸ ἐλεύθερη, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ στὸν ἴδιο ρυθμό.

Ὅταν ἔμενα στὴ χαριτωμένη πόλι τοῦ Σιμονοσέκι ἐγνώρισα ἕνα ἀξιωματικὸ τοῦ ἰαπωνικοῦ ναυτικοῦ. Κοντός, ἀδύνατος, ὀστεώδης, μὲ πόδια στραβά, ἀλλὰ μὲ ἕνα πρόσωπο ἐκφραστικὸ ποὺ ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα μυστικοπαθὲς βλέμμα γιατὶ τὸ ναυτικὸ στὴν Ἰαπωνία εἶνε θρησκευτικὴ λειτουργία. Τὸ μυαλό του παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς προόδους καὶ ἡ περιέργειά του ἦταν ἀχόρταγη. Τοῦ περιέγραφα τὶς χῶρες μας σὰν ὀνειρώδεις χῶρες μὲ θαυμαστὲς παραδόσεις καὶ τοῦ ἐξυμνοῦσα τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν κομψότητα τῶν γυναικῶν μας.

Τότε τὸ πρόσωπό του σκυθρώπησε. Αἰσθάνθηκα πὼς ἔθιξα τὸ εὐαίσθητο σημεῖον τοῦ ἐνδιαφέροντός του:

—Ναί, μοῦ εἶπε, ἀποδοκιμάζω τελείως τὶς Εὐρωπαϊκὲς ἰδέες ποὺ μεταδίδονται στὴν Ἰαπωνίδα. Ὄχι πὼς εἶμαι ὀπισθοδρομικός, ἀλλὰ γιατὶ πιστεύω στὴν ἱερότητα τῆς ἰαπωνικῆς οἰκογενείας τῆς ὁποίας οἱ γυναῖκες εἶνε τὰ στηρίγματα μὲ τὶς παλαιὲς ἀρετές των. Οἱ ἰδέες σας εἶνε πολὺ καλὲς γιὰ τὶς γυναῖκες σας, ποὺ ἀνεπτύχθησαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες μέσα σ' αὐτὸν τὸν πολιτισμὸ τοῦ ὁποίου θαυμάζομεν τὴ λάμψι. Ἀλλὰ πῶς νὰ δεχθοῦμε αὐτὴ τὴ μεταφύτευσι στὴ χώρα μας ὅπου ζοῦμε ἀκόμη μὲ τὴν ἠθικὴ τοῦ Κομφουκίου; Βγάζοντας τὴν Ἰαπωνίδα στὴ δημοσία ζωή, κάνοντάς την ἴση μὲ τὸν ἄνδρα οἱ κυβερνῆται μας ἀναστατώνουν τὴν Ἰαπωνία, συγκλονίζουν τὸ σπίτι.

Στὸ μονόλογο αὐτὸν ὑπῆρχε τόση συγκρατημένη συγκίνησι, τόση ἀγάπη πρὸς τὴν παλαιὰ Ἰαπωνία, ποὺ συγκινήθηκα.

—Θέλετε, ἀγαπητέ κύριε, συνέχισε, νὰ μοῦ κάμετε τὴ μεγάλη τιμὴ νἄρθῆτε νὰ πάρετε τὸ τσάϊ αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου;

Τὸν εὐχαρίστησα θερμὰ γιατὶ γιὰ ἕνα σαμουράϊ εἶνε ἡ μεγαλείτερη τιμὴ ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ σ' ἕνα ξένο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα παρουσιάσθηκα στὸ σπίτι του: Εἶνε πάνω σ' ἕνα λόφο ποὺ δεσπόζει τοῦ στενοῦ τοῦ Σιμονοσέκι καὶ εἶνε χρωματισμένο μπλὲ καὶ χρυσό. Τὸ σπίτι εἶνε ἕνα ἁπλὸ ἰσόγειο, ξύλινο, μὲ τοίχους χάρτινους: Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα σπίτια ποὺ οἱ τυφῶνες παρασύρουν σὰν τραπουλόχαρτα καὶ ποὺ γκρεμίζονται μὲ τοὺς σεισμοὺς χωρὶς νὰ σκοτώνουν κανένα. Περιβάλλεται ἀπὸ τὸν πατροπαράδοτο μικρὸ κῆπο: Μικρὴ λίμνη, μικρὴ ξύλινη γέφυρα, χαμηλὰ δένδρα, μικροσκοπικὰ περίπτερα γιὰ τὸ τσάϊ, ψάρια διαφόρων σχημάτων καὶ χρωματισμῶν (οἱ Ἰάπωνες ἀγαποῦν μὲ ἔρωτα τὰ ψάρια ὅπως οἱ Κινέζοι τὰ πουλιά). Ὁ οἰκοδεσπότης μὲ περίμενε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας του. Δὲν φοροῦσε πιὰ τὴ στολή του, ἀλλὰ τὸ τελετουργικὸ κιμονό του πάνω στὸ ὁποῖον ἔλαμπε τὸ μαῦρο σατὲν τοῦ Ἀιορὶ ὅπου εἶνε κεντημένα τὰ οἰκόσημά του. Φαίνεται μεγαλοπρεπής. Μὲ περιμένει σὰν γιὰ τελετή, τῆς ὁποίας ἡ λεπτομέρειες μοῦ ἀποκαλύπτονται ξαφνικὰ πολύπλοκες. Προχωρῶ καὶ ξαφνικὰ παραμερίζει ὑποκλινόμενος καὶ βρίσκομαι μπρὸς στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του: χαριτωμένο ὅραμα κιμονὸ πάνω στὰ ὁποῖα παίζουν χρυσὰ πουλιὰ μέσα σὲ κεντημένα δάση ἀπὸ μπαμπού. Δὲν προφθάνω νὰ θαυμάσω: οἱ δύο γυναῖκες πέφτουν μπρούμουτα ἐμπρός μου, ἢ μᾶλλον μπρὸς στὸν ξένο τοῦ ἀφέντη τους, μὲ τὸ μέτωπο στὸ ἔδαφος. Στενοχωριέμαι. Βλέπω τὰ χέρια τους νὰ προχωροῦν καὶ ν' ἀρχίζουν τὰ λύνουν τὰ παπούτσια μου γιατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ λερώσῃ τὸ δάπεδο τῶν σπιτιῶν μὲ τὶς βρωμιὲς τοῦ δρόμου (εἶνε συγχρόνως ὑγιεινὸ καὶ συμβολικό) καὶ δὲν γίνεται μεγαλύτερη τιμὴ στὸν προσκεκλημένο παρὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κοπὸ νὰ βγάλῃ μόνος του τὰ παπούτσιά του.

Ὅταν τελείωσε αὐτό, ὁ οἰκοδεσπότης μὲ παρέσυρε πρὸς τὸ κύριο σαλόνι ὅπου καθήσαμε πάνω στὶς φτέρνες μας, μπρὸς ἀπὸ τὸ χαμηλὸ τραπεζάκι τοῦ τσαγιοῦ. Ἡ νέα ἔφυγε μὲ τὰ παπούτσιά μου καὶ ἡ μητέρα μᾶς ἀκολούθησε. Γονάτισε πλάϊ στὸ σύζυγό της καὶ παρηκολούθησε σιωπηλὴ τὴ συζήτησί μας. Ἔπειτα ἔφυγε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ μαζὺ μὲ τὴν κόρη της καὶ νὰ φέρῃ τὸ τσάϊ, ἐκεῖνο τὸ πικρὸ τσάϊ τῆς Ἰαπωνίας ποὺ πίνουν μέσα σὲ μικρὰ φλυτζανάκια καὶ ποὺ σβύνει τὴ δυνατώτερη δίψα. Ὑπεκλίθησαν πάλι καὶ ἔφυγαν ὁριστικὰ μέσα στὸ χαριτωμένο φρουφροὺ τῶν κιμονό τους.

Ἔμεινα μὲ τὸν οἰκοδεσπότη ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴ μεγαλύτερη τιμὴ ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ σ' ἕνα ξένο. Τοῦ ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνη μου καὶ ἐφάνη πολὺ εὐτυχισμένος. Ἐξέφρασα ὅμως τὴν ἐπιθυμία νἄρθοῦν ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του νὰ πάρουν τὸ τσάϊ μαζύ μας, κατὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ συνήθεια, ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινα γιατὶ κατάλαβα πὼς εἶχε φθάσει στὸ ἀκρότατο ὅριον τῶν παραχωρήσεών του.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς δὲν ἦταν ὀπισθοδρομικός. Ἦταν τοὐναντίον πολὺ πολιτισμένος καὶ πρόθυμος νὰ δεχθῇ ὅλες τὶς ἐπιδράσεις, ἀλλὰ ἤθελε νὰ «συντηρηθῇ». Ἦταν ἐνστικτῶδες περισσότερο παρὰ λογικὸν καὶ ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνην στὰ ἔνστικτα τῶν φυλῶν. Δέν ἦταν ἐπίσης ἀπὸ αἴσθημα φυσικῆς αἰδοῦς ποὺ ἔφυγαν αὐτὲς οἱ γυναῖκες μόλις ἔφθασα. Ἡ Ἰαπωνίδα δὲν ἔχει τὸ ἴδιο αἴσθημα φυσικῆς ντροπῆς μὲ μᾶς. Γδύνεται μπρός σας χωρὶς νὰ ἔχῃ καθόλου τὴν συναίσθησι πὼς κάνει τίποτε τὸ κακό. Στὰ λουτρὰ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες γδύνονται μπροστὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο χωρὶς νὰ γνωρίζωνται κἂν μεταξύ τους. Οἱ Εὐρωπαῖοι ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ἰαπωνία, μένουν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ φαινόμενον αὐτό. Ἀλλὰ ὅλες οἱ ἀντιλήψεις μας περὶ ἠθικῆς δὲν εἶνε ἁπλῶς ζητήματα συνηθείας;

ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ μακρότερον μυθιστόρημα τοῦ κόσμου εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐτελείωσε πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν καθημερινὴν ἐφημερίδα τοῦ Τόκιο. Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐσυνεχίσθη εἰς 3.700 φύλλα τῆς καθημερινῆς ἰαπωνικῆς ἐφημερίδος καὶ ἄρχισε γραφόμενον ἀπὸ ἕνα συγγραφέα, ὁ ὁποῖος συνέχισε τὸ γράψιμο ἐπὶ τρία ἔτη μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὸ μνημειῶδες αὐτὸ ἔργον συνεχίσθη ἔκτοτε ἀπὸ ἄλλους ἑπτὰ συγγραφεῖς, ἀλλὰ τελευταίως ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος, ἔχων τὴν γνώμην ὅτι ἐτράβηξε κάπως πολύ, διέταξε τὸν τελευταῖον συγγραφέα νὰ τὸ τελειώσῃ.

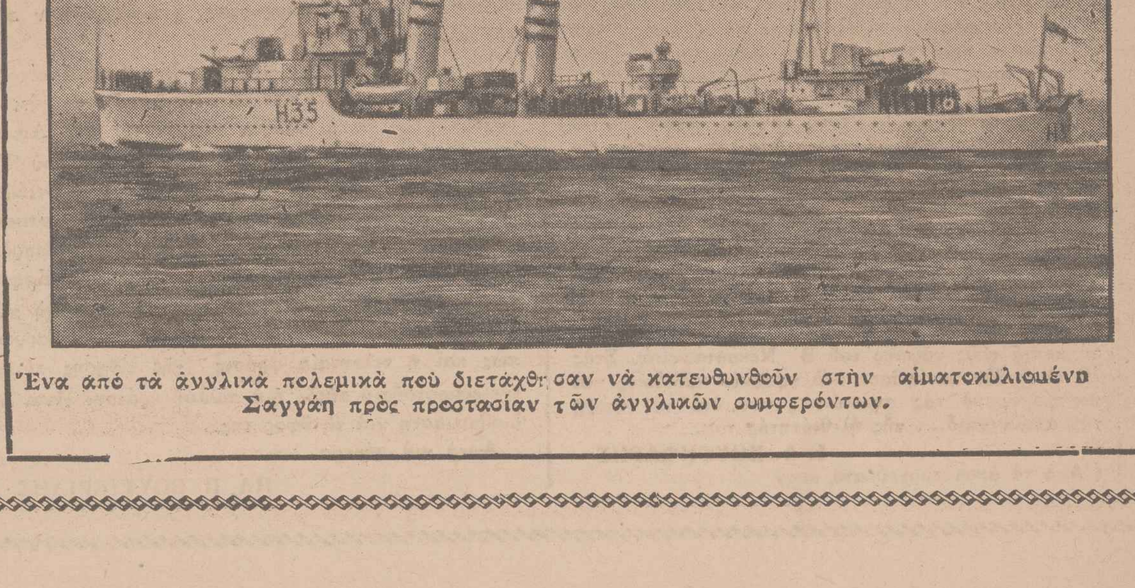

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ πολεμικὰ ποὺ διετάχθησαν νὰ κατευθυνθοῦν στὴν αἱματοκυλιουμένη Σαγγάη πρὸς προστασίαν τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων.

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΝ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΕΡΟΛΕΣΧΗΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΙΚΑΡΟΥΣ ΜΑΣ

Ἀεροπλάνο, ἀνεμοπλάνο, ἀνεμόπτερο, ἀνεμοδρόμιο, ἀερολέσχη καὶ ἄλλα τόσα πράγματα τοῦ... ἀέρος, εἶναι ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ γεμίζουν ὄχι μόνο τὸν κόσμο, ὄχι μόνο τὰ στρατιωτικὰ ἐπιτελεία τῶν διαφόρων χωρῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ κοσμικὰ σαλόνια δῶ καὶ λίγους μῆνες. Ἀπὸ τὶς μικρὲς χαριτωμένες δεσποινίδες μέχρι καὶ τὸν παπποῦ ἀκόμη τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, μετέχουν στὴ συζήτησι, μὲ συνεχὲς ἐνδιαφέρον καὶ ρωτοῦν μ' ἀγωνία καὶ... ζήλεια, ἂν θὰ πετάξῃ ἡ Γιόλα μ' ἀνεμόπτερο ἢ θὰ πάρῃ τὸ «βάφτισμα τοῦ ἀέρος» ἡ μαμὰ κάποτε καὶ πότε καὶ κάποτε... ἡ γιαγιά.

Ἡ Ἀερολέσχη τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις, κάνει ὅ,τι μπορεῖ — δυστυχῶς μὲ μέσα ἀνεπαρκῆ — γιὰ νὰ διαδώσῃ τὸ νέο αὐτὸ σπὸρ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ ἀνεμοπτέρου.

Ἂν καὶ εἶναι τὸ μόνο ἀνεξάρτητο σωματεῖο ποὺ ὑπάρχει στὸν τόπο μας ἀπὸ τοῦ 1931 καὶ ἔχει τὴν ἀνωτάτη ἐποπτεία εἰς τὰς «ἀθλητικὰς πεδιὰς τοῦ ἀέρος», ἐν τούτοις παρουσιάζει μιὰ δρᾶσι ἀξιόλογη καὶ δυσανάλογη, μποροῦμε νὰ ποῦμε, πρὸς τὰ παρεχόμενα μέσα, χάρις εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐργασίαν μερικῶν μελῶν της, ὅπως οἱ κ. κ. Ἀδοσίδης, Ξύδης, Πλατσῆς καὶ ὁ Γάλλος ἐκπαιδευτὴς κ. Λαντιέ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ πέρυσι φονευθεὶς εἰς ἀεροπορικὸ δυστύχημα ἐκπαιδευτής, ἀείμνηστος Τσικαλιώτης. Αὐτοὶ ὅλοι μαζί, μὲ τὰς κυρίας Ξύδῃ καὶ Τσικαλιώτη, ἀπετέλεσαν τὴν πρώτη «ἱπταμένη ὁμάδα Ἑλλήνων».

Ἀμέσως κατόπιν ἄρχισε ἡ κίνησις καὶ ἐγράφησαν πολλὰ μέλη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος Πρόεδρος τῆς Ἀερολέσχης κ. Ἄθως Ρωμᾶνος. Ἤδη ἀριθμεῖ πεντακόσια περίπου μέλη, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ πενῆντα εἶναι κυρίες καὶ δεσποινίδες, ποὺ ἂς σημειωθῇ ἔχουν ἐκπαιδευθῇ ἄριστα τόσον ὡς πιλοτίνες, ὅσο καὶ ὡς παρατηρήτριες.

Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἔφεδρα κρατικὰ στελέχη, ποὺ σὲ περίπτωσι πολέμου θὰ κληθοῦν ὑπὸ τὰ ὅπλα.

Ἡ κίνησις ὅλων αὐτῶν τῶν ἐφέδρων στελεχῶν ἦταν στὴ Γερμανία ἄλλοτε ἕνα μέσον γιὰ νὰ ἔχῃ ἕτοιμο ἀνθρώπινο ἀεροπορικὸ ὑλικὸ καὶ τώρα νὰ διαθέτῃ τοὺς περισσότερους ἐξησκημένους πιλότους τοῦ κόσμου.

Τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο ποὺ ἀγόρασε ἡ Ἀερολέσχη εἶναι τὸ γνωστὸ τύπου Μὼθ «Γεράκι», ποὺ ἐκόστισε 400.000 δραχμές. Σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Γεράκι», διαθέτει γιὰ ἐκπαίδευσι τῶν μελῶν της τὸ «Ἀκρόπολις», ἕνα ἄλλο παληὸ στρατιωτικό, ποὺ τῆς ἐχάρισε τὸ κράτος, καὶ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μέλλοντος», ποὺ τὸ ἀγόρασε τὸ Κράτος καὶ θὰ τὸ χαρίσῃ στὴν Ἀερολέσχη τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἐπὶ πλέον ὁ κ. Ξύδης ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἕνα νέο ἀεροπλάνο πέρυσι, ποὺ τὸ διαθέτῃ εἰς τὸ κοινὸν γιὰ τὸ «βάπτισμα τοῦ ἀέρος», γιὰ ἐκδρομὲς ἢ καὶ γιὰ διάφορες ἐπείγουσες μεταφορὲς ἰατρῶν, ἀσθενῶν κλπ., ἀρκεῖ νὰ τηλεφωνήσετε στὸ 71.15, ἀλλὰ γι' γι' αὐτὸ θὰ γράψουμε σὲ ἄλλο φύλλο.

Στὴν πτῆσι του ἀπὸ Λονδίνου εἰς Ἀθήνας—ποὺ ἔγινε μὲ σταθμοὺς τὸ Παρίσι — Νίκαια — Πίσσα — Μπρίντιζι — Τατοΐ σὲ 17 ½ ὧρες — συμμετεῖχε καὶ ἡ κ. Ξύδη, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἀεροπορίνες μας.

Ἀλλὰ ἕνα ἀεροπλάνο εἶναι πολυδάπανο μέσον συγκοινωνίας καὶ στοιχίζει μόνο γιὰ συντήρησι μισὸ ἑκατομμύριο τὸ χρόνο, χωριστὰ ἡ βενζίνα, τὰ λάδια, τὰ λίπη κλπ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Ἀερολέσχη δίδει μεγάλη προσοχὴ στὸ νέο σπὸρ τοῦ ἀέρος: τὴν ἀνεμοπορίαν. Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἀνεμοπορία ἔχει λάβει μεγάλην ἐξέλιξι στὴ Γερμανία καὶ σ' ἄλλες χῶρες καὶ κάθε χρόνο δίνει ἐξαιρετικοὺς πιλότους, ποὺ μὲ λίγη μετεκπαίδευση μποροῦν ἄριστα νὰ πιλοτάρουν καὶ στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο.

Τὸ ἀνεμοπλάνο εἶναι μικρὸ ἀεροπλάνο χωρὶς κινητῆρα καὶ ποὺ μεταχειρίζεται ὡς κινητήριο δύναμη τὰ συχνὰ «καθοδικὰ» καὶ τὰ συχνότερα «ἀνοδικὰ» ρεύματα, ποὺ σχηματίζονται στὰ βουνά, λόγῳ τῆς κλίσεώς των.

Καὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἀποκτήσῃ γυναῖκες ἀεροπόρους. Εἰς τὴν φωτογραφίαν μας τρεῖς ἀπὸ τοὺς «ἄσσους» τοῦ ἀνεμοπτέρου: Ἡ Κα Περβενᾶ, ἡ Κα Τζοάνου καὶ ἡ δὶς Μαντζουράνη, κοντὰ στὸ ἀνεμόπτερο τοῦ Α΄ Ἀνεμοπορικοῦ Ὁμίλου Ἑλλάδος.

Ἡ ταχύτης των εἶναι περίπου 40 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, μποροῦν δὲ μὲ ἕνα καλὸ «πινιάρισμα» νὰ κάνουν ὅλα τὰ ἀκροβατικὰ γυμνάσια, λούπιγκ, ἀνάποδες πτήσεις κλπ.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἡ Ἀερολέσχη δὲν μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ ὅλη τὴν δρᾶσι της. Διαθέτει μόνο 50—100 χιλιάδες τὸ χρόνο, ἀπὸ ἐπιχορήγησι τοῦ Κράτους, ποὺ δεν ἐπαρκοῦν οὔτε γιὰ βάσι τῆς ἀπαιτουμένης ἐργασίας. Ἐξ ἄλλου ἀνεμοδρόμια δὲν ὑπάρχουν πουθενά. Ὑπάρχουν ὅμως ἐλπίδες, ὅτι ἡ ἀνεμοπορία, μετὰ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία καὶ τὴν προσπάθεια ποὺ γίνεται ἀπὸ τὸ Κράτος διὰ τὴν ἀεροπορία, νὰ προσεχθῇ περισσότερο, ὅπως καὶ στὴν Τουρκία γίνεται, ὅπου ἐπιχορηγεῖται αὐτὴ μὲ 80.000.000 δραχμῶν καὶ ἔχει καὶ ἰδιαίτερο λαχεῖο, ποὺ τῆς ἀφίνει τόσα ὥστε νὰ δωρίζῃ κάθε χρόνο στὸ Κράτος ἕνα ἀεροπλάνο.

⁂

Στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν τρεῖς ἀνεμοπορικὲς ὁμάδες, τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὁμὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ποὺ ἔχει εἴκοσι μέλη καὶ ἐκπαιδευτὴ τὸν κ. Μαντζουράνη καὶ ἀρχηγὸν τὸν κ. Παλαμήδην καὶ κάνει πτήσεις στὸ Τατοΐ κάθε Κυριακή, ἔχει ἀναγνωρισθῇ δὲ ὡς ὁ «πρῶτος ἀνεμοπορικὸς ὅμιλος», δὲν διαθέτει δυστυχῶς παρὰ ἕνα μόνο ἀνεμόπτερο, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασε ὁ σμηναγὸς Β. Α. κ. Μαντζουράνης.

Ἡ ὁμὰς τῆς Ε. Τ. δείχνει ἐξαιρετικὴ δρᾶσι, σκοπεύει μάλιστα ν' ἀγοράσῃ καὶ δεύτερο ἀνεμόπτερο, ἂν μπορέσῃ. Γιατὶ τὰ αὐστριακὰ ἀνεμόπτερα στοιχίζουν 600 σελλίνια, δηλαδὴ 12.000 δρ., τὰ ἀγγλικὰ 52 λίρες, δηλ. 27.000 δρ. καὶ τὰ ἑλληνικά, ποὺ εὑρίσκονται ἀκόμη ὑπὸ δοκιμήν, 30.000 δραχμές.

⁂

Ἡ ἄλλη ὁμὰς τοῦ Πολυτεχνείου, λόγῳ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν μελῶν της ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕνεκα τοῦ θέρους, διέκοψε τὰς ἐκπαιδεύσεις της, παρὰ τοῦτο ὅμως εἶναι ὁμὰς μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μπορεῖ πολλὰ νὰ ἐπιτελέσῃ, ὅπως καὶ η τρίτη ομας, τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, ποὺ ἐκπαιδεύεται μεταξὺ Μπραχαμίου καὶ Ἑλληνικοῦ ὑπὸ τὸν γνωστὸν ἀεροπόρον κ. Καμπέρον. Καὶ αἱ ὁμάδες αὐταὶ διαθέτουν ἀνεμόπτερο, ποὺ τὸ παρεχώρησε τὸ Κράτος, ἀλλὰ λόγῳ ἐλλείψεως ἀνεμοδρομίου—τὸ εἴπαμε καὶ παραπάνω—τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα, καὶ γι' αὐτὸ προέχει ἡ ἵδρυσίς του.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπαρχία, οἱ γυμνασταὶ ποὺ θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, θὰ διαδώσουν τὴν ἀνεμοπορία, ἀφοῦ βέβαια τοὺς δοθοῦν τὰ μέσα.

⁂

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παραπάνω δρᾶσι τῆς Ἀερολέσχης, ὑπάρχει σ' αὐτὴ τμῆμα ἀλεξιπτωτιστῶν, ποὺ ἔχει ἐκπαιδευτὴ τὸν κ. Σακκᾶν καὶ Πρόεδρον τὸν κ. Σ. Ἀγαπητόν, ποὺ τώρα παρακολουθεῖ στὸ Λονδῖνον τὸ ἐκεῖ συνέδριον τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν. Μόλις θὰ ἔλθῃ, θὰ ἔχουμε νέα πράγματα, νέες ἀσκήσεις καὶ... προπαγάνδα γιὰ τὸ σπὸρ τοῦ ἀέρος.

Ἡ σημερινὸς Πρόεδρος τῆς Ἀερολέσχης κ. Χόνδρος, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, καταβάλλει κάθε προσπάθεια γι' αὐτό, ἔχοντας γιὰ δεξί του χέρι τὸν Γενικὸν Γραμματέα κ. Πλατσῆν καὶ τοὺς κ. κ. Ἀδοσίδην καὶ Ξύδην, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μέλη ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πιὸ διαλεκτὸ κόσμο τῆς πρωτευούσης, βοηθοῦν κατὰ τὸ δυνατόν, ὥστε τὸ νέον αὐτὸ σπὸρ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ στὸν τόπο μας.

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀερολέσχης ξεχωρίζουμε τὰ παρακάτω ὀνόματα, ποὺ κατωρθώσαμε νὰ μαζέψουμε μὲ βιασύνη:

Κυρίες: Ἐπιφανειάδου Β., Γαληνέα Ν., Γαλανοῦ Α., Ζάρπα Μ., Ζώτου Ε., Ἰωαννίδου Ἔλλη Κυριέρη Κ., Κασάνδρα Λ., Κανελλοπούλου, Λίκου Φ., Δάερε Ε., Νομικοῦ, Νεύρου, Παπαγεωργίου Κλειώ, Παπαδοπούλου Μ., Συναδινοῦ Κ., τὰς δεσποινίδας: Ἀγγελοπούλου Ε., Καζάκου Ἀγγελ. Κυριέρη Ρ., Μπαστιᾶ Κ., Ξανθάκη Βικτωρ., Πάππου Λουκία, Πανούτσου Κ., Παρίση Α., Τζαβάρα Π., δικηγόρος τὸ ἐπάγγελμα.

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Ἀποστόλου, συν)χης ἀεροπ., Ἀλεξανδρῆς ἀν)ρχος, Ἀσημακόπουλος, Σ. Ἀγαπητός, μηχανικός, Ἀποστολόπουλος, Ἀβέρωφ Β., Ἀραβαντινὸς Α., καθηγητὴς Πανεπιστημίου, Βανδῶρος πλοίαρχος, Γέροντας ναύαρχος, Γαζῆς ἀν)αρχος, Λ. Δέδες, ναύαρχος, Δροσόπουλος, Διοικητὴς Ἐθνικῆς Τραπέζης, Θεοδωρακόπουλος ἀντ)αρχος, οἱ κ. κ. Κοτζιᾶς Κ., ὑπουργὸς Διοικητὴς Πρωτευούσης, Κουντουριώτης ἀν)αρχος, Λαμπίκης Β., ἰατρός, Λιάμπεης Λ., Λάσκος Β., πλωτάρχης Β. Ν., Μακκᾶς Ν., ἀντιναύαρχος ἐ. ἀ. Μεταξᾶς Δ., ἀερομηχανικός, Νικοτσάρας πλοίαρχος, Ξύδης ἀεροπόρος, Παπαρρηγόπουλος, ναύαρχος ἐ. ἀ., Ποταμιάνος, σμηναγός, Πεζόπουλος πλοίαρχος, Πινώτσης πλοίαρχος, Πόγγης μηχανικός, Π. Ραζέλος σμηναγός, Σταθᾶτος Α., Στρατήγης, δήμαρχος Πειραιῶς, Σαχτούρης, σμηναγός, Συναδινός, Στρέϊτ Σ., Σακκᾶς Μ., ἀλεξιπτωτιστής, Τριανταφύλλου ἀντ)αρχος, Τζιρακόπουλος, πρεσβευτὴς Ἑλλάδος, Τσιμικάλης Δ. συν)χης πυρ)κοῦ, Ὑψηλάντης, Φιλίππου Κ., πλωτάρχης, Φωτόπουλος, διευθυντὴς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, Χιλιαδάκης, διευθυντὴς Ἐσωτερικοῦ Τουρισμοῦ, Χόνδρος, καθηγητὴς Πανεπιστημίου, Χατζόπουλος ἀν)αρχος, Χατζηνικολῆς, ἀντισμήναρχος, Φιλιππίδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκλεκτοὶ συμπολῖται.

⁂

Αὐτὰ γιὰ τὸ φύλλο αὐτό. Ἀργότερα, ὅταν μᾶς δοθῇ εὐκαιρία, θὰ συνεχίσουμε γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ τόσον κόσμο καὶ ποὺ κάνει νὰ σκιρτοῦν τόσες καρδιὲς ἀπὸ χαρά, γιατὶ κάνουν κάτι τὸ πρωτόγνωρο, κάτι ποὺ εἶναι τόσο ὠφέλιμο καὶ γιὰ τὴ χώρα ποὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ ἔχῃ παιδί της τὸν Ἴκαρο.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΛΙΤΙΝΑΣ

Μία φωτογραφία ποὺ θυμίζει τὸν ἀλησμόνητο ἀεροπόρο Τσικαλιώτη (πρῶτος ἀριστερά). Ἐν συνεχείᾳ ἡ κ. Τσακαλιώτου, ὁ κ. Ροζὲ Λαντιέ, ὁ κ. Ξύδης καὶ τελευταῖος ὁ κ. Ἀδοσίδης. Ὁ κ. Ἀδοσίδης εἶνε ὁ Ἕλλην ἀεροπόρος ποὺ πρῶτος συμμετασχὼν σὲ ἀεροπορικὸ ράλεϋ, μεταξὺ 72 διεθνῶν «ἄσσων» τοῦ ἀέρος, ἦλθε τέταρτος, ἐπιβληθεὶς τῶν ἄλλων συναδέλφων του στὸ ράλεϋ Ἀθῆναι — Παρίσι. Εἶνε δηλαδὴ μιὰ δόξα γιὰ τὴν μικρή μας Ἑλλάδα.

Τὸ ἀνεμόπτερο τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ μακροβιότης τῶν γυναικῶν

Τελευταῖες στατιστικὲς τῆς θνησιμότητος ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερική, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει πολὺ περισσότερες πιθανότητες νὰ φθάση τὴν ἡλικία τῶν 65 ἐτῶν ποὺ θεωρεῖται ὡς καλὸς μέσος ὅρος ζωῆς. Ἔτσι, μιὰ νέα 15 ἐτῶν ἔχει 659 πιθανότητας στὶς χίλιες νὰ ζήση μισὸν αἰῶνα ἀκόμη, ἐνῷ ἕνας νέος τῆς ἴδιας ἡλικίας ἔχει μόνον 589 πιθανότητας στὶς χίλιες. Στὴν ἡλικία τῶν 35 ἐτῶν ἡ γυναῖκα βλέπει τὸν ἀριθμὸ τῶν πιθανοτήτων της (πάντοτε ἐπὶ τοῖς χιλίοις) ν' ἀνεβαίνη στὰ 675 ἐνῷ οἱ πιθανότητες τοῦ ἀνδρὸς φθάνουν μόνον τὰ 607. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 45 ἡ ἀναλογία εἶναι 739 πρὸς 676.

Οἱ διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν ἀπὸ τὴν ἄποψιν αὐτὴν μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων εἶναι σημαντικωτάτη. Ὁ χωρικὸς ἔχει 702 πιθανότητας στὶς χίλιες νὰ ἑορτάση τὴν 65ην ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, ἐνῷ ὁ ἀδελφός του τῆς πόλεως ἔχει μόνον 571. Γιὰ τὶς γυναῖκες οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ εἶναι 752 καὶ 663.

Ἕνα πολύτιμον φάρμακον

Δύο Ἄγγλοι ἐπιστήμονες, οἱ ἰατροὶ Οὐΐλλιαμ Σαρζὲντ καὶ Γκούτμαν ἐδημοσίευσαν τὴν ἔκθεσίν των διὰ τὰ πειράματά των ἐπὶ ἑνὸς νέου τονωτικοῦ, τῆς βενζεδρίνης. Ἔκαμαν ἐνέσεις ἢ ἔδωσαν μὲ μορφὴν χαπιῶν δόσεις δέκα μέχρι τριάντα χιλιογράμμων τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ εἰς διακοσίους πενῆντα ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἐπειραματίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ των.

Βεβαιώνουν ὅτι ἡ βενζεδρίνη τονώνει τὴν λειτουργίαν τοῦ μυαλοῦ εἰς σημαντικώτατον βαθμόν. Γενικῶς αὐξάνει τὰς διανοητικὰς ἱκανότητας καὶ κυρίως τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν φαντασίαν. Ὅπως ὁ καφές, προκαλεῖ ἀϋπνίαν, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι οὔτε κουραστικά, οὔτε δυσάρεστα.

Ἡ βενζεδρίνη συνιστᾶται διὰ τὴν θεραπείαν μερικῶν διανοητικῶν παθήσεων καὶ εἶναι προφυλακτικὸν ἐναντίον τῶν περιόδων ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς καταπτώσεως.

Φαινόμενα ἀδρανείας

Ἂν ρίξετε μιὰ πέτρα σ' ἕνα παράθυρο, τὸ τζάμι σπάζει σὲ κομμάτια. Ἂν ὅμως πυροβολήσετε ἕνα παράθυρο μὲ ἕνα περίστροφο, ἡ σφαῖρα κάνει μιὰ τρύπα καὶ τὸ ὑπόλοιπον τζάμι μένει ἄθικτο. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ στὰ δύο φαινόμενα ὀφείλεται στὴν ἀδράνεια. Ἡ σφαῖρα χρειάζεται μόλις ἕνα ἑκατοστὸν χιλιοστὸν τοῦ δευτερολέπτου γιὰ νὰ τρυπήση τὸ τζάμι. Τὰ ἄλλα μόρια τοῦ τζαμιοῦ δὲν προφθάνουν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Ἑπομένως τὸ βλῆμα ἐνεργεῖ σὰν τρύπανο. Ἡ ἀδράνεια εἶναι ἡ ἀνικανότης ὅλων τῶν σωμάτων νὰ τεθοῦν ἀμέσως εἰς κίνησιν καὶ ἐξηγεῖ πολλὰ περίεργα φαινόμενα. Ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐρασιτέχνην ταχυδακτυλουργὸν νὰ τοποθετήση ἕνα ξύλο ἐπάνω σὲ δυὸ λεπτὰ ποτήρια καὶ νὰ τὸ σπάση μὲ ἕνα ἀπότομο κτύπημα εἰς τὸ μέσον χωρὶς τὰ ποτήρια νὰ πάθουν τίποτε.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ

— Τώρα ποὺ παντρευθήκαμε, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ καπνίζῃς, νὰ πίνῃς, νὰ μένῃς μὲ τοὺς φίλους σου...
— Θεέ μου! Μὰ θὰ πλήττω πολὺ ἔτσι.
— Καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἀκόμη νὰ πλήττῃς.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ΤΟ ΦΙΛΜ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

«...Θυμᾶσαι τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια, ποὺ ἀλλάξαμε; Ἦταν κοινά, ὅπως ὅλα τὰ λόγια τοῦ ἔρωτα, μὰ δὲν τὰ ξέχασα ποτέ. Ὤ, γι' αὐτὸ θέλω νὰ μὲ πιστέψης, Τζένη....Σοῦ εἶπα:

—Ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ καρδιά μου ἦταν ἕνα πεθαμένο ρόδο!

Χαμήλωσες τὰ μάτια, χαμογέλασες γλυκά, τρυφερά, παιδιάστικα καὶ μοῦ ἀποκρίθηκες:

—Τ' ἀκούσατε στὸ θέατρο αὐτὸ ἢ τὸ διαβάσατε κάπου;

Πόσο ἀθῶα μοῦ φάνηκε ἡ φρασούλα αὐτή, Τζένη. Ὕστερα σοῦ εἶπα, μὲ περισσότερη ταραχή, σφίγγοντάς σου τὸ παχουλό, ἄσπρο χέρι σου:

—Σὲ κάθε λέξι, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα σου, μοῦ φαίνεται, πῶς βλέπω ρόδο νὰ μιλῇ!

Καὶ σὺ μοῦ ἀποκρίθηκες πάλι, γελαστά:

—Ὅλο μὲ τὰ ρόδα ἔχετε νὰ κάνετε...Σᾶς ἀρέσουν λοιπὸν τόσο; Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε. Ἔχομε κάτι ὤμορφα Ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα, ἐκεῖ κοντὰ στὴν κληματαριά.

Καὶ πήγαμε, Τζένη, θυμᾶσαι; Πήγαμε σὰν τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ ἀνακαλύπτουν ξαφνικὰ κάποιο παράξενο ἔντομο ἢ ἕνα πουλάκι, πεσμένο ἀπὸ τὴ φωλιά του. Κι' ἐκεῖ μακρυὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς καλῆς σου γιαγιᾶς, θυμᾶμαι, ὅτι σὲ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόσουν νὰ μοῦ κόψῃς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα Ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα καὶ σ' ἔσφιξα....Σὺ τρόμαξες, δὲ βρῆκε τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῇς καὶ τὰ χείλη μου κόλλησαν στὰ δικά σου, σὰν δυὸ παράξενες ματωμένες βδέλλες, ποὺ ρουφᾶνε τὴν ψυχή...

—Δὲν εἶνε σωστό, αὐτὸ ποὺ ἐκάνατε, μοῦ εἶπες ἔπειτα. Καὶ ἀπὸ τὰ μάτια σου κύλησαν δυὸ χοντρὰ δάκρυα —τὰ δάκρυα τῆς ντροπῆς. Κι' ἐγώ, μέσα στὸν ἐγωϊσμό, ποὺ φωλιάζει καὶ στὴν πιὸ τρυφερὴ ἀνδρικὴ καρδιά, ἔνωσα μιὰ παράξενη χαρά, γιατὶ σ' ἔκανα κι' ἔκλαιγες, Τζένη.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ καλόβολη γιαγιά σου, ἄκουσε, πῶς γινόμουν ἄνδρας σου, μὲ κύτταξε στοργικά, πάνω ἀπὸ τὰ ματογυάλια της καὶ μοῦ εἶπε:

—Μετὰ χαρᾶς σου, παιδί μου, ἡ ὥρα ἡ καλή. Μὰ ἐγὼ ἡ ἄμοιρη δὲν μπορῶ ν' ἀποφασίσω. Πρέπει νὰ γυρίση ὁ πατέρας της ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ τὰ λέτε...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα Τζένη, ἔνοιωσα πιὸ βελούδινα τὰ χάδια σου καὶ τὴν ἀνάσα σου θερμή, κατευρή, σὰν τὶς βαθειὲς ἀναπνοὲς τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου.

.. ..

Θυμᾶσαι τὴν κούνια, ποὺ εἶχες δέσει στὸ γέρικο πεῦκο τοῦ περιβολιοῦ σας; Σὲ κουνοῦσα καὶ σοῦ τραγουδάγα ἕνα τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς. Ἡ στροφές του μοῦ χάϊδευαν τὴν ψυχὴ ἁπαλὰ καὶ μ' ἐγέμιζαν ἀπὸ εὐτυχία, γιατὶ σ' ἔβλεπα μπροστά μου, γεμάτη ἀπὸ νειάτα, ὠμορφιὰ καὶ παιδιάστικη καλωσύνη.

Ὁ πατέρας σου ὅμως ποὺ γύρισε, Τζένη, δὲ θέλησε ν' ἀκούση γιὰ μένα. Δὲν τὸν ἀδίκησα ποτὲ γι' αὐτό, πίστεψέ με. Σὲ ὅ,τι ἔλεγε εἶχε δίκηο. Δέν μποροῦσα νὰ σὲ ζήσω μὲ τὰ λίγα χρήματα, ποὺ κέρδιζα. Κι' ἡ μικρή μου ἐκείνη θέσι, δὲν ἦταν σίγουρη...

.. ..

Ἡ γαλήνη τοῦ δειλινοῦ, ποὺ σκορπιόταν πρὶν γιὰ τὴ φτωχή μου καρδιά Τζένη, πάνω στὰ δένδρα, φιλοῦσε τοὺς βράχους καὶ γλυκοκοιμόταν πάνω στὶς θάλασσες, χάθηκε ἀπὸ τὸ ἀξέχαστο γιὰ μένα ἐκεῖνο ἀπόγεμα, ποὺ ὁ πατέρας σου μοῦ εἶπε, πῶς δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐκθέτω περισσότερο, γιατὶ σὲ προώριζε, μικρή μου, γι' ἄλλον, ναὶ γι' ἄλλον.

Μ' ἔπνιξαν τὰ δάκρυα ποὺ σωριάζονταν στὴν ψυχή μου, ὅση ὥρα μοῦ μιλοῦσεν ὁ πατέρας σου, γιὰ τὸ γάμο μας, ποὺ δὲ θὰ γινόταν ποτέ! Καὶ ξέσπασα σ' ἕνα τρελλὸ κλάμμα, μόλις βρέθηκα μόνος μου. Κι' ἐγώ, ποὺ σέ εἶχα ὀνειρευθῆ, γυναικούλα μου, Τζένη!...

.. ..

Γιὰ πολὺν καιρὸ ὕστερα ἔνοιωθα μέσα μου τὸν πόθο τοῦ θανάτου. Ὤ, ναὶ ἤθελα νὰ πεθάνω! Ἀποζητοῦσα τὸν τάφο, τὴν αἰώνια νύχτα. Σ' ἔβλεπα μπροστά μου πονεμμένη κλαμμένη καὶ τὰ δάκρυά σου μοῦ καιγαν τὴν ψυχή. Δὲν μποροῦσα νὰ περάσω οὔτε ἀπὸ τὸ σπιτάκι σου Τζένη, γιατὶ ἦταν ἐξοχικὸ καὶ ἂν

μ' ἔβλεπε κανένα μάτι θὰ μποροῦσα νὰ σὲ «ἐκθέσω...» Καὶ ὁ πατέρας σου μοῦ τὸ εἶχε ἀπαγορέψει, Τζένη. Ἡ Μοῖρα μου, σὰν φθονερὴ μητρυιὰ εἶχεν ἁρπάξει ἀπὸ τὰ χέρια μου τὴ μοναδική μου εὐτυχία...

.. ..

Πέρασε καιρὸς πολύς, Τζένη. Ἡ ἀπέραντη δύση, ποὺ ἁπλωνόταν μέσα μου γιατὶ σ' ἔχασα Τζένη, γιὰ πάντα, δὲ φωτίστηκε ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῶν εὔκολων γυναικῶν, στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ὁποίων ζήτησα τὴ λησμονιά. Ὤ, πόση ἀνακούφιση νοιώθω σήμερα, γιατὶ δὲν σὲ ξέχασα ποτέ!... Ἕνα πρωῒ τὰ μάτια μου πέφτοντας στὰ κοινωνικὰ τῆς ἐφημερίδας, ποὺ διάβαζα, συνήντησα τὸ ὄνομά σου:

«Ἡ δὶς Τζένη Β....καὶ ὁ κύριος Σπῦρος Κ. ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.....»

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ δώσω μιὰ γερὴ καμουτσικιὰ στὸν πόνο μου, στὴν ἀγιάτρευτη πληγή μου καὶ νὰ σοῦ στείλω μιὰ συγχαρητήρια κάρτα... Μὰ συλλογίσθηκα τὸν πατέρα σου. Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ «ἐκθέσω» οὔτε τώρα, ποὺ εἶχε γίνει τὸ θέλημά του καὶ πῆρες τὸν πλούσιον ἄνδρα, ποὺ σοῦ βρῆκεν ὁ ἴδιος...

Τὴν ἴδια μέρα ζήτησα τὴ λήθη, στὴν ἀγκαλιὰ τῶν γυναικῶν, ποὺ ἐμπορεύονται τὰ θέλγητρά τους...Μὰ τὴν ὥρα, ὅπου ἔσφιγγα ἕνα πουλημένο κορμί, ποὺ δὲν φουρτούνιαζε στὴν καταιγίδα τοῦ πόθου, τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα, Τζένη, γιατὶ θυμήθηκα σένα, ποὺ εἶχα χάσει γιὰ πάντα...

.. ..

...Σὲ κακομεταχειριζόταν, ἀγαπημένη μου ὁ ἄνδρας σου! Τὤμαθα ἀπὸ μιὰ φλύαρη γειτόνισσά σου. Καὶ τὤμαθα χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσω Καὶ ἡ καρδιά μου πόνεσε, σφίχτηκε...Σὲ χαιρόταν ἕνας ἄλλος, εἶνε ἀλήθεια, Τζένη. Μὰ ἤθελα, μέσα στὴν ἄδολη ἀγάπη μου νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη κοντά του...

«Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα λυώνει σὰν τὸ κερὶ ἡ ἔρημη!» μοῦ ἐμπιστεύθηκεν ἡ φλύαρη γειτόνισσά σου.

Κι' ἔπειτα κλείνοντας τὸ μάτι πονηρά, πρόσθεσε:

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς σ' ἀγαπάει ἀκόμη.

Ὕστερα μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω μὲ τὰ μασημένα λόγια της, ὅτι θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ μεσολαβήση γιὰ νὰ ξαναρχίσωμε τὴ παληά μας ἀγάπη. Τὰ λόγια της ὅμως μοῦ ἔκαναν φρίκη...Σὲ εἶχα ἀγαπήσει τίμια, ἄδολα...Καὶ τέτοια ἤθελα νὰ μείνη γιὰ πάντα ἡ ἀγάπη μας....

.. ..

...Σὰν μαῦρες πεταλοῦδες, πολυαγαπημένη μου ἐτριγυρνοῦσαν ἡ σκέψεις μου στὸ μυαλό μου, πνίγοντάς μου κάθε χαρά. Δὲν ξέρω γιατὶ σὲ κάθε μου βῆμα ἔνοιωθα κάποιον ὄλεθρο νὰ παραμονεύη...Κι' ἕνα πρωΐ,—ὢ ἡ φρικτὴ ἡμέρα! — ἦλθεν ἡ φλύαρη γειτόνισσα ξανὰ στὸ σπίτι μου. Ἦλθε χλωμὴ καὶ ἀγέλαστη, μὲ θολὴ ματιά. Καὶ μοῦ εἶπε, κυττάζοντάς με κατάματα:

—Ἡ Τζένη πέθανε χθὲς τὴ νύχτα, ἀπὸ συγκοπή...

Βουβάθηκα. Τὴν κύτταξα σὰν νὰ μὴ καταλάβαινα τὶ μοὔλεγε...Κι' ἡ φωνή της μοῦ φάνηκε σὰν μιὰ μακρυνὴ ἠχώ...

—Μὰ ἐγὼ σοῦ λέω, παιδί μου, πὼς ἡ Τζένη πέθανε ἀπὸ μαρασμὸ γιὰ σένα. Δὲ μοῦ βγάζει κανεὶς τὴν ἰδέα. Μὰ ἂς ὄψεται ὁ συμφεροντολόγος ὁ πατέρας της!

Καὶ ἀναστενάζοντας πρόσθεσε:

—Σ' ἀγαποῦσεν ἡ φτωχειά!

.. ..

Ξαναζωντάνεψε ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης μας, Τζένη, ἡ τόσο σύντομη ἀλλοίμονον ἱστορία μας, τώρα ποὺ σὲ βλέπω χλωμή, κατάχλωμη μὲ τὰ ὡραῖα σου χείλη, κάτασπρα πιά, στὸ νεκροκρέββατο! Ὤ, πόσο βαρειὰ μοῦ φαίνεται, πῶς μυρίζουν τὰ κεριὰ καὶ τὸ λιβάνι! Καὶ πόσο παγερὴ εἶνε ἡ ἐκκλησία! Πῶς ἀδυνάτισες, Θεέ μου πιά!...Δὲν θὰ ξαναμιλήσης λοιπὸν πιά; Δὲν θὰ ξανακούσω τὴ γλυκειὰ φωνούλα σου; Τὰ μάτια σου κοιμῶνται τὸν αἰώνιον ὕπνο...

Ὤ, νὰ φέρνουν τὴ γρηὰ γιαγιά σου, ποὺ σ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ... Νὰ καὶ ὁ πατέρας σου, μὲ κατακόκκινα μάτια καὶ μὲ μαύρη γραβάτα... Ἄ, τώρα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μοῦ ἀπαγορέψει νάρθω νὰ σὲ ἰδῶ... Ὄχι ὄχι τώρα δὲ φοβᾶται, μὴ τυχὸν σ' «ἐκθέσω!» Τὸ συλλογίζομαι καὶ μοὔρχεται νὰ μπήξω ἕνα ἄγριο κακὸ γέλιο... Ναί, μοὔρχεται νὰ γελάσω δυνατά, πολὺ δυνατά, μέσα στὴν ἐκκλησία, πάνω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατό σου, Τζένη.

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Παραμύθι ἀποσπερνὸ
ποὺ μοῦ γλύκανες τὶς ὧρες,
τρὶς παληὸ χιλιοειπωμένο
ἀπὸ μικροῦλες μαυροφόρες,
παραμύθι ἀποσπερνό.

Παραμύθι ἀποσπερνό,
—πράματα χιλιοειπωμένα,
πές μου τί ὅλο λὲς καὶ κλαῖς
καὶ ζητᾶς ὅλο ἀπὸ μένα,
παραμύθι ἀποσπερνό;

Ἡ φωνούλα εἶμ' ἡ παληά
κι' ἂν κυροῦλες, κι' ἂν μανοῦλες
μ' εἶπανε, — κ' ἤμουνα ἐγὼ
οἱ δικές τους οἱ φωνοῦλες,
ἡ φωνούλα εἶμ' ἡ παληά...

Φτάνω ἀπὸ καιροὺς χαμένους,
ταξειδεύτρα τῶν πελάω:
κι' ὡς βαθειοὺς καιροὺς χαμένους,
θὰ γυρνάω καὶ θὰ μιλάω,
γιὰ τοὺς μαύρους τοὺς θαμένους...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Ζάν, ἕνας νεαρὸς γάλλος, ἐξαιρετικὰ εὐγενὴς εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Λίλιαν.

— Μπαμπᾶ, εἶπε στὸν πατέρα του, ἀγαπῶ τὴ Λίλιαν καὶ θὰ τὴν παντρευτῶ.

— Δὲ μπορεῖς, παιδί μου! Εἶναι ἀδύνατο, γιατί... γιατί....

Καὶ προσέθεσε μὲ κάποια ντροπή.

— Εἶναι σὰ νὰ ποῦμε ἀδερφή σου... γιατὶ κάποτε μὲ τὴ μητέρα της, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια εἴχαμε σχέσεις...

Ὁ Ζὰν δὲν ἀπογοητεύτηκε! Ἐρωτεύτηκε σὲ λίγο ἄλλην, τὴ Φραγκίσκη, ἐπίσης τρελλά.

— Μπαμπᾶ, ἀγαπῶ τὴν Φραγκίσκη καὶ θὰ τὴν παντρευτῶ!

— Ἀδύνατον, παιδί μου. Ἀδύνατον, γιατὶ... γιατί...

Καὶ ἐπηκολούθησε ἡ ἴδια ἐξομολόγησις τοῦ πατέρα καὶ γιὰ τὴ μητέρα τῆς Φραγκίσκης! Ἦταν κι' αὐτὴ ἀδερφή του!!

Τότε ὁ Ζὰν ἀπετάνθη στὴ μητέρα του καὶ τῆς εἶπε τὸ μυστικό!

— Οὔτε τὴ μιά, οὔτε τὴν ἄλλη πρέπει νὰ πάρω, γιατί, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, εἶναι κι' οἱ δυὸ σὰν ἀδερφάδες μου.

— Πάρε ὅποια σ' ἀρέσει, παιδί μου, ἀπάντησε μὲ κάποιο μειδίαμα ἡ μαμᾶ. Μπορεῖ ἡ Λίλιαν κι' ἡ Φραγκίσκη νάναι παιδιά του, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι παιδὶ τοῦ πατέρα σου!

⁂

— Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν κύριο διευθυντή, παρακαλῶ;

— Οὔτε συζήτησις. Γιὰ τὶς ὤμορφες κυρίες σὰν καὶ σᾶς, ὁ κύριος διευθυντὴς εἶναι πάντοτε πρόθυμος.

— Ὡραία. Εἰδοποιεῖστε τον, πὼς τὸν θέλει ἡ γυναῖκα του.

⁂

Ὁ σύζυγος εἶναι ἕτοιμος καὶ περιμένει νὰ ἑτοιμασθῇ κι' ἡ γυναῖκα του γιὰ νὰ βγοῦνε ἔξω μαζύ. Ἀπηλπισμένος, ποὺ ἀργεῖ ἡ κυρία, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ ρωτάει.

— Δὲν ντύθηκες ἀκόμα;

— Μὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, σοῦ εἶπα, πὼς δὲ θέλω, παρὰ πέντε λεπτὰ μόνο!...

⁂

— Θέλω νὰ γίνετε δική μου.
— Ἀδύνατο!
— Γιατί;
— Γιατὶ ἄλλοι ἔχουν τὸ λόγο.
— Θὰ σᾶς ζητήσω ἀπ' τὸ μπαμπᾶ σας!
— Δὲ γίνεται τίποτα.
— Θὰ σᾶς ζητήσω ἀπ' τὴ μαμᾶ σας.
— Οὔτε!
— Μὰ ἂν συγκατατεθοῦν οἱ γονεῖς σας, δὲν καταλαβαίνω, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ μὴ δεχθῆτε!
— Αὔριο ἔρχεται ὁ ἄντρας μου!.. Ἂν θέλετε μὲ ζητᾶτε ἀπ' αὐτόν!!

⁂

— Περίεργο... πῆρε τὴν καρδιακὴ χώρα παρατηρεῖται συμφόρησις.. Αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ εἶναι φουσκωμένες... Ἡ ἀναπνοὴ διαλείπει.

— Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιατρέ;

— Ἄ! τίποτα!... Ἑκατὸ πενήντα φράγκα.

⁂

Ὁ δήμαρχος προσφωνεῖ, ἕναν ἐπίσημον ξένον:

— Δὲν ἐκάμαμε ἐξοχώτατε, παρ' ὅτι ἐχρεωστούσαμε, διὰ νὰ σᾶς ὑποδεχθοῦμε.

Κ' ὁ ἐπίσημος:

— Ἀλλὰ βέβαια, θὰ χρωστᾶτε ὅ,τι ἐκάματε.

⁂

— Ἤμουνα ὁ καλύτερος φίλος τοῦ μακαρίτη, κυρία μου. Θἄθελα ἕνα μικρὸ ἀναμνηστικό του.

Κ' ἡ χήρα συντηρητικά:

— Εἶμαι διαθέσιμη.

⁂

— Ποῦ εἶνε τὸ στομάχι μου, πατέρα;
— Γιατί, παιδί μου;
— Γιατί μὲ πονεῖ!

⁂

– Ὑπέροχα μαλλιὰ ἔχει, αὐτὴ ἡ κυρία!
– Πῶς νὰ μὴν ἔχει, ἀφοῦ τἀγόρασε ἀπὸ τὸ καλλίτερο κομμωτήριο.

⁂

Ἀπόσπασμα ἀναφορᾶς τοῦ μεταγωγικοῦ λόχου πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ τάγματος, περὶ ἐξαφανίσεως μιᾶς ἡμιόνου:

«Εὐσεβάστως ἀναφέρω ὅτι ἡ Κλεοπάτρα (ἡμίονος) ἀπέδρα λάθρα τοῦ στρατῶνος».

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

Ὥρα 5 καὶ ἡμίσεια μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ αἴθουσα τοῦ τριμελοῦς πλήρης. Ὁ κ. πρόεδρος ἱδρωρροεῖ ἐπὶ τῆς ἕδρας καὶ ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήση τὰ ματογυάλια ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ρινικῆς του κατωφερείας. Ὁ γραμματεὺς προσπαθεῖ νὰ δροσισθῇ ἀεριζόμενος μὲ τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ κλητὴρ ἀποστάζων ὡς γνησία Αἰγινίτικη λάγηνος, ξεφυσᾶ ὥσπερ φάλαινα μᾶλλον, παρὰ ἐκφωνεῖ.

— Εὐθαλία Ἀκριδοπούλου. Εὐτόλμιος Ἀκριδόπουλος.

— Παρών, ἀκούεται ἠχηρὰ βαρυτονάλε φωνή, καὶ θῆλυ εὐτραφὲς ὥσπερ βούβαλος ἐπιβήτωρ, μὲ παχεῖαν ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους βλάστησιν, κινεῖται ἀγκομαχῶν ὡς ὁδοστρωτὴρ καὶ καταλαμβάνει τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ τρίζει ὡς ἕτοιμον... ν' ἀποσυντεθῇ.

— Παρών, ἀκούεται δευτέρα φωνὴ ὀξεῖα ὡς τὸ βόμβισμα κώνωπος, ἄτονος σὰν κορώνα πειναλέας ντιζέζ, διαπεραστικὴ ὡς βελόνη καπλατίσματος ἐπὶ ὀργαντίνας, καὶ ἄτομον ἰσχνὸν ὡς τσῖρος καλῶς ξηρανθείς, σπανὸν ὡς καλῶς ξεφλουδισθὲν κάστανον, ὠχρὸν ἀληθῶς ὡς σουδάριον καὶ φαλακρὸν ὡς τὰ Ἀττικὰ βουνά, σύρει ἑαυτὸ μέχρι τοῦ ἑδωλίου καὶ ζαρώνει εἰς τὸ πλάϊ τῆς βουβαλοπρεποῦς γυναικός, ποὺ ἀντὶ νὰ εἶναι τὸ ἕτερον ἥμισύ του εἶναι τὸ εἰς... τὸν κῦβον διπλάσιον.

Ὁ κ. πρόεδρος προσατενίζει τὴν κατηγορουμένην καὶ διαπορεῖ.

— Πῶς σὲ εἶπαν Ἀκριδοπούλου καὶ ὄχι... Ἐλεφαντίδου, βρὲ χριστιανή.... Ἀλλ' ἂς εἶναι, σήκω ἐπάνω καὶ πές μας τὴν ἀλήθεια:

— Νὰ τὴν πῶ, μὰ τὴν Ἁγία Πουλχερία, κύριε πρόεδρα...

—Ποιὰ εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἁγία, πῶς τὴν εἶπες; Ἀπορεῖ ὁ κ. γραμματεύς.

— Ἡ χωριούχα μας στὴν Ἀνάβυσσο, κύριε γραμματεύς...

— Τί θὰ πῇ χωριοῦχα πάλι!

— Νά, ἡ προστάτιδα τοῦ χωριοῦ μας....

— Ἄ, ἡ πολιοῦχος, θὲς νὰ πῇς.

— Ἄκου, χωριοῦχος, ἡ Ἀνάβυσσο δὲν εἶναι πόλι, μόλις ἔχει 500 ψυχές.

— Καλά, σώπα, σ' ὅ,τι σὲ ρωτοῦν ν' ἀπαντᾷς. Πόσο χρονῶν εἶσαι; ἐπεμβαίνει ὁ κ. πρόεδρος.

— Εἰκοσιδυό!

— Μὲ τὰ... καλοκαίρια!

Ἡ κατηγορουμένη κοκκινίζει κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ ἐπίστρωμα τοῦ μπρυνὲτ της καὶ διαμαρτύρεται.

— Μὴν κυττᾶς ποὔμαι λίγο ἔνγομη, κύριε πρόεδρα καὶ μοῦ δείχνει...

— Λοιπόν, καλά, σὲ πιστεύουμε. Κατηγορεῖσαι ὅτι βοηθουμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου, ἔδειρες καὶ ἀπεπειράθης νὰ στραγγαλίσῃς εἰς τὶς Τζιτζιφιὲς τὸν Ξενοφῶντα Καψούρην κλπ. Τί ἀπολογεῖσαι;

— Ψέμματα, κύριε πρόεδρα, μὰ τὴν ἁγία Πουλχερία, τὴ χωριοῦχα μας, ἐγὼ πῆγα νὰ γλυτώσω τὸν κακομοίρη τὸν ἄντρα μου ποὺ πῆγε νὰ μοῦ τὸν πνίξῃ, τὸ χρυσό μου, ὁ καταγελέας, κύριε πρόεδρα.

— Ποιὸς πῆγε νὰ τὸν πνίξῃ;

— Ὁ καταγελέας ποὺ μᾶς ἐμάνησε...

— Ὁ μηνυτὴς θὲς νὰ πῇς.

— Ναῖσκε, σάνπως ξέρω κι' ἐγώ, πῶς τὸν λένε. Μίλα σὺ μωρὲ Εὐτόλμιε!...

— Δηλαδὴ πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα;

— Ἐπειδὴ ὑποφέρω ἀπὸ τὸ σκότι μου, κύριε πρόεδρα, ἦρθα ἐδῶ νὰ ἐξετασθῶ. Λοιπὸν πήγαμε νὰ κάνουμε καὶ κάνα μπάνιο στὶς Τζιτζιφιές, γιατὶ ἡ Γλυφάδα βλέπεις δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τσοὶ φτωχοί. Ἐφόρεσα λοιπὸν τὸ ἐ μ α γ ι ὲ ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ κουμβάρα μου καὶ ποὺ μοῦ ἦταν λίγο στενό, καὶ μπλούμ, ἐβούτηξα στὸ νερό. Πλιάφ, ἐβούτηξε καὶ ὁ Εὐτόλμιός μου... Ἐλόγου του ὁ καταγελέας, ὁ μανητής, κατὰ ποὺ τὸν λέτε σεῖς, μόλις μὲ εἶδε ἔσκασε τὰ γέλοια καὶ μὲ ἐμηχθύρισε:

— Καλὲ πῶς δὲν πατώνει αὐτὴ ἡ φώκια!... ἐφώναξε.

— Φῶκος εἶσαι καὶ φαίνεσαι καὶ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι! τοῦ εἶπα.

— Ρὲ τὸν ἱπποπόταμο, ρὲ τὴ φάλαινα, κύττα σουλοῦπι!... ἐφώναξε πάλι αὐτός.

— Εὐτόλμιε, εἶπα τότε στὸν ἄντρα μου, αὐτὸς ὁ ἄθλιος θαρρῶ πῶς μὲ βρίζει...

— Κι' ἐγώ! μοῦ εἶπε ὁ Εὐτόλμιός μου.

— Βάλτονε λοιπὸν στὴ θέσι του! τοῦ εἶπα ἐγώ.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Εὐτόλμιός μου τότε εὐγενικά, νὰ μπῆτε στὴ θέσι σας καὶ νὰ μὴ πειράζετε τὰς γυνὰς τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνος, κύριε πρόεδρα, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Ἄντε πέρα ρὲ παράρτημα ἀνδρός, κνώδαλο, φτερουδάκι τῆς φώκιας, ποὺ θὲς νὰ μιλήσῃς κι' ὅλας...

Καὶ ἔσπρωξε τὸν κακομοιρούλη τὸν Εὐτόλμιό μου. Μόλις τὸ εἶδα, μιὰ καὶ εἶναι λίγο ἀδύνατος, φοβήθηκα μὴ μοῦ τὸν πνίξῃ καὶ ξάμωσα τὸ χεράκι μου καὶ τὸν ἔπιασα ἀπ' τὸ λαιμό, τὸν ἔβρεξα κι' ἀμέσως σάστισα. Τὰ μάτια του γουρλώσανε, ἡ γλῶσσα του βγῆκε μιὰ πιθαμὴ ἔξω κι' ἄρχισε νὰ τσιλιπουρδίζει... Βοήθεια, βοήθεια χριστιανοί, μ' ἔφαγε ὁ καρχαρίας. Τὸν ἄφησα λοιπόν, πῆρα τὸν ἄντρα μου καὶ βγήκαμε στὴν ἀμμουδιά, ὅπου μᾶς ἔπιασαν οἱ πολιτσμάνοι, μᾶς πῆγαν στὸ τμῆμα καὶ ὁ κύριος μᾶς ἔκαγε ἀγωγή...

— Καλά, κάθησε. Ὁ κατηγορούμενος τί λέει;

Ὁ Εὐτόλμιος ἐπιβεβαιοῖ τὰ ὡς ἄνω. Ἐπίσης καὶ οἱ μάρτυρες καὶ τὸ δικαστήριον παραδεχόμενον μετρίαν σύγχυσιν καταδικάζει τοὺς κατηγορουμένους εἰς 5θήμερον κράτησιν ἀπορρίπτον τὴν αἴτησιν παροχῆς ψυχικῆς ὀδύνης εἰς τὸν παθόντα, ὡς ὑπαίτιον τῆς διαταράξεως τῆς ἡσυχίας τῶν λουομένων.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὸ πάθημα τῆς Μαρίας

ΤΟΥ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ἦταν μιὰ ὥρα τώρα, τὴν περασμένη Δευτέρα, ποὺ ὁ Ζοζέφ, ὁ σωφὲρ τοῦ γιατροῦ Λὶνκ, εἶχε φύγει γιὰ μιὰ παραγγελία τοῦ κυρίου του στὴ νομαρχία. Κτύπησαν τὴν καγκελόπορτα τοῦ κήπου.

Ἡ Μαρία, γυναῖκα τοῦ Ζοζὲφ καὶ καμαριέρα τοῦ γιατροῦ, πῆγε ν' ἀνοίξῃ.

—Καλημέρα, κυρὰ Μαρία, τῆς εἶπε ὁ χωροφύλακας. Χμ... ἦρθα γιὰ τὸ Ζοζέφ, τὸν ἄντρα σου, τὸ σωφὲρ τοῦ γιατροῦ, ντέ... Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴν τρομάξῃς, ἂν ὁ Ζοζὲφ δὲν ἔρθῃ σπίτι ἀπόψε, γιατὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ τμῆμα.

Ὁ Ζοζέφ, ὁ ἄντρας της, δὲν θὰ γύριζε ἀπόψε στὸ σπίτι; Τὸν ἔκλεισαν στὸ τμῆμα; Ἀνήσυχη ἡ Μαρία ἔκανε τοῦ κόσμου τὶς ἐρωτήσεις στὸ χωροφύλακα.

Στὴν πλατεῖα Γαμβέτα, φαίνεται, ὁ Ζοζὲφ συνήντησε τὸ Μπαμπᾶ, τὸν διανομέα. Τοὖπε νὰ μὴν ξανατολμήσῃ νὰ κάμῃ γλυκὰ μάτια στὴ γυναῖκα του, κάθε φορὰ ποὺ τὴν βλέπει. Τὸν εἰδοποίησε πῶς, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ξαναπειράξῃ τὴ γυναῖκα του, θὰ τὸν μάθῃ γράμματα... Καὶ γιὰ προκαταβολή, τοῦ ἔδωσε μιὰ γερὴ γροθιά. Πιάστηκε καυγᾶς, κι' ὁ δυστυχὴς ὁ Μπαμπᾶ ἔμεινε ἀναίσθητος χάμω.

— Τὴν ἄλλη Πέμπτη θὰ πάῃ στὸ πλημμέλημα, κατέληξεν ὁ χωροφύλακας.

Β'.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν Τρίτη, ὁ γιατρὸς Λὶνκ εἶχε καλέσει στὸ τραπέζι τὸν κ. Ταχάν, ἔφορο, καὶ μερικοὺς ἄλλους φίλους.

Ἐνῷ ἔστρωνε τὸ τραπέζι ἡ Μαρία, ἔκλαιε τὴν τύχη της: «Δὲν εἶναι οὔτε εἴκοσι τέσσαρες ὧρες ποὺ τὸν εἶδα τὸν Ζοζέφ μου! Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι εἴκοσι τέσσαρες ἡμέρες ποὺ δὲ φιληθήκαμε! Φτάνει νὰ μὴν τὸν καταδικάσῃ ὁ δικαστὴς γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν ἀτυχία μου, σὲ μερικὲς μέρες φυλακή!...».

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔφερνε τὴ σούπα, σκέφθηκε ξαφνικά: «Ἄ! νὰ μιὰ ἰδέα... αὐτὸς ὁ χοντρὸς ὁ Ταχόν, ποὺ μοῦ φέρνεται πάντα τόσο εὐγενικά, δὲν εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ κ. Σούρ, τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου; Σίγουρα, ἂν δεχόταν νὰ πῇ μιὰ καλὴ κουβέντα στὸν κ. Σούρ, ὁ Ζοζέφ μου θὰ ἀθωονόταν».

Μετὰ ἕνα τέταρτο, ἐνῷ στεκόταν στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ κ. Ταχὸν γιὰ νὰ τοῦ σερβίρῃ τὴ συναγρίδα μὲ

μαγιονέζα, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ τρίψῃ ἐπίμονα τὸν ὦμο.

Μισὴν ὥρα ἀργότερα, ἐνῷ στεκόταν στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ κ. Ταχόν, γιὰ νὰ τοῦ σερβίρῃ τὸ κοτόπουλο, δὲν ἐδίστασε ν' ἀκουμπήσῃ δυνατὰ κάτω ἀπ' τὸ τραπεζομάντηλο τὸ γόνατό της στὸ δικό του.

Στὸ τέλος τοῦ δείπνου, παρετήρησε μὲ ἱκανοποίησι, ὅτι ἡ μηχανή της ἔπιασε. Ὅταν ἦλθε πάλι γιὰ νὰ σταθῇ στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ κ. Ταχόν, γιὰ νὰ τοῦ σερβίρῃ τὴν πουτίγκα, αὐτὸς κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά. Κύτταξε δεξιὰ - ἀριστερά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς, καὶ κατόπιν τῆς τσίμπησε ἁπαλὰ τὸ δεξὶ πόδι.

Στὶς δέκα, μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι, ἡ Μαρία συνώδευσε τὸν κ. Ταχὸν ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ κήπου.

— Ἔ, μικρή... ἔ.... θὰ μοῦ κάμῃς μιὰ παραγγελία γιὰ τὸ γιατρό... Ξέχασα νὰ τοῦ τὸ θυμίσω... Ἔχει δυὸ βιβλία μου, ἑνάμιση χρόνο τώρα.... Τὰ χρειάζομαι ἀπαραιτήτως.... Πές του πῶς τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ τὰ φέρῃ αὔριο... ναί, αὔριο... στὶς τέσσαρες.

Γ'.

Φορῶντας τὴν καλλίτερη ποδιά της καὶ κρατῶντας στὴ μασχάλη της τοὺς «Ἀσυγχρόνους συλλογισμοὺς» τοῦ Νίτσε καὶ τὶς «Μεταφυσικὲς σκέψεις» τοῦ Ντεκάρτ, ἡ Μαρία πῆγε σήμερα, στὶς τέσσαρες, στὸ σπίτι τοῦ κ. Ταχόν.

Χίλιες φορές, στὸ δρόμο, αἰσθάνθηκε τὸν πειρασμό, νὰ γυρίσῃ πίσω.

Γιὰ ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία, ἦταν ὑποχρεωμένη κάθε φορὰ νὰ κάνῃ τὸν ἑξῆς συλλογισμό: «Σίγουρα, καϋμένη Μαρία, δὲν εἶναι ὡραῖος αὐτὸς ὁ γέρω Ταχόν. Ἄ! Θεέ μου! Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πῶς θὰ περάσῃς ἕνα ἄσχημο τέταρτο τῆς ὥρας.... Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ τέταρτο, δὲν θὰ σὲ βοηθήσῃ ὅμως νὰ περάσῃς, γρήγορα, τόσες εὐχάριστες ὧρες στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζοζέφ σου;».

Στὶς πέντε, στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Ταχόν, ἡ Μαρία ξαναφοροῦσε τὴν ποδιά της. Ὁ κ. Ταχὸν μὲ τὸ πουκάμισο τὴ ρώτησε:

— Πότε θὰ ξανάρθῃς, Μαρία μου; ἔ.... πότε;.... Ἀλήθεια, τώρα θυμήθηκα πῶς ὁ γιατρὸς μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ δανείσῃ δυὸ βιβλία..... τὴν «Κριτικὴ τοῦ ἄδολου λογισμοῦ» τοῦ Κὰντ καὶ τὴ «Μοναδολογία» τοῦ Λάϊμπνιτς... Νὰ τοῦ πῇς πώς...εἶναι νὰ μοῦ τὰ φέρῃς τὸ Σάββατο.... ναί, τὸ Σάββατο στὶς τέσσαρες.

Ἡ Μαρία σκέφθηκε πῶς ἦταν ὥρα νὰ ὑποβάλῃ τὴν αἴτησί της.

— Τὸ Σάββατο; Ναί, θἄρθω τὸ Σάββατο, ἂν τὸ θέλετε... Μόνο, γιὰ νάρθω τὸ Σάββατο, πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε πῶς θὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρι.... μιὰ πολὺ μεγάλη χάρι.... γιὰ τὸν Ζοζέφ, τὸν ἄντρα μου. Εἶστε φίλος τοῦ κ. Σούρ, τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου. Ἤθελα, λοιπόν...

Ὁ κ. Ταχὸν χαμογέλασε ἱκανοποιημένος, καὶ διέκοψε τὴ Μαρία:

— Περιττὸ νὰ συνεχίσῃς, Μαριετούλα μου. Μάντεψα τί θὲς νὰ μοῦ ζητήσῃς καὶ πρόλαβα. Καταλαβαίνεις, πῶς δὲν ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ φάω καμμιὰ γερὴ γροθιὰ ἀπὸ τὸ ζηλιάρη τὸν ἄντρα σου. Πέρασα ἀπὸ τὸ Σοὺρ σήμερα τὸ πρωΐ. Τοῦ θύμησα τὴν παληά μας φιλία. Μοῦ ὑποσχέθηκε, πῶς θὰ τὸν διορθώσῃ τὸν παλληκαρᾶ τὸν ἄντρα σου. Σίγουρα δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή, πρὶν περάσουν ἕξῃ μῆνες!.... Μπορεῖς νάρθῃς ἄφοβα τὸ Σάββατο.

ΜΑΞ καὶ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

— Τί κρῖμα, νὰ εἶμαι ξεροκέφαλος καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ λύσω οὔτε ἕνα σταυρόλεξο!

— Εὕρηκα, εὕρηκα!! Τώρα μάλιστα, ἀφοῦ ἔλυσα τὸ σταυρόλεξο, ἀξίζω περισσότερα ἀπὸ τὸν ἀντικρυνό μου χονδροκέφαλο!! Μπράβο μου.

ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥΣ

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Αὔγουστος — ὥρα 3 μεσημέρι. Συνοικισμὸς Βύρωνος, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Λυγερῆς, καθισμένες ἡ Λυγερὴ κ' ἡ Εὐλαμπία κουβεντιάζουνε.

ΛΙΓΕΡΗ.— Ἐγὼ Εὐλαμπία μου ἂν δὲν κάνω τὰ μπάνια μου κάθε χρόνο εἶμαι σὰν ἄρρωστη. Τὰ συνήθισα ἀπ' τὴ μικρή, τότες ποὺ καθούμαστε στὸ Καρατάσι ἐκεῖ στὴ Σμύρνη.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Ἄχου! Μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις Λιγερή μου. Κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴ θάλασσα. Ἂν δὲν λουστῶ [illegible] τῆς Ἀναλήψεως, ἔχω πονοκέφαλο οὖλο τὸ χρόνο.

ΛΙΓΕΡΗ.— Ἐδῶ ὅμως, ποῦ νὰ πᾶς στὰ μπάνια, ποὺ θὲς βασιλικὰ ἔξοδα. Καλὲ χριστιανή μου σὲ μιὰ ὥρα [illegible] πηγεμένη.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Καὶ δὲ λὲς τὴ λύσσα καὶ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Ραβαΐσι [illegible]. Ἠπῆγα μιὰ μέρα στὸ Φάληρο κ' ἐπέσανε τὰ μοῦτρα μου [illegible]! Τί ρεζιλίκια!

ΛΙΓΕΡΗ.— Στὰ δικά μας χρόνια ἤμασταν ντυμένες ἴσαμε τὸν ἀστράγαλο καὶ [illegible] οὖλα τὰ δείχνουνε. [illegible] συχώρεσέ με.

(Ὁ ἄντρας τῆς Λιγερῆς βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο).

ΚΩΣΤΗΣ.— Ἔ! Λιγερή. Πάψτε μωρὲ πιά! Πίτσι, πίτσι, πίτσι. Δὲ θὰ μ' ἀφῆστε νὰ πάρω ἕνα ὑπνάκι πάλι μεσημεριάτικο!

(Μπαίνει μέσα).

ΛΙΓΕΡΗ.— Καλὲ τί ἄνθρωπος! Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ δυὸ λόγια μὲ μιὰ γειτόνισσα. Οὖλο μὲ τὸν ὕπνο τάχει. Νὰ σὲ χαρῶ ἔτσι ἤτανε πάντα.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ. — Κουράζεται ὁ ἄνθρωπος.

ΛΙΓΕΡΗ.— Ἐγὼ δὲ κουράζομαι. Καλὲ τόχει τὸ σόϊ του νάναι ὑπναράδες. Ἔτσ' ἤτανε κ' ἡ συχωρεμένη ἡ πεθερά μου. Μιὰ φορὰ — Θεὸς σχωρέστηνε — τὴν πήγανε νὰ φωτογραφηθῇ κ' ὡς ποὺ νὰ τσῆ τραβήξῃ τὴ φωτογραφία ὁ φωτογράφος, τὴν ἔβγαλε κοιμησμένη.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Ἠβοΐ! Θὰ λωλαθῶ! Χά, χά, χά!

(Κωστῆς ἀπὸ μέσα).

ΚΩΣΤΗΣ.— Εὐλαμπία θὰ σκάσῃς νὰ ἡσυχάσω κομμάτι! Βουβαθῆτε!

ΛΙΓΕΡΗ.— Ἄχ! ἄκου πράματα, [illegible] μαζύ σου. Μὴ χειρότερα. Λοιπὸν ποὺ λές, τὸ κολύμπι πούκανα κάθε χρόνο στοῦ Ἀλάμπεη, στὸ Καρατάσι! Ἄχ, ποῦν ἐκεῖνα τὰ χρόνια.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Ἀμ' ἐγώ! Εἶχα ἕνα κοστοῦμι ἀπὸ ρὸζ τσιτάκι ποὺ ὅποιος τόβλεπε πόμενε τὸ μάτι του. Ὡς ποὺ μοῦ γένηκε κουρέλι ἀπὸ τὰ δρύματα.

ΛΙΓΕΡΗ.— Ἀλήθεια τὸ Ἄγουστο ρίχναμε ἕνα καρφὶ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὴ τρυποῦν τὰ ροῦχα μας.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Μώρ' Λιγερὴ θυμᾶσαι τσὶ Μαυρίκενες μὲ τὴ θεία της ἐκείνη τὴ σουλουμαδοῦ ποὺ λυσσιάζανε στὰ μπάνια μὲ τὸ γιαβουκλοῦ της;

ΛΙΓΕΡΗ.— Ἀμ' ἡ Ζαμφὼ ἡ μαμὴ μὲ τὴν ἀνηψιά τση ποὺ γνέφανε τοῦ βαρκάρη ἀπὸ τὸ παραθύρι τοῦ μπάνιου.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Κ' ἐδῶ ποὺ στὰ λέω μιὰ μέρα πῆγε στ' ἀνοιχτὰ μ' ἕνα μπογιατζῆ.

ΛΙΓΕΡΗ.— Τὰ ξέρω. Οὔλ' ἡ γειτονιά, ρεζίλι τσὴ κάνανε. Ἀμ' αὐτὲς καϋμένη ἤτανε μιλημένες σ' οὖλο τὸ Φασουλᾶ.

(Βγαίνει ὁ Κωστῆς στὸ παράθυρο).

ΚΩΣΤΗΣ.— Μωρὴ χριστιανή μου! θὰ πάψτε πιά! Θέλω νὰ σφαλίξω λιγάκι τὸ μάτι μου. Ἀκοῦτε; Ἀγρύπνησα ἐχτὲς κ' εἶμαι χάλια. Ἄϊντε στὴν πόρτα σου Εὐλαμπία!

(Μπαίνει μέσα).

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Αὐτὸ δὰ ἤτανε ἀπὸ τ' ἄγραφτα. Νὰ μὲ διώξῃ κιόλας!

ΛΙΓΕΡΗ.— Μώρ' ἄστονε κι' ἂς λέει. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ δυὸ λογάκια μὲ μιὰ γειτόνισσα.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Πάλι καλὰ ποὺ σ' ἄφινε καὶ πήγαινες στὰ μπάνια.

ΛΙΓΕΡΗ.— Ναὶ μάτια μου! Θὰ τοῦ πιάσω τ' αὐτί του! Ἄχ! μ' αὐτὴ τὴ ζέστη τὸ λαχταρᾷ ἡ ψυχή μου τὸ μπάνιο.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ.— Ἀμ' ἐμένα. Μοῦ τὸ θυμίζεις καὶ δροσίζομαι. Σὰν ἤριχνα ἀπάνω μου ἕνα κουβᾶ νερὸ κρύο ὕστερα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ξεφώνιζα ἅ! ἅ! ἅ!

ΛΙΓΕΡΗ.— Ναί, ναί, ἅ! ἅ! ἅ!

(Ὁ Κωστῆς τὶς περιχάει ἀπὸ τὸ παραθύρι μὲ τὸ λαβομάνο γεμάτο).

ΚΩΣΤΗΣ.— Νὰ μπάνιο! Καρακάξες, νὰ βουβαθῆτε τέλος πάντων γιὰ νὰ ἡσυχάσω κ' ἐγώ!

Οἱ δυὸ γυναῖκες στάζουν, μουσκεμένες. Ἡ ἀγανάκτησίς τους εἶναι τόση ποὺ μπορεῖ νὰ τὶς στεγνώσῃ. Ταμπλώ. Αὐλαία.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΣΟΥ

ΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

ΥΡΙΕ....

— Τί ;

— 'Ο κ. Δαρίδης ἐρωτᾷ ἐὰν μπορῆτε νὰ τὸν δεχθῆτε.

'Ο βιομήχανος κ. Ραλλόγλου ὕψωσε τοὺς συμπαγεῖς καὶ ὀγκώδεις του ὤμους μὲ ὁλοφάνερη δυσφορία.

('Η κίνησις τῶν ὤμων του —τετραγώνου ὠμοπλάτης μπίζνεσμαν — εἶχε τὴν εὐγλωττία μιᾶς ἀρνήσεως. Αὐτοὶ οἱ ὦμοι τοῦ ἐργοστασιάρχου ἦσαν ὥς νὰ ἔλεγαν :

— Στὸ διάβολο !...).

'Εμούγκρισε :

— Δὲν τοῦ εἶπες ὅτι τώρα ἔχω σύσκεψι ἐπείγουσα ;

'Ο πρῶτος θαλαμηπόλος, ὑπὸ τὸ ὀξὺ βλέμμα τοῦ κυρίου του, ἔχασε τὰ χρώματα.

'Εψέλλισε :

— Τοῦ τὸ εἶπα, κύριε....

— Καὶ λοιπόν ;

— Μοῦ ἀπήντησε ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ σᾶς δῆ, γιὰ ὑπόθεσι σοβαρή, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει....

— 'Εμένα ;

— Μάλιστα κύριε!

'Ο βιομήχανος Ραλλόγλου ἐξαφνιάσθηκε καὶ ὄχι ἄδικα.

Τί ὑπόθεσις ἦτο δυνατὸ νὰ συνδέσῃ — ἢ καὶ νὰ χωρίζῃ — τὸ γίγαντα τοῦ παρᾶ ἐπιχειρηματία μὲ τὸ νάνο τῆς πεντάρας μηχανικό ;

'Αλλ' ὁ κ. Ραλλόγλου εἶχε ὡς ἀρχὴ καὶ ὡς οἰκονομικὴ βάσι νὰ λύῃ ἐπὶ τόπου τὶς ὅποιες του περιέργειες.

'Επρόσταξε:

— Νὰ μπῆ!

Σὲ λίγο ἔμπαινε μέσα στὸ πολυτελὲς γραφεῖο τοῦ ἐπιχειρηματίου ὁ μηχανικὸς Δαρίδης.

Ἦταν ἕνας νέος, ἕως 33 ἐτῶν, ποὺ φαινόταν, ὡστόσο λίγο μικρότερος.

Κομψός, ντυμένος, ὅμως, μὲ σοβαρὸ γοῦστο, χωρὶς ἐκζήτησι δανδισμοῦ χωρὶς τὴν παραμικρὴ κραυγὴ σνομπαρίας ἐπάνω στὴν καλοραμένη φράσι τοῦ κοστουμιοῦ του, — ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ ἀρέσουν μόνο στὰ σοβαρὰ καὶ μὲ θετικὸ φόντο κοράσια τῆς γῆς.

Στὶς ἄμυαλες πεταλουδίτσες, στὶς βέρυσμαρτ κοπέλλες, ὁ Θέμος Δαρίδης δὲν ἔκανε ἐντύπωσι.

Τὸν ἐθεωροῦσαν κάπως:

«Χωριάτη!»

'Ο νέος μηχανικὸς ἐμπῆκε στὸ γραφεῖο μὲ ἀξιοπρέπεια, — ποὺ μολαταῦτα δὲν ἀπέκλειε καὶ τὸν εὐγενικὸ σεβασμό.

'Εχαιρέτησε:

— Φίλε μου, σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ;

— Τὰ σέβη μου....

— Κύριε Ραλλόγλου, λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας, τῆς δεσποινίδος Βέτας.

Στὴν ἀρχή. ὁ παχὺς βιομήχανος δὲν ἐκατάλαβε καλά.

'Ενόμισε ὅτι παράκουσε.

'Ατένισε τὸν ἀλλόκοτο ἐπισκέπτη του, μὲ βλέμμα κατάπληκτο, — ἔτσι ὅπως κυττάζει κανεὶς ἕνα ἄτομο, ποὺ ξαφνικὰ προσβάλλεται ἀπὸ τρέλλα.

'Αλλ' ὁ μηχανικὸς Δαρίδης ἀντέστη σ' αὐτὸ τὸ βλέμμα, ποὺ τοῦ ἐπετίθετο, λὲς κι' ἦταν τὸ σῶμα του βράχος.

'Ο Ραλλόγλου ἄρθρωσε:

— Τί εἶπες ; Τί ;

Ὅταν ὁ βιομήχανος μετάλλαξε ξαφνικὰ τὸν πληθυντικὸ σ' ἑνικό, τοῦτο ἦταν πολὺ ἄσχημο μετεωρολογικὸ σημάδι ἦταν ἀπόδειξις ὅτι στὸ βαρόμετρο τῆς ψυχῆς του, ἡ βελόνη ἔδειχνε:

— «Τρικυμία!»

'Αλλὰ καὶ πάλι ὁ νεαρὸς μηχανικὸς παρέμεινε ἀκλόνητος.

Ξανάπε. στὸν ἴδιο τόνο τῆς ἀπαθοῦς ἀξιοπρεπείας:

— Κύριε Ραλλόγλου, λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ζητήσω εἰς γάμον τὴ δεσποινίδα κόρη σας.

— Τὴν κόρη μου;

— Μάλιστα!

— Ποιὰ κόρη μου, μωρέ ;

«Μωρέ !»

Ἄρα, τώρα τὸ βαρόμετρο ἔδειχνε μεγάλη καταιγίδα.

— Νομίζω, κύριε Ραλλόγλου, ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς ἐχάρησε μόνο μιὰν κόρη. Καὶ ἄλλωστε, ἀνέφερα, προηγουμένως. τὸ ὄνομά της. Πρόκειται γιὰ τὴ δεσποινίδα Βέτα....

'Η ὀργὴ εἶχε διπλασιάσει, τώρα, τὸν ὄγκο τοῦ πλουτοκράτου.

'Εβομβάρδισε μὲ βλέμμα ἐκρηκτικὸ τὸ νέο, ποὺ εἶχε τέτοιο θράσος καὶ βρυχήθηκε:

— Θέλεις τὴν κόρη μου ;

— Μάλιστα!

— Τὴ θέλεις γυναῖκα σου ;

— Δὲ φαντάζομαι ἡ δεσποινὶς Βέτα νὰ ἐδέχετο νὰ τὴν θέλω ἀλλοιῶς. διαφορετικὰ ἀπὸ νόμιμο σύζυγο...

'Η ἑτοιμόλογος καὶ ἐπιτυχημένη αὐτὴ ἀπάντησις μετέτρεψε τὴν ἀρχικὴ ὀργὴ τοῦ βιομηχάνου σὲ θύελλα μανίας.

'Εβόησε:

— Τὴν κόρη μου ; ἐσύ; ἐσύ; ἐσύ;

— 'Εγώ, κύριε Ραλλόγλου, ἐγώ, ἐγώ.

— Καὶ ποιὸς εἶσαι, λοιπὸν, ἐσὺ, ποὺ τολμᾶς νὰ σηκώσῃς τὰ μάτια σου ἕως τὴν κόρη ἑνὸς Ραλλόγλου ;

Μὲ τὴν ἴδια συγκρατημένη ὑπομονή. ἀποκρίθηκε ὁ νέος,ποὺ ἐπρόβλεπε, καθὼς φαίνεται τὴν ἄρνησι καὶ εἶχεν ἔλθει τριπλὰ θωρακισμένος :

—Θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ποιὸς εἶμαι, μολονότι ἐνόμιζα ὅτι κάπως μὲ ξαίρετε. 'Ονομάζομαι Θέμος Δαρίδης: 'Ετῶν: 33. 'Επάγγελμα : Μηχανικός. 'Απόφοιτος τοῦ 'Εθνικοῦ Πολυτεχνείου μας μὲ ἄριστα. Θέσις : 'Υπάλληλος στὴν 'Εταιρία τῶν «Τεχνικῶν Τελειοποιήσεων τῆς 'Ελλάδος». Μισθός. γιὰ τὴν ὥρα : 8.000 τὸ μῆνα, μὲ λογικὲς ἐλπίδες αὐξήσεως. 'Υγεία: Σιδερένια. Μὲ αὐτὰ τὰ ὀλίγα προσόντα, παρουσιάζομαι ἐμπρός σας καὶ ζητῶ τὴν τιμὴ νὰ γίνω παιδί σας, ἀξιότιμε κύριε Ραλλόγλου...

'Η ἀγανάκτησις ἐστραγγάλιζε τὸ χοντρὸ καὶ πληθωρικὸ λαιμὸ τοῦ βιομηχάνου, ποὺ ἐκύτταζε βουβὸς τὸ νέο, — σὰν νἄβλεπε ἐμπρός του τὸ μαῦρο ἀρχάγγελο.

'Ο νέος τὸν ἐρώτησε:

— 'Η ἀπάντησίς σας;

Σὰν νὰ τοῦ εἶχε ξεκλειδώσει αὐτὴ ἡ φράσις τὶς πύλες τῆς αἰχμαλώτου φωνῆς, — ὁ Ραλλόγλου ἐκραύγασε:

— Ἄ, θέλεις καὶ ἀπάντησι ;

— Μάλιστα!

— Θὰ τὴν ἔχῃς ἀμέσως !

'Εχτύπησε, μὲ ἀφάνταστη λύσσα, τὸ ὁριζόντιο πίνακα τῶν ἠλεκτρικῶν κουδουνιῶν τοῦ γραφείου του.

Καὶ μόλις, ἐφάνηκε, περίφοβος, στὸ κατῶφλι ὁ θαλαμηπόλος:

— Τὸν πορτιέρη ! Νὰ ἔλθῃ ὁ πορτιέρης ! 'Αμέσως !

Ἦρθε καὶ ὁ θυρωρός.

Τότε, ὁ βιομήχανος, μὲ δείκτη, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ θυμό. — τοῦ ἔδειξε τὸ νέο καὶ ἀλάλαξε:

— 'Ο κύριος ἀπ' ἐδῶ ἐξέχασε ἀπὸ ποῦ βγαίνουν. 'Οδήγησέ τον, λοιπὸν, στὴν ἐξώπορτα, νὰ πάῃ στὸ καλό.

'Ο Δαρίδης ἐρώτησε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σας ἀπάντησις, κύριε Ραλλόγλου ;

— Αὐτή, ναί ! Σοῦ ἀρέσει ;

— Χμ ! Ὄχι καὶ τόσο. Τὸ τέλος αὐτῆς τῆς σκηνῆς στερεῖται πρωτοτυπίας. δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐπιτυχημένο. Ἄ, πῶς φαίνεται ὅτι δὲν θὰ γινόσαστε ποτὲ καλὸς θεατρικὸς συγγραφεύς....

— Ἔξω, βρέ ! Ἔξω !

— Καλὴν ἀντάμωσι, ἀξιότιμε κύριε πεθερέ μου !

'Ο βιομήχανος ἔκαμε κίνησι νὰ πετάξῃ. τὴν καλαμαριὰ στὸ κεφάλι τοῦ τολμηροῦ νέου.

'Αλλ' οἱ σεβαστοὶ μῦς του τὸν συνεκράτησαν φρόνιμα.

'Αρκέσθηκε πάλι, νὰ γρυλλίσῃ, καταπράσινος ἀπὸ τὸ θυμό του :

— Ἔξω, προικοθήρα ! Προικοθήρα ! Προικοθήρα!

'Ο Δαρίδης ἐχαιρέτησε, μὲ εἰρωνικὴν ὑπόκλισι.

Καὶ ἔφυγε, ὅπως ἦλθε, ἀτάραχος, γαληνιαῖος, πολὺ τοῦ κόσμου.

....

Μόλις ἄδειασε τὴν κάμαρα. ὁ νεαρὸς μηχανικός, τότε καὶ μόνο τότε, ὁ βιομήχανος ἀνέπνευσε, μὲ χαχάνιασμα, σὰν νἄχε γλυτώσῃ ἀπὸ κάποιο φοβερὸ ἐφιάλτη.

'Εβόησε:

— Τὴν κόρη μου ! Θέλω τὴν κόρη μου ! Τὴν κόρη μου ! Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ;

'Ο καμαριέρης ἐψέλλισε:

— Εἶναι στὸ τέννις, κύριε.

— Νὰ τὴ φωνάξετε ! Τὴ θέλω!

Ἔξαφνα. ἀκούσθηκαν ἀπ' ἔξω, στὸν ἀπέραντο διάδρομο τοῦ μεγάρου, κάτι κρυστάλλινα γυναικεῖα χάχανα, — ποὺ ἡ μεταλλικὴ κλαγγὴ των ἐπρόδιδεν ὅτι ἀνάβρυζαν ἀπὸ λάρυγγα διαμαντένιο....

'Η πόρτα ἄνοιξε βίαια, — σὰ νὰ τὴν ἐγκρέμιζε τὸ χέρι τῆς Νεότητος καὶ τῆς Χαρᾶς.

Καὶ μέσα στὸ δωμάτιο ὅρμησε τότε ἕνας παρθένος Σεισμός :

'Η Βέτα Ραλλόγλου !

Ἦταν ἕνα ὁρμητικὸ πλασματάκι, καμωμένο ἀπὸ λάστιχο, ὅλο ἅλματα καὶ ξεφωνητά μέσα στὶς ἀρτηρίες του ἐφυσοῦσαν ἀνεμοστρόβιλοι ὑγείας καὶ ἔγειρε τὸ νεαρό της αἷμα, — σὰν καταρράκτης.

Πολὺ θελκτικὴ δηλαδή. κάτι πολὺ πιότερο ἀπὸ ὄμορφη. Μικρούλα, κοντόσωμη, γαλιάντρα. Θὰ τὴν ἔλεγες κοντή, ἐὰν δὲν τῆς ἐπρόσθεταν ἄλλο τόσο μπόϊ — τοὐλάχιστον ! — τὰ ἀδιάκοπά της πηδήματα.

Ἦταν τὸ ἀεικίνητο, σὲ σχῆμα γυναικός. Δὲν ἐβάδιζε ἐπετοῦσε καὶ τόσο, ποὺ ὁ καταγοητευμένος θεατὴς ἄθελά του ἐπάσχιζε νὰ ἀνακαλύψῃ πίσω, στὴν ὠμοπλάτη της τὰ βέβαια, ἀλλ' ἀόρατα φτερά.

Ποῦ τὴν εὕρισκε τέτοιαν ἀπίστευτη ὁρμή, μιὰ τόση κινητήρια δύναμι ;

Στὴν ἀέναο ἄσκησι.

Γυμναζόταν ἀκατάπαυστα. Πρώτη σ' ὅλα τὰ σπόρτ, ποὺ τὰ ἀσκοῦσε μὲ πάθος γεννημένης σπορτγούμαν— τέννις, γκόλφ. σκαίτιγκ, σκί, γουῶτερ, πόλο ! — μία ἦταν ἡ θλῖψις τῆς μακάριας ζωῆς της :

'Ο πατέρας της — ποὺ ὡστόσο τὴν ἐλάτρευε, γιατὶ τὴν εἶχε μοναχοκόρη— δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ παίζῃ καὶ φοὺτ-μπώλ!

Πῶς ;

'Εδιαβάι ὡραῖα !

Μάλιστα . . .

Ποδόσφαιρο. Τὴ θεωρία τοῦ παιχνιδιοῦ τὴν ἔπαιζε στὰ δάκτυλα, γιατὶ τὴν εἶχε σπουδάσει. σὲ κάτι ξένα, σχετικὰ ἐγχειρίδια.

'Αλλὰ στὴν πρᾶξι ; Ἄ, ὅσαμ' ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει.Οὔτε ν' ἀκούσῃ γιὰ τέτοιο πρᾶγμα, ὁ γέρω Ραλλόγλου. Πρῶτα - πρῶτα, διάβολε τὸ ποδόσφαιρο δέν ἦταν «ἀριστοκρατικό». Καὶ δεύτερον, ἦταν παιχνίδι βάρβαρο, ἐκινδύνευε ὁ παίκτης νὰ σακατευθῆ....

Ὅταν, μάλιστα, ἔμαθε ὅτι ἡ κόρη του ἤθελε νὰ παίξῃ καί.... ράγκμπυ — δηλαδή. ποδόσφαιρο — μπὸξ, ὅπου τὰ πάντα ἐπιτρέπονται, κεφαλιές, κουτουλιὲς, κλωτσιὲς καὶ γροθιές! — ἐθύμωσε στ' ἀλήθεια.

Τῆς εἶπε:

— Ἄκου δῶ.....

— Τί ; Παπάκη ;

— Ἂν εἶσαι τρελλή, νὰ μοῦ τὸ πῆς νὰ σὲ δέσω!

— Γιατί. καλὲ παπάκη ;

— Μὴν ξανακούσω τέτοιες παλαβομάρες, κακομοίρα, γιατὶ θὰ σὲ κλείσω στὸ φρενοκομεῖο...

'Αμέσως ἡ Βέτα — ποὺ εἶχε τὸ δάκρυ, τόσο εὔκολο, ὅσο καὶ τὸ γέλιο — ἔκανε, τάχατες, ὅτι ἔκλαιγε.

— Τότε. ἀφωπλιζόταν ὁ βιομήχανος. Τὴν ἐκάθιζε στὰ γόνατά του ἐπερνοῦσε τὰ δάκτυλά του ἀνάμεσα στὰ χρυσόξανθα, πλατινένια της μαλλιά, — καὶ τῆς ἔλεγε θωπευτικά :

— Ἔλα, πᾶψε, τρελλό....

'Υπῆρχε, ὅμως κι' ἕνας γυιός :

'Ο Ντόρης Ραλλόγλου, εἴκοσι δύο ἐτῶν. μπερμπαντάκος, βυθισμένος ἕως τὸ λαιμό, στὰ χρέη.

'Αλλ' ὁ γέρος εἶχε παρᾶ μὲ τὴν οὐρά ! Δὲν τὸν ἔνοιαζε πολύ.

— «Παιδὶ εἶναι, ἂς γλεντήσῃ...».

('Ο Ραλλόγλου ἔκανε, μάλιστα, κι' ἕνα καλαμπούρι εἰς βάρος του. — αὐτοκοροϊδευόταν μακάρια.

Ἔλεγε:

— Ξέρετε, γιατὶ μὲ λένε τὰ παλιόπαιδα παπάκη ;

— Γιατί ;

— Διότι μὲ μαδοῦν. Εἶμαι, πραγματικά, τὸ... παπάκι των !

Καὶ ἐγελοῦσε, ὅταν, φυσικά, βρισκόταν στὶς καλές του, ὁ φοβερὸς ἐπιχειρηματίας.

* * *

'Η Βέτα. λοιπόν, ὥρμησε μὲ χαρούμενο ξεφωνητὸ εὐτυχισμένης κίσσας, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, — χωρὶς νὰ φαντάζετε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Δαρίδη καὶ τὸ θλιβερό της ἀποτέλεσμα.

Ὅπως πάντοτε, ἐχύμηξε στὸ λαιμὸ τοῦ γονιοῦ της, νὰ κρεμαστῆ ἀπὸ τὸν τράχηλό του, σὰν τσαμπὶ, ἀπὸ ἐξαίσιο, κοριτσίστικο σταφύλι.

'Αλλά, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὁ βιομήχανος τὴν ἔσπρωξε.

Κάποια ἀσυνείθιστη σκληρότης ἦταν χαραγμένη στὸ θεληματικὸ πρόσωπό του, — μοῦτρο γηραιοῦ πολεμιστοῦ τοῦ χρήματος, ναπολέοντος τοῦ παρᾶ, συνειθισμένου νὰ μάχεται μὲ ἰσαξίους ἀντιπάλους.

Τῆς εἶπε, παγερά:

— Βέτα....

— 'Ορίστε. παπάκη....

— Ἄσε τὶς τρέλλες καὶ κάθησε. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Τότε. μόνο ἡ Βέτα ἐπρόσεξε τὴν παγωμένη καὶ τραχειὰν ἔκφρασι τῆς πατρικῆς φυσιογνωμίας.

Τῆς ἔκανε ἐντύπωσι.

Τοῦ εἶπε:

— Καλέ, τί μοῦτρα εἶναι αὐτά ; 'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι ; 'Απὸ κηδεία ;

— Βέτα, ἐσυνέχισε ὁ πατέρας, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ στὴν παιχνιδιάρα της ἐρώτησι, ἄκουσέ με.

— Τί τρέχει ;

— Τὸν ξέρεις τὸ Δαρίδη ;

— Τὸ Θέμο ; Πῶς δὲν τὸν ξέρω; Ἄ, παίζει θαυμάσιο τέννις.

— Ἂς παίζῃ ! Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπένταρα λιμοκοντοράκια κάτι παίζουν. γιὰ νὰ παρασύρουν τὰ κορίτσια μὲ μεγάλη προῖκα. Αὐτοὶ οἱ ἄψιλοι τενεκέδες εἶναι οἱ διαρρῆκται τῆς κάσσας μας καὶ γι' αὐτό....

— Καλέ, τί λόγια εἶναι αὐτά. παπάκη ! Τί σοὔκαμε ὁ καϋμένος ὁ Θέμος ; 'Εγὼ, ἀντίθετα, βρίσκω ὅτι εἶναι ἕνας ἔξοχος καβαλλιέρος στὸ χορὸ καὶ παρτεναίρ μου στὸ τέννις....

Ἔξαλλος, βρυχήθηκε ὁ Ραλλόγλου:

— Ἄ, ὁμολογεῖς, λοιπὸν, ὅτι κι' ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς, ἔ;

'Η Βέτα ἐκοκκάλιασε ἀπὸ κατάπληξι.

— 'Εγώ ; ἀγαπῶ τὸ Δαρίδη ;

— Ναί !

— Δὲν εἶσαι καλά, καϋμένε παπάκη κι' ὕστερα τολμᾶς νὰ λὲς ἐμένα τρελλή. Μά, ἕνα μοντέρνο κορίτσι τοῦ 1937, ἐπιτρέπεται νὰ... πῶς τὤπες αὐτὸ τὸ ρῆμα ;.... ν' ἀγαπᾶ; Ὢ, Θέ μου, πόσο κωμικὸ εἶναι αὐτό, νἄξερες, πόσο γελοῖο ! Ἂν τὸ μάθαιναν οἱ φίλες μου, θὰ γινόμουνα ρεζίλι, καλέ, δὲ θὰ κοτοῦσα νὰ τὶς ἰδῶ, ἀγάπη ! Τί κολοκύθια εἶναι αὐτά...

— 'Αλλά, τότε ;

— 'Απλούστατα. ὁ κ. Δαρίδης εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ φλέρτ μου.

— Ὥστε δὲν τὸν ἀγαπᾶς;

— Μά, φυσικὰ ὄχι!

— Γιατὶ εἶχε τὸ θράσος αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος νὰ σὲ ζητήσῃ σὲ γάμο. 'Ακοῦς ἀναίδεια ὁ....

— Μὴ θυμώνῃς, παπάκη ! Ἄσε τον νὰ ζητᾷ. Χάνεις τίποτα ; Ἔλα, τώρα, φίλησέ με, γιατὶ φεύγω. Πάω νὰ σωφφάρω λίγο τὴν κουρσίτσα ποὺ μοῦ χάρισες στὴ γιορτή μου, νὰ ξεμουδιάσουν τὰ χεράκια μου....

Πειθήνιος. ἡσυχασμένος, ὁ γέρω Ραλλόγλου, τὴν ἐπῆρε στὰ γόνατά του, τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἐφίλησε στοργικὰ στὸ μέτωπο.

Καὶ τῆς εἶπε, στενάζοντας:

— Ἄχ, μὲ κάνεις ὅ,τι θέλεις, διαβολοκόριτσο ! Κοντά σου χάνω κάθε μου θέλησι, εἶσαι τὸ.... βύτσιο μου !

Σκάζοντας στὰ γέλια. τὸ νεαρὸ κορίτσι ἐδραπέτευσε, ὅπως εἶχεν ἔρθει. Μὲ σάλτα δορκάδος.

'Αλλ' ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ γέρω ἐπιχειρηματίας, μέσα στὸ ἀπέραντο γραφεῖο του, — πάλι ἐκατσούφιασε.

Οἱ κακὲς σκέψεις τοῦ ἐπολιόρκησαν τοὺς κροτάφους, ποὺ ἐσφυροκόπησαν. ὡς ἀμμώνια.

Στοχάσθηκε, σκυθρωπός, μασσῶντας νευρικά, χωρὶς νὰ τὴν ψαλλιδίσῃ, τὴν ἄκρη μιᾶς χαβάνας:

«— Χμ ! δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὲς οἱ δουλειές. Εἶναι, λέει, τὸ φλέρτ της, αὐτὸς ὁ ξεπεσμένος. Τί θὰ πῆ φλέρτ καὶ τέτοια κουρούφεξαλα ; Ἐγὼ θὰ τὸν πάψω ἀπὸ τὴ θέσι του. νὰ μὴ μπορῆ νὰ συναντᾶ τὸ κορίτσι μου καθόλου. Ναί, ἐγὼ θὰ τὸν καταστρέψω. Νὰ μὴ μὲ λένε. Δημήτρη Ραλλόγλου, ἂν δὲν τὸν καταστρέψω σ' ἕνα μῆνα !...

('Ακολουθεῖ)

ΑΝΑΜΕΣΑ ΟΥΡΑΝΟΥ κ. ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Οἱ Ἕλληνες φαροφύλακες κ. ἡ θλιμμένη ζωή των.

«ΜΑΤΙΑ τῆς θάλασσας», λένε τοὺς φάρους οἱ νησιῶτες. Ἔτσι συνήθισαν νὰ τοὺς βλέπουν ἀπὸ παιδιά, ὅταν τὰ βραδυνὰ κατέβαιναν νὰ παίξουν στὶς ἀκρογιαλιὲς ἢ σὰν ἀντίκρυζαν ἀπὸ μακρυὰ τὸ μαυρισμένο πέλαγος τὶς ἄγριες νύχτες τοῦ χειμῶνα, καὶ ἄκουγαν στὰ βράχια τὸ φοβερὸ βογγητὸ τῶν κυμάτων... Χρόνια καὶ χρόνια τοὺς παρακολουθοῦν στὸ ἀδιάκοπο ἔργο τους, στὸ σταθερὸ καὶ ἀκριβὲς μέτρημα τοῦ χρόνου ποὺ περνᾶ. Τοὺς βλέπουν, πράγματι, σὰν φωτεινὰ πελώρια μάτια, ποὺ ἀνοιγοκλείνουν στὸ βαθὺ σκοτάδι καὶ περιστρέφουν μ' εἰρωνία τὶς φωτεινές των δέσμες γύρω στὸ πέλαγος, λὲς καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν τοὺς ταξειδιάρηδες γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξουν ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ νὰ τοὺς δείξουν τὸν ἀσφαλῆ δρόμο πρὸς τὸ μακρυνὸ λιμάνι...

Οἱ ναυτικοὶ τοὺς ἀντικρύζουν σὰν ἐλπίδα καὶ παρηγοριὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ὑπηρετοῦν, ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς «φαροφυλάκων», βλέπει σ' αὐτοὺς ἕνα φρικτὸ καὶ ἀπερίγραπτο κομάτι τραγικῆς κολάσεως, ἀνάμεσα στὶς ὠμορφιὲς τοῦ παραδείσου!

Γι' αὐτούς, ὁ φάρος, δὲν διατηρεῖ παρὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπαγγέλματος, μιᾶς δουλειᾶς τόσο σκληρῆς καὶ μονότονης, ποὺ ἐξουδετερώνει τὶς ὠμορφιές της καὶ τὴν παρουσιάζει σὰν φυλακὴ μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα. 'Αλλοῦ, σὲ ξένους τόπους, σὲ μακρυνὲς καὶ μεγάλες θάλασσες, ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀνάγκη ἔκτισε ἀνάμεσα τῶν ὠκεανῶν πύργους ὁλόκληρους γιὰ νὰ καθοδηγοῦν ἀπὸ τὸ ὕψος των οἱ ἀναλάμποντες φανοὶ τὰ πλοῖα, ἡ θυσία στὸ σκληρὸ ἐπάγγελμα δημιούργησε στοὺς φαροφύλακες συνήθειες περίεργες, πραγματικὲς καταστάσεις ζωῆς... Ἡ μοναξιὰ ἔπειτα, ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους, τὰ ναυάγια καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τολμηρῶν φαροφυλάκων, ἔδωσαν ἀφορμὴ στὴ δημιουργία θρύλων καὶ μυστηρίων παραδόξων...

'Εκεῖ, τὰ δράματα δὲν εἶναι σπάνια καὶ ἄγνωστες οἱ τραγωδίες. Εἶναι, λίγα χρόνια ἀκόμη, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ κόσμος ἐπληροφορήθη τὸ τραγικὸ τέλος τριῶν φαροφυλάκων στὸν 'Ινδικὸν ὠκεανό. Οἱ δυστυχεῖς Ροβινσῶνες ὑπέστησαν αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσιν χιλιάδων μεγαλοστόμων ποντικῶν, οἱ ὁποῖοι κυριολεκτικῶς τοὺς κατεσπάραξαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἄνοιξαν τρῦπες στὴν ξύλινη πόρτα τοῦ φάρου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον, οἱ τραγικοὶ φαροφύλακες εἶχαν ζητήσει σωτηρίαν...

Στὰ γραφικὰ ἑλληνικὰ νησιὰ καὶ στὶς ἀτέλειωτες δαντελωτὲς ἀκτές μας, ποὺ οἱ φάροι καθοδηγοῦν δραστήρια καὶ γοργοκίνητα καράβια ποὺ αὐλακώνουν τὰ γαλανὰ ἑλληνικὰ νερά, οὔτε ἡ φρίκη, οὔτε ἡ τραγωδία δὲν βρῆκαν μέρος νὰ σταθοῦν ὡς τώρα κάτω ἀπὸ τὸν φωτεινὸν οὐρανὸ τῆς 'Ελλάδος...

Εἶναι μικρὲς ἡ ἀποστάσεις, κι' ἡ θάλασσες, γαλήνιες καὶ γελαστὲς τὶς περισσότερες φορές, δὲν κρύβουν τίποτε ἀπὸ τὰ μυστήρια, τὶς θύελλες καὶ τὰ ἀπρόοπτα τῶν ὠκεανῶν.

Οἱ φάροι, πυκνοὶ καὶ ζωηροὶ λάμπουν στὴν διαυγῆ ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ στραφταλίζουν, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, σὰν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, σὰν φῶτα πυκνοκατοικημένης πόλεως....

Ἡ μοναξιὰ δὲν διακρίνεται μέσα στὸ πλῆθος τῶν νησιῶν, στὸ ἀδιάκοπο πέρασμα τῶν καραβιῶν, στὴ διαρκῆ ἐπικοινωνία μὲ τὸν κόσμο. Οἱ Ἕλληνες φαροφύλακες, παληοὶ ναυτικοί, συνηθισμένοι στὴ θάλασσα καὶ στὴ μοναξιά, ξαίρουν καὶ ἀντιμετωπίζουν καρτερικὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ ὁ χειμῶνας τοὺς ἐπιφυλάσσει.

Εἴπαμε καὶ παραπάνω, πώς δράματα μεγάλα δὲν ἐγνώρισαν, πώς δὲν δοκίμασαν ἄλλη ἀπελπισία ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα. Λίγοι εἶναι οἱ φάροι ποὺ βρίσκονται ἀπομονωμένοι στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες, οἱ φάροι ποὺ λόγῳ τῆς θέσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ των ἔχουν ἀνάγκη συνεχοῦς φροντίδος καὶ παρακολουθήσεως ἀπὸ τοὺς φαροφύλακας.

'Αλλὰ ἀπὸ τοὺς λίγους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ σὰν φαντάσματα κυκλοφοροῦν τὶς νύχτες πάνω στοὺς βράχους ποὺ περιζώνουν τὸ φάρο, ποὺ ἀγρυπνοῦν γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ναυτικῶν , βγαίνουν πολλὲς φορὲς ἄφθονες δραματικὲς ἱστορίες καὶ ἱστορίες τόλμης καὶ ἡρωϊσμοῦ.

'Ακόμα πέρυσι, ὁ μικροσκοπικὸς βράχος ποὺ στηρίζει τὸν πέτρινο πῦργο τοῦ φάρου τῶν Στροφάδων, εἶχε σχεδὸν χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ μανιασμένα κύματα τοῦ 'Ιονίου, ἕνα ὁλόκληρο εἰκοσαήμερο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσῃ καράβι καὶ νὰ δώσῃ βοήθεια στὸν κινδυνεύοντα φαροφύλακα, ποὺ ἔβλεπε τὴν θάλασσα νὰ σηκώνεται ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ κτυπᾶ τὸν φάρο μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ τὸν ἔνοιωθε νὰ τρίζῃ καὶ νὰ κλονίζεται, ἕτοιμον νὰ σκορπίσῃ καὶ νὰ διαλυθῆ...

Οἱ καλόγηροι, ἀπὸ τὸ κοντινὸ νησὶ τοῦ 'Αγίου Διονυσίου, σπουδαῖοι θαλασσόλυκοι αὐτοί, ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος δυὸ φορὲς καὶ ζήτησαν νὰ πλησιάσουν στὸ φανάρι, γιὰ νὰ δώσουν τρόφιμα καὶ νερὸ στὸν τραγικὸ φαροφύλακα. Τὸ καΐκι τους κινδύνευσε νὰ κομματιαστῆ στὰ βράχια καὶ τέλος ἐγκατέλειψαν κάθε προσπάθεια. Γύρισαν στὸ νησί τους περιμένοντας τὰ βράδυα νὰ δοῦν τὸ φάρο σβυσμένο, σημεῖο ὅτι ὁ φαροφύλακας ὑπέκυψε στὸ φρικτὸ μαρτύριο τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας ἢ τὸν παρέσυραν τὰ κύματα. Ὁ φάρος ὅμως δούλευε κανονικά, ἀδιάλειπτα. Ὅταν, τέλος, ἡ θάλασσα ἐκόπασε, καὶ τὸ βοηθητικὸν τοῦ στόλου «Πλειάς», ποὺ τροφοδοτεῖ τοὺς φάρους ἔφθασε, ὁ φαροφύλακας μόλις ἀνέπνεε... Τὸν βρῆκαν ξαπλωμένον κοντὰ στὴ μηχανὴ τοῦ φάρου, ἀποφασισμένον νὰ τὴν θέτῃ σ' ἐνέργεια μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς...

Ἕνα ἄλλο περιστατικό, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ μπορεῖ νὰ ἀφηγηθῆ κανείς,εἶναι καὶ ἐκεῖνο ποὺ μὲ συγκίνησι ἐξιστοροῦν οἱ φαροφύλακες. Συνέβη στὸ φαροφύλακα τῶν 'Αντικυθήρων, πρὸ ἐτῶν, μιὰ νύχτα βροχερὴ καὶ τρικυμισμένη. Ἔβρεχε, βροντοῦσε, καὶ ὁ ἀέρας σφύριζε σὰν δαίμονας. Κοντὰ νὰ ξημερώσῃ, ὁ φαροφύλακας πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ἀνήσυχος. Νόμισε, πὼς μέσα στὸν ὕπνο του εἶχε ἀκούσει φωνὲς ποὺ καλοῦσαν σὲ βοήθεια. Ντύθηκε καὶ βγῆκε ἔξω. Τὸ σκοτάδι ἦταν πηχτό, ἀλλὰ στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς διέκρινα μακρυὰ τὰ κουρελιασμένα ξάρτια κάποιου καϊκιοῦ ποὺ βούλιαζε. Σκέφθηκε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μικρή του βάρκα καὶ περίμενε ἀνήσυχος ὡς τὸ πρωΐ. 'Αλλά, σὰν ἔφεξε, τὸ ναυάγιο δὲν φαινότανε. Κύτταξε προσεκτικά, καὶ εἶδε μακρυὰ νὰ πλέῃ ἕνα μεγάλο βαρέλι. Ἡ θάλασσα εἶχε ἡσυχάσῃ κάπως καὶ μπόρεσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ. Δυὸ ναυαγοὶ ἦσαν πιασμένοι στὸ βαρέλι. Ὅταν ἔφθασε ὁ φαροφύλακας δὲν τοὺς ἀπέμεναν πιὰ δυνάμεις... Φαντάζεται ὅμως κανεὶς τὴν ἔκπληξι τοῦ φαροφύλακος, ὅταν ἐγνώρισε μεταξὺ τῶν δυὸ ἐκείνων ναυαγῶν τὸν γυιό του, ποὺ ὑπηρετοῦσε ὡς ναύτης στὸ καΐκι ποὺ τὴν νύχτα εἶχε βουλιάξει !...

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

'Ο χαμένος θηλυκὸς Λίντμπεργκ

Στὰ μυρωμένα νησιὰ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΥ Γ. ΝΤΕ ΛΑ ΦΟΥΣΑΡΝΓΙΕΡ

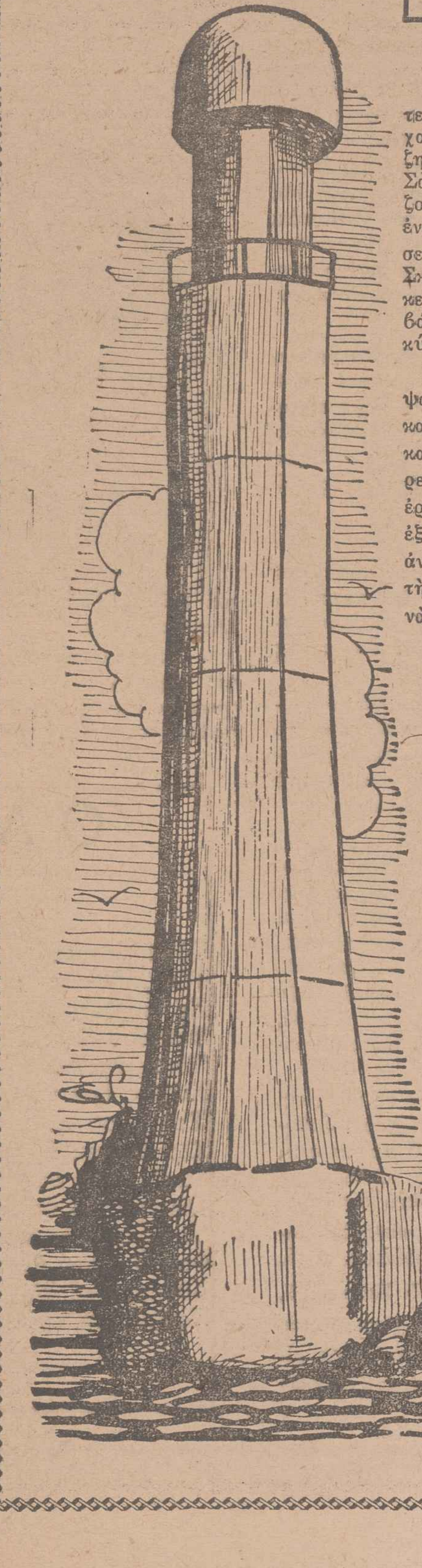

Ἔχετε προσέξει πὼς ὅταν ζητᾶτε κάτι, δὲν πάει ποτὲ ὁ κόπος σας χαμένος; Δὲν βρίσκετε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε, ἀλλὰ βρίσκετε κάτι ἄλλο.. Σὰν ἐκεῖνον τὸν κύριο, ποὺ, γυρίζοντας ξαφνικὰ ἀπὸ ταξεῖδι καὶ ἐνῷ ἑτοιμάζεται νὰ κοιμηθῆ, ἔχασε τὸ κουμπὶ τοῦ πουκαμίσου του. Σκύβοντας γιὰ νὰ τὸ βρῆ, δὲν βρῆκε τὸ κουμπὶ, κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἀλλὰ βρῆκε ἕναν ἄλλο κύριο.

Ἔτσι καὶ ἡ ἀστυνομία, ὅταν ψάχνῃ νὰ βρῆ κανένα χαμένο ἢ καμμιὰ χαμένη, δὲν χάνει ποτὲ τὸν καιρό της, ἔστω καὶ ἂν μένῃ ἀνεύρετο τὸ ἄμεσον ἀντικείμενον τῶν ἐρευνῶν της. 'Αλλὰ βρίσκει δέκα ἐξαφανισθέντας, ἀντὶ ἑνός καλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ, ἀφοῦ συχάθηκαν τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσαν, ἀποφάσισαν νὰ γίνουν ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ μὲ ἄλλο πιστοποιητικὸ, σὲ ἄλλο κλῖμα, μὲ ἄλλους συντρόφους, ἄρχιζαν νέα ζωή. Φυσικὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ εὐγνωμοσύνη στοὺς ἀδιακρίτους ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ καταφύγιό τους καὶ τοὺς ὑποχρεώνουν νὰ ξαναφορέσουν τὴν παληά τους προσωπικότητα, ποὺ ἔχουν πετάξει ἀπὸ πάνω τους, ὅπως πετᾶ κανεὶς ἕνα κουρελιασμένο πουκάμισο.

'Η παρατήρησι αὐτὴ ἐφαρμόζεται στὶς ἀνακαλύψεις τοῦ ὑποπλοιάρχου Λάμπρεχτ, ποὺ, ἐξερευνῶντας ἕνα μικρὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Εἰρηνικοῦ εἰς ἀναζήτησιν τῆς χαμένου ἀεροπόρου, βρέθηκε ἀνάμεσα σ' ἕνα πληθυσμὸ ἀγρίων, ποὺ δὲν ἦσαν ὅλοι μαῦροι. Γιατὶ ἀνάμεσά του ὑπῆρχαν τέσσαρες ἄσπροι, εὐρωπαϊκῆς ἀσφαλῶς καταγωγῆς καὶ ἀρίας φυλῆς... Αὐτὸ ἀποδεικνύει, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι οἱ νέγροι τῆς Πολυνησίας δὲν ἔχουν καμμιὰ φυλετικὴ πρόληψι, γιατὶ, διαφορετικὰ, θὰ ξεκαθάριζαν τὸ νησί τους μὲ τὴ μέθοδο τοῦ καννιβαλισμοῦ.

'Ο ὑποπλοίαρχος Λάμπρεχτ ἔκαμε μερικὲς ἐρωτήσεις σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας ἄσπρους, ποὺ τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν ἀδιάκριτος.

Μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε πὼς εἶχαν μερικοὺς προσωπικοὺς λόγους (καὶ ἴσως δυσκόλως ὁμολογουμένους) νὰ μὴ θέλουν νὰ ξαναγυρίσουν σ' ἕνα πολιτισμὸ ποὺ μπορεῖ νὰ εἶχε νὰ τοὺς ζητήσῃ λογαριασμούς.

'Αλλὰ μοῦ ἦλθε στὸ μυαλὸ μιὰ πολὺ πιὸ εὐχάριστη καὶ πιὸ μυθιστορηματικὴ ὑπόθεσι:

Ὅταν, τελευταῖα, παρηκολούθησα μιὰ ταινία ναυτικῶν περιπετειῶν ποὺ λεγόταν «Ναυτικὴ ἀνταρσία», ἀπογοητεύθηκα ἀπὸ τὸ τέλος ποὺ δὲν ἦταν λύσις. Οἱ στασιασταὶ πῆραν ἕνα καράβι, κατέληξαν σ' ἕνα ἄγνωστο νησὶ, ποὺ ἴσως εἶνε ἔρημο, ἴσως κατοικεῖται ἀπὸ ἀγρίους... Καὶ τελειώνει, ὅταν ἔκαψαν τὸ καράβι. Τοὐλάχιστον δὲν ξέρουμε τὴ συνέχεια. Καὶ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον, ἀκριβῶς, εἶνε ἡ συνέχεια.

'Ο ὑποπλοίαρχος Λάμπρεχτ μᾶς δίνει ἴσως τὴ λύσι. Οἱ στασιασταὶ τοῦ «Μπάουντυ» δὲν φαγώθηκαν οὔτε ἀπὸ τὰ καβούρια, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους, ἀλλὰ δημιούργησαν ἀπογόνους, ἀφοῦ φρόντισαν, ἂν θυμούμαστε καλὰ, νὰ πάρουν κυρίες μαζί τους ἢ βρῆκαν ἄλλες στὸ νησί... Καὶ εἶνε ἀπόγονοί τους αὐτοὶ μὲ τοὺς ὁποίους μίλησε ὁ ὑποπλοίαρχος Λάμπρεχτ.

'Οπωσδήποτε, εἶνε ἕνα ζήτημα ποὺ ἔχει λυθῆ ὁριστικά: τὸ ζήτημα τῆς ποικιλίας τῶν κατοικουμένων τόπων πάνω σ' ἕνα πλανήτη ποὺ, στὸ πολιτισμένο μέρος του, ἔγινε φρικτὸς καὶ συχαμερός.

Τὸ ἔρημο νησὶ δὲν εἶνε φιλολολογικὸ παραμύθι ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ροβινσὼν Κρούσου. Λέγοντας ἔρημο νησὶ ἐννοῶ ἕνα νησὶ ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ ἀγρίους, ἂν καὶ νησὶ ποὺ κατοικεῖται, δὲν εἶνε ἀκριβῶς σύμφωνο μὲ τὸν ὁρισμὸ τοῦ ἔρημου νησιοῦ... 'Αλλὰ ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ φιλοξένους ἀγρίους καὶ ὅπου βρίσκει κανεὶς νὰ φάῃ, νὰ πιῇ καὶ τὰ λοιπά...

'Απὸ καιρὸ, ἀπὸ τότε ποὺ προβλέπω τὴ θλιβερὴ χρεωκοπία ἑνὸς ἀνυπόφορου πολιτισμοῦ, ἔστρεψα τὶς ἐλπίδες μου σ' αὐτὸ τὸ καταφύγιο, στὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀνάπαυσι τοῦ ἔρημου νησιοῦ. Τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ μοῦ φαινόταν ἀδύνατο, οὐτοπιστικό. Γιατὶ ἐταξείδεψα πολὺ καὶ παντοῦ βρῆκα ἀποθῆκες βενζίνης, τηλεγραφικὰ σύρματα, συνεχεῖς ἐκδηλώσεις κοσμικοῦ μίσους καὶ τυραννικῆς πειθαρχίας.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ μιὰ κλῆσις... Μήπως καλεῖ ἡ 'Αμέλια Ἔρχαρτ;

Ὅσοι κλαῖνε τὴ χαμένη μεγάλη ἀεροπόρο, δὲν μποροῦν νὰ παρηγορηθοῦν μὲ τὴ σκέψι πὼς ἐξηφανίσθη ἑκουσίως ;

Αὐτὴ ἡ ἱπταμένη γυναῖκα, ἡ διαρκὴς ἀλήτισσα, μήπως συχάθηκε ἕνα πολιτισμὸ ποὺ τῆς ἐνέπνεε τὴν ἐπιθυμία τῆς διαρκοῦς φυγῆς, τῆς ἀναζητήσεως κάτι νέου ποὺ τῆς ξέφευγε σὰν ἄπιαστο ὄραμα;

Ἴσως, πετῶντας πάνω ἀπὸ κάποιο ἀνθισμένο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου ἔπαιζαν εὐτυχισμένοι καὶ ξένοιαστοι σὰν παιδιὰ ἄγριοι, ἡ 'Αμέλια Ἔρχαρτ νὰ σκέφθηκε :

— Ἐπὶ τέλους ἔφθασα. Κατεβαίνω.

G. DE LA FOUCHARDIERE

ΤΟ ΘΑΥΜΑ : Η ΕΛΛΑΣ
ΩΣ ΧΩΡΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Μὲ τὰ γραφικὰ τοπεῖα της, τὶς ζωντανὲς καλλονές της, τὶς ἀσύγκριτες ἀρχαιότητές της, μποροῦμε νὰ προσελκυσωμε ἑκατοντάδες χιλιάδες ξένων.-Ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, στὸ ἔργο τοῦ τουρισμοῦ. ὅπως τὴν ἀποθανάτισε ὁ μεγάλος ζωγράφος μας κ. Κοκότσης

ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ κ. Δ. ΚΟΚΟΤΣΗ

Ὁ γνωστὸς καὶ ἐκλεκτὸς ζωγράφος κ. Δημ. Κοκότσης, ἐκ τῶν διαλεκτῶν συνεργατῶν τῆς «Εὐρώπης», μαζὺ μὲ τὰ σκίτσα ποὺ βλέπετε νὰ στολίζουν τὰς σελίδας αὐτάς, μᾶς ἔδωσε καὶ ἕνα ἄρθρο : "Ὕμνο πρὸς τὸ ἀρχαῖο καὶ τὸ τωρινὸ Ἑλληνικὸ κάλλος. Τὸ ἐνεπνεύσθη καὶ αὐτό, ἀπὸ τὰς ἑορτὰς τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀκρόπολι καὶ στὴν ὁποία ἔλαβον μέρος, τὰ εὐγενικώτερα καὶ ὡραιότερα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν. Ὅσοι δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀνεβοῦν στὸν Ἱερὸ Βράχο καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ὑπέροχο τελετή, μποροῦν καὶ σήμερα, νὰ γίνουν εὐλαβικοὶ παρακολουθηταί της, διαβάζοντας—ἔστω καὶ λίγο ἀργὰ—τὰς παρὰ κάτω ἐντυπώσεις, ποὺ ἀφῆκεν ἡ ἑορτὴ στὸν ὑπέροχο καλλιτέχνη.

Ὁ Θεὸς ποὺ ἔπλασε τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κομψοτέχνημά του, ἀφοῦ τὸν ἐτοποθέτησε στὴν ἐκλεκτότερη τοῦ κόσμου θέσι, μέσα στὸ γραφικώτατο λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς, ἔδωσε στὸν ὑπερκείμενο οὐρανὸ τὸ πιὸ γλυκὺ γαλάζιο καὶ διαφανέστερη τὴν ἀτμόσφαιρα ἔκαμε, γιὰ νὰ τὸν καμαρώνῃ εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ὕψη. Τὸν παρέδωσεν ἔτσι εἰς τὴν προνομιοῦχο του φυλή μας, κι' αὐτὴ μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸν μετέβαλε σὲ «Ἅγια Τράπεζα» ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ διανόησις καὶ αἰσθητική, ἐτοποθέτησαν τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων των, σὲ καλιμάρμαρα ἀριστουργήματα, ἀντιφεγγίσματα μοναδικὰ τοῦ ἀνωτάτου πολιτισμοῦ τῆς Ἀνθρωπότητος, μὲ τὸν Παρθενῶνα στὸ κέντρο, ὑπέροχο δισκοπότηρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μεταλαβαίνουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς αἰσθητικῆς, οἱ Ἐκλεκτοὶ ἐποχῶν καὶ ἐθνῶν.

Τὴν πνευματικὴ ὅμως αὐτὴ τιτανικὴ ἀνάτασι ἐσταμάτησαν ὁ φθόνος καὶ ἡ βουλιμία, ποὺ ἐκίνησαν φουρτοῦνες, λαίλαπες ἀγρίων ἐπιδρομῶν ἀπὸ βορρᾶ, ἀνατολή, νότο καὶ δύσι καὶ μὲ τὸ κύλισμα τῶν αἰώνων, ἐνομίσθη στὸ τέλος, βεβαία ἡ νέκρωσι καὶ ἐξαφάνισις κάθε προγονικῆς ἀνωτερότητος στὴ μητέρα τοῦ Πολιτισμοῦ.

Νὰ ὅμως, μὲ τὸ φτερούγισμα τῆς Ἐλευθερίας, μέσα σὲ ἑκατὸ χρόνια τὸ στραγγαλισμένο Ἑλληνικὸ δαιμόνιο, ποὺ πετοῦσε ἀστραπὲς ἐκπληκτικὲς κάπου - κάπου μέσα στῆς δουλείας τὴν σκοτεινιά, ἔδιωξε τὴν νάρκην καὶ μὲ φτερὰ ἀετοῦ, πέταξε, στοὺς γνώριμους πνευματικοὺς οὐρανούς, θαυματουργικά. Καὶ σήμερα, ἔρχεται ὁ κύριος ὁδηγὸς : τὸ Πανεπιστήμιο, νὰ πάρῃ τὸ δίκαιο στεφάνωμα, ἀπὸ τὴν ἀρχαία προγονικὴ Σοφία. Βοηθὸς προσέρχεται τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων, καὶ στὰ μάτια χιλιάδων διαλεκτῶν θεατῶν, ἐντοπίων καὶ ξένων, πάνω στὴν Ἀκρόπολι, εἰς τὸν ὀπισθόδομο τοῦ Παρθενῶνα, ἐκτυλίσσεται ἡ τελετή.

Γδούπους ὑπόκοφους, ἀπόκοσμους, διαδέχονται ἦχοι μαλακοί, καθαροὶ καὶ μὲ τὸν ρυθμό των ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ Ναοῦ προβάλλουν καὶ προχωροῦν σὲ δύο στίχους, παρθένες λευκοφόρες, δαφνοστεφανωμένες, μὲ λουλούδια, κίτρινα, στὴν μιὰ ἀγκάλη, τεντώνοντας καμαρωτὰ τὸ ἄλλο χέρι, ἡ μιὰ στὸν ὦμο τῆς ἄλλης. Στὸν ὀπισθόδομο, χωρίζονται μὲ χαριτωμένη στροφὴ καὶ σταθερὰ τὰ λαμπρὰ ἀναστήματα, κατευθύνονται πρὸς τὰς ἄκρας γωνίας, συντροφιασμένα μὲ πνοὲς ἀνέμου βίαιες, ποὺ τὶς κροσσοτὲς ἐσθῆτες κολπώνουν, κυματίζουν, τινάζουν, μὲ λάμψεις ἀέναα. Στὶς γωνιές, ὑπερήφανα κατεβαίνουν μιὰ βαθμίδα, στρέφουν εὐλύγιστα πρὸς τὸ κέντρο πρὸ τῶν Κιόνων μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ καὶ στὴν συνάντησί των ὅλο τὸ πλάτος, πρὸ τῆς λευκότητος τῶν στυλῶν τοῦ Προδόμου, ζωντανεύει μὲ κύματα λευκά, λαμπερά, ἀλληλοκυνηγούμενα κροσσωτῶν ἐσθήτων. Ὁ Αἴολος καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐνθουσιασμένοι στὰ λυγερὰ κορμιὰ φιλοτεχνοῦν μὲ μαεστρίαν μοναδική, γλυπτὰ τεχνουργήματα γοητευτικά, ἐναλλασσόμενα σὲ φόρμες γραφικὲς σπαρταριστές, σὲ φεγγοβολήματα συναρπαστικά. Τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα φαίνεται σὰν νὰ ἐξύπνησε, ξαφνιασμένο καὶ ἐνθουσιασμένο ἄρχισε νὰ παίζῃ τρελλὰ μὲ τὶς γνώριμές του ἐσθῆτε ἀγκαλιάζοντας χαρωπὰ καὶ στοργικὰ τὶς ἀφρόπλαστες κοπέλλες τῶν ἀπογόνων.

Ξάφνου ἀπὸ φοιτητικὸ στόμα, ἀντηχεῖ ὑπέροχος ἐπίκλησι τοῦ σημερινοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ἀρχαία προγονικὴ Σοφία καὶ νὰ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ναοῦ ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τὴν ἀκολουθία της, προβάλλει ἀχτινοβολῶντας μεγαλοπρέπεια καὶ κάλλος καὶ ὑψώνοντας μὲ τὴν δεξιὰ στεφάνι δάφνης, προχωρεῖ μὲ ρυθμὸ μουσικῆς καὶ τὸ ἀποθέτει στὰ ὑψωμένα ἡνωμένα χέρια τῶν πρωτοπόρων κοριτσιῶν τῶν δύο στίχων, ποὺ τὸ ρίπτουν κάτω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀλκίμου σπουδαστοῦ. Συγκινητικό, στοργικό, δίκαιο στεφάνωμα ἀπὸ τὴν προγονικὴ Σοφία, τῆς νέας πνευματικῆς ἁλματικῆς ανα-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΜΕΙΣ οἱ δημοσιογράφοι, ζητοῦμε πάντα τὸ ἐπίκαιρο. Τὸ ἐπίκαιρο, γιατὶ αὐτὸ ἴσως συναρπάζει τὸ κοινό. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τὸ ἄρθρο τοῦ φίλου μου καὶ ἐκλεκτοῦ ζωγράφου κ. Κοκότση, ποὺ δημοσιεύεται παράπλευρα καὶ ἀναφέρεται στὶς ἑορτὲς ποὺ δόθηκαν στὴν Ἀκρόπολι, ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, ἴσως φανῇ καθυστερημένο. Μὰ τὸ ὡραῖο εἶναι πάντοτε ὡραῖο καὶ τὸ ἐμπνευσμένο γράψιμό του εἶναι κάτι ποὺ συγκινεῖ. Καὶ ὄχι μόνο συγκινεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιάζει. Καὶ ἀκόμη μᾶς κάνει νὰ σκεπτόμαστε περισσότερο γιὰ τὴ χώρα αὐτή, ποὺ γεννηθήκαμε, τὴν Ἑλλάδα ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦμε καὶ πρέπει νὰ τὴν φροντίζουμε.

Ἔτσι καὶ μένα ἡ ἀνάγνωσι τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ καὶ τὰ ὡραῖα σκίτσα τῶν ὄμορφων κοριτσιῶν τῆς Ἀθήνας ποὺ δημοσιεύουμε καὶ ποὺ ὀφείλονται κι' αὐτὰ στὴν τέχνη τοῦ κ. Κοκότση, μοῦ ξαναθύμισαν τοὺς παληοὺς μου ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ. Γιὰ τὴν προώθησί του, ἀκόμη περισσότερο. γιὰ τὴν ἐξέλιξί του σ' ἕνα πλατύτερο πλαίσιο — ὅπως προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο ὁ παλαιὸς συνάδελφος καὶ ἤδη ὑπουργὸς τοῦ ὑπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης.

Καὶ ἐξηγοῦμαι :

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ποὺ ὁ Τουρισμὸς πολὺ σωστὰ καὶ πολὺ ὀρθὰ ἔγινε ὑπουργεῖο, μὲ τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο ἐπὶ κεφαλῆς, ἐδόθηκε περισσότερη προσοχὴ στὴν τουριστικὴ ὑπόθεσι καὶ χιλιάδες ξένοι ἔρχονται παρὰ πάνω, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ὑπαίθρου καὶ τὶς ἀρχαιότητές της.

Στὸ Φάληρο ἀράζουν κάθε ἡμέρα ὑπερωκεάνεια μὲ καραβάνια ὁλόκληρα περιηγητῶν, στὴν Ἰτέα ἄλλα, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν οἱ ξένοι τὸ Δελφικὸ θαῦμα καὶ στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, ὅπου ἔμεινα μερικὲς ἡμέρες τῆς περασμένης ἑβδομάδος, εἶδα πολλὰ «λόρδικα» νὰ γεμίζουν τὸ νέο λιμάνι του. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ σ' ἄλλα λιμάνια τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ σκέφθηκα :

— Ἀφοῦ ἔχουμε τὶς ἀρχαιότητες καὶ τὶς ἀσύγκριτες φυσικὲς καλλονές, γιατί νὰ μὴ ποικίλλουμε αὐτὴ τῶν ξένων τὴν ἐπιθυμία, νὰ μάθουν καὶ νὰ ἰδοῦν κάτι ἀπὸ ξένες χῶρες, μὲ τοπικὲς ἑορτές, ὅτε οἱ περιηγηταὶ θὰ γνωρίσουν καλλίτερα καὶ τὴν τωρινὴ Ἑλλάδα. Σ' ἄλλους τόπους, στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, θυμοῦμαι κάποτε, ὅταν περνούσαμε ἀπὸ κεῖ, ὅτι δὲν μᾶς ἔδειξαν μόνο τὸ Βεζούβιο καὶ τὴν Πομπηΐα, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀπόμερες γειτονιὲς τῆς Νεαπόλεως καὶ τὶς ὑπέροχες καντσονέτες της καὶ τὶς Ναπολιτάνες μὲ τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες τους καὶ χίλια δυὸ ἄλλα μικροπράγματα τῆς τωρινῆς Ἰταλικῆς ζωῆς.

Ἔτσι λοιπὸν κ' ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε ὡραιότατες τοπικὲς ἐνδυμασίες, χοροὺς ἐκλεκτούς, τραγούδια δημοτικὰ ποὺ σκορποῦν χίλια συναισθήματα, μποροῦμε θαυμάσια νὰ τὰ συνδυάσουμε — ὅπως πολὺ σωστὰ σκέπτονται οἱ ἁρμόδιοι — μὲ τὴν ὅλη τουριστικὴ κίνησι κ' ἔτσι νὰ δώσουμε καὶ κάτι τὸ ζωντανὸ σ' αὐτά, καὶ κάτι τὸ τωρινό, ποὺ κάνει ἐντύπωσι στοὺς ξένους, ποὺ τοὺς δείχνει ἀκόμη καὶ τὴ συνέχεια τῆς παληᾶς Ἑλλάδας μὲ τὴν σημερινή. Γιατί σ' ὅλες μας τὶς ἐκδηλώσεις φαίνεται αὐτό. Καὶ πολὺ ὀρθὰ καὶ σοφώτατα σὲ μιὰ τελευταία ἔκδοσι τοῦ Τουρισμοῦ, ἔγινε ὁ παραλληλισμὸς τῶν φυσιογνωμιῶν τοῦ Δία μ' ἕνα χωρικό μας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ μιὰ Ἀθηναία κόρη. Βλέποντας παράπλευρα τὶς εἰκόνες, νομίζετε πὼς ἐπήρατε τὸ κεφάλι τοῦ μακαρίτη πατρος τῶν ἀνδρῶν καὶ θεῶν καὶ τὸ βάλατε στὸ χωρικό, ὅπως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς στὴν ὤμορφη Ἀθηναιοποῦλα.

Συνέχεια λοιπὸν ἡ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ παληότερα χρόνια ἕως τὴν σήμερον — καὶ αὐτὸ εἶναι καὶ γιὰ τοὺς ξένους, ποὺ τοὺς κάνει ν' ἀγαποῦν καὶ τὴ σημερινὴ Ἑλλάδα καὶ νὰ χρησιμεύουν στὶς μακρυνὲς πατρίδες τους, σὰν προπαγανδισταί της, προπαγανδισταὶ τῆς τουριστικῆς κινήσεώς μας, ἀλλὰ καὶ ουσιαστικώτερα ἀκόμη γιὰ τὸ Κράτος μας.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο αὐτό. Τὰ σκίτσα τοῦ φίλου μου ζωγράφου Κοκότση, ποὺ βλέπετε δημοσιευμένα, μοῦ ἔβαλαν στὸ νοῦ, ὅτι μπορεῖ νὰ συνδυάσουμε τὴν ἐπίσκεψι τῶν ἀρχαιοτήτων, μὲ ἑορτὲς ἀρχαϊκές. Καὶ τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων, μὲ τὰ καλῶς ὠργανωμένα στὶς ἐπαρχίες παραρτήματά του, ἡ ἑστία αὐτὴ ποὺ κρατεῖ ἀκοίμητο τὸ «ἱερὸ πῦρ» τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, στὸ πέρασμα τοῦ Χρόνου, μπορεῖ μὲ τὶς ἑστιάδες της, νὰ παίξῃ ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐργασία αὐτή.

Κυττάχτε τὰ σκίτσα τοῦ Κοκότση. Φαντασθῆτε ἑορτὲς στοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους, ὅπου ἡ Ἀθηνᾶ, ποὺ τόσο ζωντανὰ τὴν ἐνσαρκώνει ἡ δὶς Τσάκωνα, νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν θεατῶν — καὶ ποιῶν θεατῶν. Καὶ ἡ ἀκολουθία της, μὲ τὰ κεφάλια ποὺ θυμίζουν ἀρχαῖες θεές, μὲ τὰ σώματα ποὺ θυμίζουν Ἀρτέμιδες, νὰ τὴν παραστέκουν ;

Βέβαια ὁ ὑπερέλλην, ὁ Ἄγγελος Σικελιανός, μὲ τὴν Εὔα, προσπάθησε νὰ ζωντανέψῃ, μὲ τὶς Δελφικὲς ἑορτές τους, κάτι τέτοιο. Προσπάθησε, κ' ἐπάλαιψε, κ' ἐξόδεψε χρήματα, κ' ἔβαλε κάτω ὄχι μόνο τὴν περιουσία του, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωή του. Καὶ θὰ ἦταν καλὸ καὶ τίμιο, ἂν ἡ προσπάθειά του αὐτὴ ἐσυνεχίζετο, ἂν ἡ ἀναβίωσις τῶν Δελφικῶν ἑορτῶν ἦτο πρᾶγμα κατορθωτὸ — καὶ εἶναι μὲ μιὰ θέλησι καὶ μὲ μιὰ βοήθεια τωρινή, δυνατή.

Ἂν ὅμως αὐτὸ ἀπαιτεῖ πολλά, ἂν ἀκόμη ἡ μελέτη γιὰ μιὰ ἐμφάνισι πιὸ ὠργανωμένη δὲν εἶναι ἕτοιμη, μποροῦσαν τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ διαβατάρικα πουλιά, οἱ περιηγηταὶ ἔρχονται πιὸ πολλοί, νὰ ὠργανοῦνται τέτοιες ἑορτές, πότε στὴν Ἀκρόπολι, πότε στοὺς Δελφούς, πότε στὴν Κνωσσὸ καὶ ἀλλοῦ. Καὶ βεβαιότατα, αὐτὲς οἱ ἀρχαϊκὲς ἑορτές, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὶς τοπικὲς ποὺ γράψαμε στὴν ἀρχή, θὰ προσήλκυαν στὴν Ἑλλάδα πολὺ περισσότερο κόσμο καὶ θὰ χρησίμευαν γιὰ μιὰ κάθοδο ὄχι μυρίων ξένων, ἀλλὰ πολλῶν μυριάδων στὸν τόπο κάθε χρόνο. Ἔτσι καὶ οἰκονομικῶς ἡ χώρα θὰ εἶχε πολλὰ νὰ κερδίσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς προσκτήσεως φίλων στὰ πέρατα τοῦ κόσμου — ποὺ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα.

* * *

Αὐτὴ τὴ σκέψι μᾶς γέννησε τὸ ἄρθρο τοῦ Κοκότση, τὰ σκίτσα του ποὺ δημοσιεύουμε. Καὶ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα, ὅτι μέσα στὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλει τὸ νεοϊδρυθὲν ὑπουργεῖο, θὰ συμπεριλάβῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἐνέργεια.

Βέβαια ἀναγνωρίζουμε ὅτι εἶναι κάπως δύσκολο τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν ἀπόδοσι του, ἔχουμε τὸ πρῶτο ὑλικὸ γιὰ τὴν «ἐπιχείρησι» αὐτή, ὅπως γράψαμε καὶ παραπάνω.

Τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων ἔχει ἀποδείξει πολλὲς φορὲς ὥς τώρα τὴν δυναμικότητά του στὸ ζήτημα αὐτό. Πολλὲς ἑορτὲς τέτοιου περιεχομένου ἔχει κάμει ὥς τώρα, ποὺ ὅλες ἐπέτυχαν. Οἱ Δελφικὲς ἑορτὲς ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀψευδὴς μάρτυς, ὅτι τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ γιὰ νὰ ἐμφανίσουμε κάτι τὸ ἀρχαιοπρεπές, ὑπάρχει. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπιδείξεις στὴ Γερμανία πέρυσι καὶ στὸ Παρίσι φέτος καὶ ἄλλες ἀκόμη, εἶναι ἐπιχείρημα ποὺ δὲν πρέπει νὰ παρωραθῇ. Ὅπου καὶ ἂν ἐνεφανίσθησαν τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, ἐχειροκροτήθησαν ἐνθουσιωδῶς καὶ οἱ ξένοι ποὺ παρηκολούθησαν στὴν Εὐρώπη τὰς ἐπιδείξεις των, ἔμαθαν ὅτι ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς δὲν ὀνομάζεται μόνον μὲ τὸ ὄνομα τῆς παλαιᾶς, ἀλλὰ καὶ εἶναι συνέχειά της.

Κλείνω τὸ ἄρθρο αὐτό, ποὺ ἴσως πολλοὶ εἰποῦν ὅτι κατέλαβε περισσότερο χῶρο, ἀπὸ ὅ,τι ἐχρειάζετο, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι κάτι προσφέρω στὴν τουριστικὴ ἰδέα. Γιατί πιστεύω σταθερά, ὅτι μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Γῆ, ποὺ τόσο προσέχετε τὸν τελευταῖο καιρό, ὅπως καὶ ἄλλωστε πρέπει, ἀφοῦ τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ πληθυσμοῦ μας εἶναι ἀγρόται, ὁ Τουρισμὸς εἶναι ὁ ἄλλος οἰκονομικὸς μαστὸς — ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὠφελημάτων του, ποὺ ἀνέφερα — ποὺ θὰ ἀνακουφίσῃ τὴν χώραν. Ὁ Τουρισμός, ποὺ σὲ μιὰ τέτοια χώρα, ὅπως ἡ ἰδική μας, πολλὰ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτελέσῃ ἀσφαλέστατα, ἐφ' ὅσον τόση προσπάθεια καταβάλλεται σήμερον καὶ τόση προσοχὴ μαζύ, ὄχι μόνον διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ τουριστικὸν ἔργον, ὄχι μόνον διὰ νὰ προσελκυσθοῦν ξένοι, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴν ἀξία τοῦ τουρισμοῦ, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι τὴν σημασία του.

Γιατὶ καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα καὶ τὸ μεγαλείτερο ἀπ' ὅλα. Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο. Γιὰ νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος τί ἀξίζει ὁ Τουρισμός, γιὰ νὰ τὸ χωνέψῃ, χρειάζεται μιὰ ὁλόκληρη σταυροφορία, ποὺ ἔχει ἀρχίσει κι' αὐτή, εὐτυχῶς καὶ φέρνει τὰ ἀποτελέσματά της, ὡς βλέπω. Καὶ θὰ συνεχισθῇ βεβαίως μὲ μεθοδικότητα, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπός. Ἔτσι, ἅμα ὅλοι γίνουμε στρατιῶται τοῦ Τουρισμοῦ, τότε τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ εἶναι εὐκολώτερο, τότε ὅλα θὰ γίνουν καὶ ὅλα θὰ ἐπιτύχουν. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό, ὅπως καὶ γιὰ τὴν τελειωτικὴ ἐπιτυχία.

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Ο ΛΟΓΙΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

Τὸν ἥλιο τον εσκέπασε ἕνα σκέπι. Ὅμοια κι' ἐσύ,
Τῆς ζωῆς μου κρύψου μὲς σὲ σκοτεινὴ μιὰ σκιά, ὦ σελήνη!
Κι' ὡς θές, κοιμοῦ εἴτε κάπνιζε μὲσ στῆς Ἀνίας τὴ δίνη
Βυθίσου ὅλη, κι' ἀμίλητη κρατήσου ἢ σκυθρωπή.
Ἔτσι ἀγαπῶ σε! Ὅμως, ὡστόσο, ἂν σήμερα τὸ θές,
Καθὼς ἕνα ποὺ κρύφτηκε μέσα στὰ σκότη ἀστέρι,
Στὰ μέρη νὰ δειχτῇς ποὺ ἡ Τρέλλα ἐκεῖ σταίνει καρτερι,
Ὡραῖο λεπίδι, ἐμπρὸς ἀπ' τὸ θηκάρι μέσα βγές!
Τὸ βλέμμα σου ἄναψε στὴ φλόγα τῶν λαμπάδων
Ἄναψε τὴν ἀποθυμιὰ στὰ μάτια τῶν φονηάδων.
Ἀκνάτο, εἴτε ἄρρωστο, ἀπὸ σὲ τὸ πᾶν μοῦ εἶναι ἡδονή,
Φανοῦ ὅπως θέλεις, σκοτεινὴ νυχτιά, κόκκινη αὐγή.
Κύτταρο σ' ὅλο μου τὸ τρέμον σῶμα δὲν ὑπάρχει,
Ποὺ νὰ μὴν κράζῃ: Ὦ Βελζεβούλ, γλυκέ μου, σ' ἀγαπῶ!

(Μετάφρασις ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)

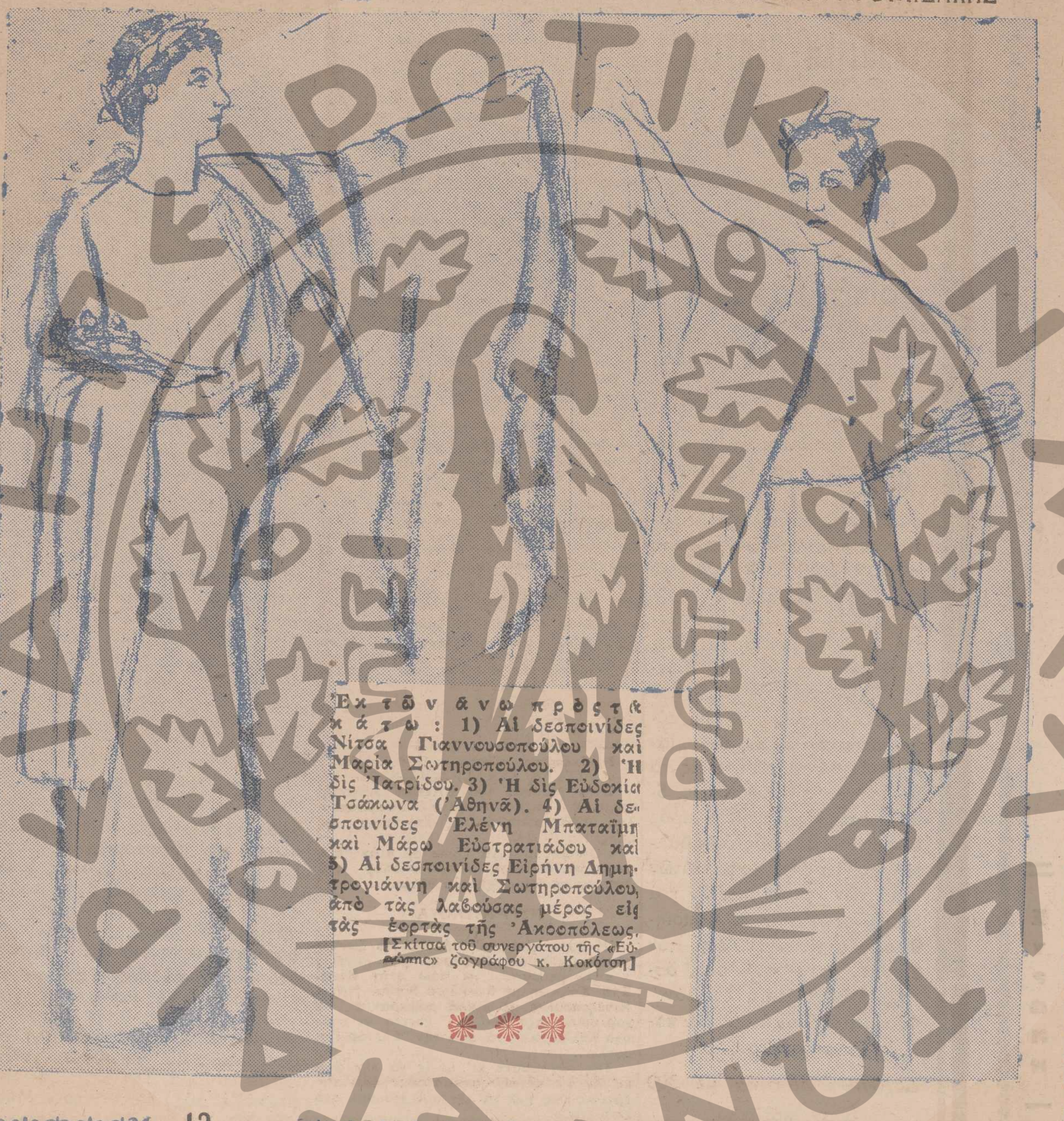

Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω : 1) Αἱ δεσποινίδες Νίτσα Γιαννουσοπούλου καὶ Μαρία Σωτηροπούλου. 2) Ἡ δὶς Ἰατρίδου. 3) Ἡ δὶς Εὐδοκία Τσάκωνα (Ἀθηνᾶ). 4) Αἱ δεσποινίδες Ἑλένη Μπαταΐμη καὶ Μάρω Εὐστρατιάδου καὶ 5) Αἱ δεσποινίδες Εἰρήνη Δημητρογιάννη καὶ Σωτηροπούλου, ἀπὸ τὰς λαβούσας μέρος εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Ἀκροπόλεως.

[Σκίτσα τοῦ συνεργάτου τῆς «Εὐρώπης» ζωγράφου κ. Κοκότση]

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ

Ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρά σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΑΤΕ, ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ

Ὑπάρχει ενα ὀλέθριο ἔθιμο, ἄγνωστον πῶς, πότε καὶ ἀπὸ ποιὸ καταραμένο νοῦ ἐφευρεθὲν : Τὸ Ὄνειρον !... Καὶ ἡ «Εὐρώπη», εἶχε μιὰ ἰδέα :

Νὰ μάθη κι' ἀφοῦ μάθη νὰ τὰ γνωστοποιήση στοὺς ἀναγνώστας της, ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρα τῶν Ἑλλήνων...

Τίνων Ἑλλήνων ; — ἴσως ρωτήσετε... Ὅλων ἀνεξαιρέτως.

Ὅσοι περισσότεροι μᾶς ἀπαντήσουν, στὸ ἐρώτημά μας αὐτό, τόσο περισσότερες ἀπαντήσεις θὰ δημοσιεύσωμεν.

Κι' ἀκόμη κάτι. Ὅλοι, μὰ ὅλοι ἀνεξαιρέτως μποροῦν νὰ ἀπαντήσουν στὸ ἐρώτημά μας, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματός των.....

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι τὸ νὰ κηνυγᾶ κανεὶς ἕνα ὄνειρο, εἶναι ἀνοησία. Ἄλλοι ὅμως ἀντιθέτως πιστεύουν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο στὴ ζωή. Μέσα στοὺς τελευταίους αὐτοὺς εἶναι κι' ὁ πολὺς Γερμανὸς σοφός, ὁ Σοπενχάουερ, ποὺ σὲ κάποιο του βιβλίο, λέγει : «ἀλλοίμονο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν ἐλπίδες κι' ὄνειρα.... ὁ πολιτισμὸς τῆς χώρας τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦν δὲν θὰ προοδεύση ποτέ»...

Κι' ἕνας ἄλλος ὅμως σοφὸς, ὁ Φρόϋντ, λέγει πὼς ἀπὸ τὰ ὄνειρα ποὺ κυνηγάει καθένας βγαίνει ἡ ψυχοσύνθεση τοῦ χαρακτῆρος του. Ἔτσι ἀπὸ πολλῶν ἀνθρώπων τὰς ἐπιδιώξεις — τὰ ὄνειρα ὡς λέμε — καὶ τὶς ἐλπίδες βγαίνει ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ ἡ ψυχολογία.

Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἐρεύνης μας αὐτῆς.

Εἰς τὸν ὑποφαινόμενον εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς — ὅπως θέλετε — ἀνετέθη ἡ ἐντολή, κι' ὁ ὑποφαινόμενος παρακαλεῖ ὅσους δὲν προφτάσει νὰ ἐπισκεφθῆ νὰ τοῦ γράψουν τὴν ἀπάντησίν των καὶ νὰ τοῦ στείλλουν καὶ μιὰ φωτογραφία των. στὰ γραφεῖα τῆς «Εὐρώπης».

⁂

Ἀπὸ ποιὸν ὅμως ν' ἀρχίση κανεὶς γιὰ νὰ μὴ ἀκουσθοῦν παράπονα καὶ διαμαρτυρίες ; Τὸ πρόβλημα εἶνε δύσκολο ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ τὸ λύσουμε στὴν τύχη... Κι' ἡ τυφλὴ θεὰ ἡ τύχη μᾶς ἔρριξε —διαψεύδουσα τὸν χαρακτηρισμόν της— πάνω στὸν κ. Γ. Πώπ.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΩΠ

Τὸν παληὸ ἐκλεκτὸ δημοσιογράφο, τὸν ξακουστὸ χιουμουρίστα, τὸν πνευματωδέστερο τῶν Ἑλλήνων, συναντήσαμε στὸ γραφεῖο του...

Μελετοῦσε μιὰ δικογραφία ἐγκληματική. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἠμπόδισε, νὰ τὸν ρωτήσουμε ;

— Ἔχετε ὄνειρα κ. Πὼπ καὶ ποιὰ εἶναι ;

Τὰ ἔξυπνα μάτια τοῦ ἐκλεκτοῦ συναδέλφου, στριφογύρισαν κάμποσες φορές, κι' ὕστερα μαθημένος ἀπὸ ὅσα ὁ ἴδιος ἐδίδαξε ὡς δημοσιογράφος στοὺς νεωτέρους του, ὑπετάχθη στὴν μοῖρα του καὶ μᾶς εἶπε:

— Μήπως τρελλάθηκες παιδάκι μου; Στὴν ἡλικία μου πάει νὰ ἔχω ὄνειρα ;

Κατόπιν ὅμως σώπασε. Ἔμεινε σκεπτικὸς κάμποση ὥρα — ὀνειροπολοῦσε τάχα ; — κι' ἄρχισε σιγά, σιγὰ νὰ λέη :

«Ἐσυνήθησα νὰ μὴν βλέπω ὄνειρα, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ βλέπει ὄνειρα δὲν ἀπαλάσσεται ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτας. Εἰς δὲ τὴν πραγματικότητα ὄνειρα δὲν βλέπουν παρὰ μόνον οἱ κοιμισμένοι ἄνθρωποι. Ὅσο γιὰ μένα, ὄνειρα δὲν εἶχα ποτέ, τώρα μάλιστα οὔτε σκέπτομαι τέτοιο πρᾶγμα γιατὶ γιὰ μένα πέρασε καὶ ἡ περίοδος τῆς δημιουργίας ὀνείρων διὰ τὸ μέλλον. Τὰ ὄνειρα δὲν διαφέρουν καθόλου προκειμένου νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀπὸ τὰς προβλέψεις μιᾶς χαρτομάντιδος ἢ μιᾶς καφετζοῦς. Τὸ μέλλον εἶνε δρόμος τὸν ὁποῖον φωτίζει ὁ ἥλιος τοῦ παρελθόντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφίνει τὸ παρὸν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον τῶν ἀκτίνων του»...

Ὁμολογῶ ὅτι περίμενα μιὰ χιουμουριστικὴ ἀπάντησι. Ἡ ἀνωτέρα θυμίζει περισσότερο φιλοσοφία.

Ο κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὕστερα ἀπὸ τὸν κ. Πώπ, πάλι ἡ τύχη μᾶς φέρνει στὸν ἀκαδημαϊκὸ κ. Γρηγόριο Ξενόπουλο...

Ὁ μαῖτρ — ὅπως ἀπὸ σεβασμὸ τὸν λὲν οἱ νεώτεροι — πιστὸς στὶς παραδόσεις, ἐξακολουθεῖ νὰ μένη στὸ παληὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, στὸ σπίτι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», μέσα εἰς τὸ ὁποῖον πλανᾶται ἡ ἀτμόσφαιρα μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς. Ἐκεῖ ἐπάνω στὸν πνευματικό του παράδεισο, τὸν βρήκαμε καὶ γρήγορα,—γρήγορα τὸν ρωτήσαμε:

— Ποιὰ εἶνε κ. Ἀκαδημαϊκέ, τὰ ὄνειρά σας ;

Κι' αὐτός, αὐτὸς ποὺ τόσα ἔπλεξε—στὰ ρομάντζα του — ὄνειρα, αὐτὸς ποὺ ἔκαμε χιλιάδες, χιλιάδων καρδιὲς νὰ σκιρτήσουν, χιλιάδες κορίτσια νὰ ὀνειροπολήσουν, χιλιάδες ματάκια νὰ δακρύσουν, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς ἀπαντήσεις ἄλλων ἐρωτηθέντων κι' ἰδιαιτέρως εἰς τὴν τοῦ κ. Πώπ, μᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς :

— «Ἐγώ, ἂν καὶ ὁμήλικος — ὑποθέτω—τοῦ ἀγαπητοῦ μου κ. Πώπ, εἶμαι ἀδιόρθωτος. Κάνω ἀκόμη «ὄνειρα» ὅπως καὶ στὴν ὡραία ἡλικία τῶν ὀνείρων. Ἀλλά — κι' αὐτὸ πασίγνωστο — οἱ καλλιτέχναι, καὶ ὅταν γεράσουν, μένουν παιδιά. Ὁ Ντωντὲ λέει κάπου : οἱ ποιηταὶ εἶνε μεγάλοι ἄνθρωποι ποὺ διατήρησαν τὰ παιδικά τους μάτια». Φυσικά, μὲ τὰ μάτια αὐτὰ βλέπουν κι' ὄνειρα. Τὸ κυριώτερο ἀπὸ τὰ δικά μου, εἶναι νὰ γράψω ἕνα μυθιστόρημα ἢ ἕνα δρᾶμα πού... νὰ μὲ δοξάση»...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ κ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ — ΣΙΣΥΦΟΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, ἔχει κι' αὐτὸς ἕνα ὄνειρο... μέσα σ' ἕνα ἄλλο ὄνειρο...

«Τὸ μόνον μου ὄνειρον, μᾶς λέγει, θὰ ἦτο νὰ ξαναγύριζα στὴν τρισευτυχισμένη καὶ μακάρια ἐποχὴ τῶν ὀνείρων...

Δυστυχῶς, ὅλοι ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι αὐτὸ μου τὸ ὄνειρο θὰ μείνῃ... ὄνειρο».

ΜΑΥΡΕΑΣ — ΚΟΚΚΙΝΗΣ

Οἱ δύο συμπαθητικοὶ ἠθοποιοὶ ὁμιλοῦν μ' ἕνα στόμα — σπάνιο πρᾶγμα γιὰ συνεταίρους.

— «Ὅλα μας τὰ ὄνειρα — μᾶς λὲν — ἔχουν ἐκπληρωθεῖ. Εἴμεθα ἀποκαταστημένοι, πανδρεμένοι, εὐτυχισμένοι. Ὡστόσο ἔχουμε ἕνα ἀκόμη ὄνειρο, τὸ κυριώτερο. Νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν προαγωγὴ τοῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ νὰ κτυπήσουμε τοὺς θεατρικοὺς ἐπιχειρηματίας ποὺ ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἠθοποιούς. Καὶ τὸ ὀνειρό μας αὐτὸ θὰ τὸ πραγματοποιήσουμε»...

ΦΥΛΑΧΘΕΙΤΕ... «ΑΤΤΙΚ»... !

Αἰωνίως ὁ ἴδιος. Ἀδιόρθωτος καλαμπουριστής. Εὐτύχημα ὅμως αὐτό, γιατὶ ἡ ζέστη ἐξακολουθεῖ.

Ὁπωσδήποτε ἀκοῦστε τὸν σχετικὸν διάλογον.

— Τί ὀνειρεύεστε ;

— Ἐσᾶς γυμνό...

— Καὶ τί ἄλλο ;

— Τίποτα γιατί... ξυπνῶ !

Καταλάβατε τίποτα ; Οὔτε ἐμεῖς...

ΑΓΓΕΛΑ ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

Στὴν Μάντρα τοῦ «Ἀττίκ» συναντήσαμε τὴν ντιζὲζ Ἀγγέλα Λυκιαρδοπούλου. Στὸ ἐρώτημά μας ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

«Ὀνειρεύομαι νὰ ζήσω σὲ μιὰν Ἔσμπα, σὰν δεύτερη Ὑβὲτ Μικάλεφ τοῦ Λάσκου μὲ τὴν ψυχὴ ποὺ θέλω»....

ΝΤΙΡΙΝΤΑΟΥΑ

Ἡ χορεύτρια τοῦ «Ἀττίκ» τὸ ζωντανὸ λουλοῦδι τῆς Μάντρας, μᾶς λέγει :

«Ὀνειρεύομαι νὰ πάω στὴν Κίνα. Στὴ Σαγκάη μὲ δικό μου θίασο. Νἄχω Κινεζοποῦλες μὲ μικρὰ ποδαράκια νὰ χορεύουν μαζύ μου. Κι' ἔπειτα νὰ πάω στὸ Χόλλυγουντ νὰ φάω τὴν Ἔλενορ Πόουελ»...

Τῆς εὐχόμαστε κι' ἐμεῖς νὰ τὴν φάῃ κι' ἐν τῷ μεταξὺ σταματοῦμε ἐδῶ τὴν ἔρευνά μας γιὰ νὰ τὴν συνεχίσουμε στὸ ἑπόμενο...

ΔΩ... ΠΕΦΑΝΗΣ

ΟΙΚΟΣ

ΟΡΕ

44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

παντὸς εἴδους γυν. φορεμάτων, παιδικῶν, ἐσωρρούχων καὶ πυζαμῶν.

Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ ἐπὶ 11ετίαν εἰδικευθέντος εἰς Παρισίους, Λονδῖνον, Ἀθήνας.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

οἰκογενειακὸν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας ΟΡΕ.

Εἴμεθα ὑπερήφανοι νὰ δηλώσωμεν ὑπευθύνως ὅτι ἐκ τοῦ Οἴκου μας μέχρι σήμερον ἐτελειοποιήθησαν εἰς τὴν Κοπτικὴν καὶ Ραπτικὴν 670 κορίτσια πάσης τάξεως, ἄλλαι μὲν ἐργαζόμεναι μὲ τὸ ὅπλον ποὺ ἐφοδιάσθησαν ζοῦν ἀξιοπρεπῶς καὶ εὐχαριστοῦν τὸν κ. ΟΡΕ, ἄλλαι δὲ, ἀνεξάρτητοι οἰκονομικῶς, ἔμαθαν νὰ ράπτουν τὰ ἰδικά των καὶ τῶν τέκνων των. Τὰ εὐχαριστήρια τῶν ὡς ἄνω μαθητριῶν θὰ τὰ εὕρητε εἰς τὸ λεύκωμα τῆς διευθύνσεως, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένα πρὸς ἔλεγχον διὰ τοὺς ἀμφιβάλλοντας. Τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν μετὰ τῶν φωτογραφιῶν καὶ διευθύνσεων τῶν τελειοποιηθεισῶν εὑρίσκονται εἰς τὸν ἔντυπον κανονισμόν μας, ὅστις ἀποστέλλεται δωρεάν.

Φορέματα ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

Δεχόμεθα ραπτικὰ μὲ 300 δραχ. καὶ ἄνω.

Ο κύρ-ΑΛΕΚΟΣ

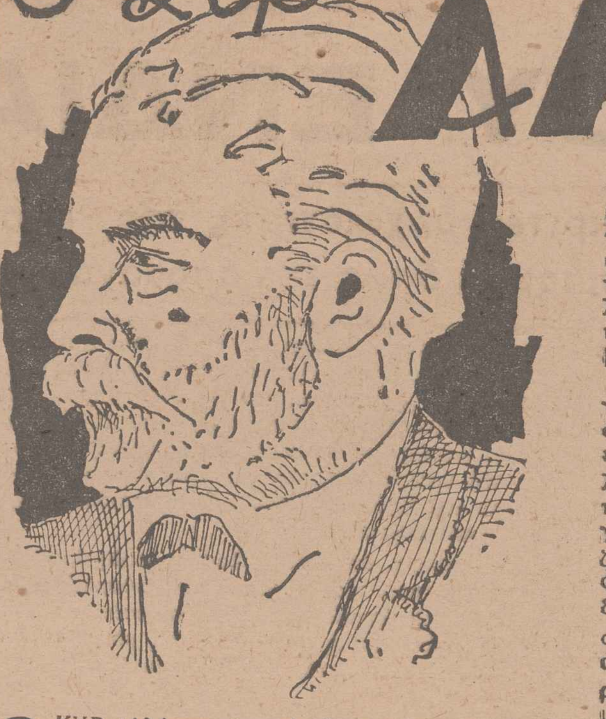

ΟΚΥΡ Ἀλέκος, ἂν καὶ εἶναι γνήσιος ἀριστοκράτης, ἔχει ἐν τούτοις «φιλελεύθερες ἀρχές». Δίνει τὸ χέρι του σ' ὁποιον δήποτε· — τοῦ πιὸ ταπεινοῦ, ὅταν ἔρχεται σπίτι του, τοῦ λέει νὰ βάλη τὴν κατσούλα του στὸ κεφάλι καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ κάτση. Ὅταν πηγαίνη στὰ χτήματα μαζὺ μὲ τὸν Ἰωσὴφ τὸν τενεκετζῆ, ἢ μὲ τὸν Τιλίκα τὸν σιδερᾶ, τοὺς βάζει καὶ κάθονται πλάϊ του στ' ἀμάξι. Μιὰ φορά, ὅταν ἔτυχε ν' ἀρρωστήση ὁ Ντίνκας του, ὁ θαλαμηπόλος καὶ εἶχε μπῆ στὸ νοσοκομεῖο, δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν τὸν δῆ καὶ νὰ τοῦ πάη εἴτε τσιγάρα, εἴτε τίποτε φαγώσιμα. Καθὼς σᾶς εἶπα λοιπόν, ἔχει «φιλελεύθερες ἀρχές». Θεὸς φυλάξοι ὅμως, ἂν σηκώσης τὸ κεφάλι σου περισσότερο, ἀφ' ὅσο νομίζει ἡ ἀφεντιά του ποὺ σοῦ πρέπει, γιατὶ ἀμέσως σοῦ κόβει τὸν βῆχα, μὰ ξέρεις; μὲ μιᾶς! Καὶ σὲ τέτοιες στιγμὲς τὸ ἤρεμο καὶ γελαστὸ του πρόσωπο, ποὺ σοῦ δίνει τὸ παρουσιαστικὸ ἑνὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀστείου γέροντα, τόσο πολὺ ἀλλάζει, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀναγνωρίσης. Τὰ ψαρὰ μουστάκια του, κάτασπρα σὰν τὰ μαλλιά, κατεβαίνουν κάτω, τὰ φρύδια του μαῦρα σὰν τὴν πίσσα σηκώνονται πάνω καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὰ σπινθηροβολάει ἕνα βλέμμα, ποὺ σὲ ἀναγκάζει νὰ κάνης τρία βήματα πίσω...

Τὶς μέρες ποὺ δὲν λείπει στὰ χτήματα, ἢ στὸ ἀμπέλι, συνάζεται μὲ μερικοὺς ἄλλους γέροντας σὰν κι' αὐτὸν κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν φιλύρρων τοῦ δημοσίου κήπου. Ἐκεῖ κουβεντιάζουν ὡς τὴν ὥρα τοῦ τραπεζιοῦ. Πάντα ἔχει κάτι νὰ διηγηθῆ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκοῦν μὲ εὐχαρίστησι, γιατὶ εἶναι ἄνθρωπος κοσμογυρισμένος καὶ κανεὶς δὲν ξέρει νὰ διηγῆται πιὸ ὄμορφα καὶ πιὸ ἀστεῖα ἀπὸ τὴν ἀφεντιά του.

Δὲς τους. Τὸ γέλοιο ποὺ προεκάλεσεν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ, καθὼς περνοῦσε βιαστικός, ἔπεσε κάτω, φέρνει στὸ μυαλὸ τοῦ κὺρ Ἀλέκου ἕνα περιστατικό.

— Γιατί ἄραγε νὰ γελᾷ ὁ ἄνθρωπος ὅταν βλέπῃ ἕναν ἄλλον νὰ πέφτῃ;... Πᾶνε κάμποσα χρόνια τώρα, γυρνοῦσα μὲ τὴ γυναῖκα μου ἀπὸ τὸ Κίσσηγκεν. Ἡ Φιναρέτα, ὅταν δῆ κανέναν νὰ πέφτῃ, πεθαίνει... τὴν πιάνει ἕνα γέλοιο ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κρατηθῆ... Βρισκόμασταν σ' ἕνα σταθμὸ τῆς Αὐστρίας. Κυττάζαμε κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ παράθυρο... Ἕνας Γερμανὸς ψηλός, μεγάλος ἴσαμε κεῖ πάνω, ἐρχότανε βιαστικὰ νὰ ἀνεβῆ στὸ τραῖνο. Δὲν ξέρω πῶς πάτησε καὶ πράτς! ξαπλώνεται φαρδὺς-πλατὺς ἴσα-ἴσα μπροστὰ στὸ παράθυρό μας. Ἔπειτα σηκώνεται ποὺ λὲς καὶ μπαίνει γρήγορα στὸ βαγόνι μας. Τὴν γυναῖκα μου τὴν εἶχε πιάσει ἕνα γέλοιο ὑστερικό... καὶ γελοῦσε... γελοῦσε μὲ δάκρυα. Τῆς σφυρίζω: «πάψε, καλέ, αὐτὸ δὲν γίνεται». Μπᾶ! Τὴ δουλειά της ἐκείνη καὶ χειρότερα! Εἶχε βάλει τὸ μαντῆλι στὸ στόμα της καὶ γελοῦσε, ποὺ λές, γελοῦσε καὶ σάλευε τὸ βαγόνι...

Καὶ οἱ ἔξη γέροντες ποὺ ἄκουαν τὸν κὺρ Ἀλέκο, λιγώνονταν κι' αὐτοὶ στὰ γέλια. Γνωρίζουν τὴν κυρὰ Φιναρέτα καὶ ξέρουν μὲ πόση χάρι γελᾶ, ἀκόμα καὶ τώρα στὰ γεράματα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πλησιάζει ὁ γιατρὸς Κλοποτέσκου, καλὸ παιδὶ ἄλλωστε, ἀλλὰ λιγάκι τολμηρός, καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀκροατάς, τοὺς λέγει, χτυπῶντας στὸν ὦμο τὸν κὺρ Ἀλέκο :

— Κάτι παλαβομάρες θὰ σᾶς λέει πάλι ὁ ἀφέντης καὶ γελᾶτε μὲ τόση διάθεσι.

Ἀμέσως ἡ γελαστὴ ὄψι τοῦ κὺρ Ἀλέκου ἄλλαξε, μὰ ξέρεις; μὲ μιᾶς: τὰ ψαρὰ μουστάκια του κρέμασαν πρὸς τὰ κάτω, τὰ μαῦρα του φρύδια ἀνέβηκαν ἀπάνω, — πέταξε τὸ χέρι ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ μὲ μιὰ ματιά του ἔκανε τὸ γιατρὸ νὰ ὀπισθοχωρήση τρία βήματα :

— Παρακαλῶ, συγγενὴς δὲν εἶμαι μὲ τοῦ λόγου σου καί, παιδιά, δὲν πέξαμε ποτὲ μαζύ τότε φαίνεται, σοῦ χρεωστῶ κάτι γιὰ νὰ μὲ χτυπᾶς στὸν ὦμο καὶ νὰ μὲ κάνης παλαβό, γιατὶ μονάχα «ἐκεῖνος ποὺ τοῦ χρεωστᾶς σὲ περιφρονεῖ». Τί χρεωστῶ στοῦ λόγου σου;

Κι' ἔφερε τὸ χέρι στὴν τσέπη νὰ βγάλη τὸ πορτοφόλι του.

Τολμηρὸς εἶναι ὁ γιατρός, ἀλλὰ μπροστὰ στὴ σταθερὴ ματιὰ τοῦ κὺρ Ἀλέκου, δύσκολο νὰ μὴν τὰ χάσης, ἰδίως ὅταν σὲ κανενὸς πρόσωπο τῶν παρισταμένων δὲν παρατηρεῖς τὴν παραμικρὴν ἐνθαρρυντικὴ ματιά. Τραυλίζει μερικὰ λόγια καὶ φεύγει μπερδεμένος.

— Καλὰ τοῦ τὴν ἔφκιασες, κὺρ Ἀλέκο!

— Ἀμ' θὰ τὸν ἀφήσω;... Μοῦ κακοφαίνεται ποὺ τοῦ τὴν ἔφκιασα, μὰ σὲ ἀναγκάζει βρὲ ἀδερφέ...

Τοῦτο εἶναι τὸ κουσοῦρι τῶν παιδιῶν αὐτῶν: καλά, ἔξυπνα, ἴσως ξέρουν πολλὰ γράμματα, δὲν ξέρουν ὅμως νὰ συμπεριφέρωνται. Δὲν κυττᾶν πῶς ἔχεις κι' ἄσπρα μαλλιά. Πάκ! πάκ! μὲ χτυπάει στὸν ὦμο καὶ μὲ κάνει παλαβό. Μὰ θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ εἶμαι παπποῦς, τὸν ἀθεόφοβο. Αὐτὸ μοιάζει μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Χρηστάκη Γκλάβα, γι' αὐτὸ τὸν ρώτησα τί τοῦ χρεωστῶ.

— Τί ἱστορία εἶν' αὐτή, κὺρ Ἀλέκο; ρώτησε ἕνας.

— Δὲν σᾶς τὴν ἔχω πῆ;

Τὴν εἶχε πῆ κι' ἄλλη φορά, ἀλλ' εἴτε γιατὶ τὴν εἶχαν ξεχάσει, εἴτε γιατὶ τοὺς ἀρέσει ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὴ διηγεῖται ὁ κὺρ Ἀλέκος, ἀπαντοῦν ὅλοι ὁμόφωνα :

— Ὄχι.

Ὁ κὺρ Ἀλέκος, μὲ αἰθριασμένο τώρα τὸ πρόσωπο, σὰν νὰ μὴν εἶχε θυμώσει ποτέ του ἀφ' ὅτου γεννήθηκε, κάθησε καβάλλα πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται :

— Θὰ τὸν ἔχετε γνωρίσει καὶ σεῖς... Τὸν Βούλγαρο ἐκεῖνον ποὺ ὅλο τὸ καλοκαῖρι γύριζε ντυμένος μὲ χοντρὰ ροῦχα ἀπὸ σαγιάκι, δεμένος στὸ λαιμὸ καὶ στὸ κεφάλι μὲ μιὰ φοβερὴ κατσούλα, ποὺ εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ. Σὺ πρέπει νὰ τὸν ξέρης γιατὶ καθόταν πλάϊ στὸ σπίτι σου, ἐκεῖ κατάντικρυ στὸ κόκκινο χάνι. Ἕνας μεγάλος-μεγάλος, μὲ κουρεμένα τὰ μουστάκια. Ὅταν μιλοῦσε, κύτταζες πίσω του νὰ δῆς τί παιδὶ μίλησε. Δὲν μποροῦσες νὰ πιστέψης πὼς ἐκείνη ἡ ψιλὴ φωνὴ ἔβγαινε ἀπ' τὸ λαρύγγι του. Νὰ πάρης μιὰ βυκάνη ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς μεγάλες τῆς μουσικῆς, νὰ φουσκώσης τὰ μάγουλά σου, νὰ φυσήξης μὲ δύναμι, σφυρίζει: πίιιι! σὰν μιὰ σύριγγα — τέτοια ἐντύπωσι σοὔκανε ὅταν τὸν ἄκουες νὰ μιλάῃ... Ποὺ λὲς αὐτὸς ἦταν ὁ γυιὸς κάποιου Γκλάβα ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὰ χτήματα τοῦ θείου μου. Ἦταν λίγα χρόνια μικρότερος ἀπὸ μένα. Θυμᾶμαι ποὺ τὸν ἔστελνε ὁ θεῖός μου στὸν πατέρα μου μὲ τὰ κοφίνια γεμᾶτα χαμοκέρασα — ἐρχότανε ξυπόλυτος. Εἶχα καιρὸ νὰ μάθω γι' αὐτόν, — τὸν εἶχα χάσει, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια καὶ παραπάνω τὸν βλέπω καὶ ἔρχεται νὰ τοῦ δώσω μιὰ γωνίτσα δάσος ἀπὸ τὸ χτῆμα μου. Τοῦ τὸ ἔδωσα. Ἀπὸ τότε, ἄνθρωπος ἐργατικός, προόδεψε. Χῶμα δὲν μποροῦσε νὰ ἀγοράση γιατὶ ἦταν ξένος, ἀλλ' εἶχε ἀκουστῆ πὼς κέρδισε ἀρκετὰ χρήματα. Χαιρόμουνα ποὺ πρόκοψε ὁ καϋμένος. Ἄλλωστε ἀξιοπρεπής, ντροπαλός, ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ τρεῖς φορές: «κάθησε», ὅταν ἐρχότανε σπίτι, γιὰ νὰ ἀποφασίση νὰ κάτση στὴν ἄκρη τῆς καρέκλας... Μιὰ μέρα μοὔρχεται ὁ ἀδερφός μου, ὁ Βασίλης Ματρακᾶς.

— Τὸν γνώρισα ἀπ' τὸ Πλοέστι... διέκοψε ἕνας.

— Αὐτός. Ἀμὰν-ζαμάν! νὰ τοῦ δανείσω τέσσαρες χιλιάδες λέϊ. Ἐγὼ χρήματα δὲν εἶχα ἀπάνω μου, ἔπρεπε νὰ πάω στὸ Βουκουρέστι νὰ πάρω ἀπὸ τὸ Ταμιευτήριο. Ὄχι κι' ὄχι, εἶχε ἀνάγκη ἐκείνη τὴ στιγμή. Συλλογιζόμουνα ἀπὸ ποῦ νὰ τοῦ οἰκονομίσω τὰ χρήματα, ὅταν, καθὼς ἤμουνα στὸ τσαρντάκι τοῦ σπιτιοῦ, βλέπω νὰ περνᾶ στὸ δρόμο ὁ Χρηστάκης ὁ Βούλγαρος. Τοῦ χτυπάω στὸ τζάμι καὶ ἀνεβαίνει ἀπάνω. Λεγω: «Κύριε Χρηστάκη μήπως ἔχεις τέσσαρες χιλιάδες λέϊ νὰ μοῦ δανείσης ὡς τὴ Δευτέρα, ποὺ θὰ πάω στὸ Βουκουρέστι νὰ σοῦ τὶς φέρω;». Λέγει: «Γιατί ὄχι», καὶ μοῦ φέρνει τέσσερα χιλιάρικα καὶ τὰ δίνω τοῦ ξαδέρφου μου Βασίλη. Παίρνω τὸ κοντύλι καὶ τοῦ δίνω μιὰν ἀπόδειξι, πὼς πῆρα τὶς 4.000 λέϊ μὲ προθεσμία πέντε ἡμερῶν.

Τί συμβαίνει; Τὴν Κυριακὴ μοὔρχεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τ' ἀμπέλι καὶ μοῦ φέρνει τὴν εἴδησι πὼς κάηκε ἡ ἀποθήκη. Τὴν Δευτέρα δὲν μπόρεσα νὰ φύγω στὸ Βουκουρέστι, οὔτε τὴν Τρίτη... Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ ἀνταμώνω τὸν Χρηστάκη καὶ τοῦ λέω: «Συμπάθα με, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὸν λόγο μου· ἔπρεπε νὰ πάω στ' ἀμπέλι...». Καὶ κεῖνος μὲ κουνάει τὸ χέρι καὶ μοῦ ἀπαντᾶ: «Δὲν πειράζει, βρὲ ἀδερφέ..».

Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχιζε τὸ ἔνορκο δικαστήριο καί, πρόεδρος, ἐκεῖνος ὁ τρελλὸς ὁ Βεσοῦσι, ποὺ σοῦβαζε πρόστιμο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξέρη τίποτε. Δὲν μπόρεσα νὰ φύγω οὔτε τὴν Τετάρτη, οὔτε τὴν Πέμπτη. Τὴν Παρασκευὴ ἀνταμώνομαι πάλι μὲ τον Βούλγαρο. Λέγω: «Πῶς καὶ γιατί δὲν μπόρεσα νὰ πάω στὸ Βουκουρέστι». Ἔ, λοιπόν, τί νομίζετε σεῖς! Τότε κατάλαβα καλὰ πόσο δίκαιο εἶχε ὁ πατέρας μου (Θεὸς σχωρέσ' τον) ὅταν μοὔλεγε: — ἐκεῖνος ποὺ τοῦ χρωστᾶς σὲ περιφρονεῖ. Ὁ Βούλγαρος, χωρὶς περιστροφές, μὲ χτυπᾶ στὸν ὦμο, ἔτσι ὅπως μὲ χτύπησεν ὁ γιατρός: «Δὲν πειράζει, μπάρμπα Ἀλέκο». Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μοῦ πῆ ἐκεῖνος ἐμένα: Μπάρμπα Ἀλέκο!!! Φτοῦ!

— Καὶ σὺ τί τοῦ εἶπες; ρώτησε ἕνας.

— Τίποτε. Γύρισα γρήγορα σπίτι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὴ χάσω τὸ τραῖνο... Ἦταν πολὺ ἀργά! Ὅλη τὴ νύχτα, νά, ἔτσι κύλησα στὸ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΤΗ ΒΡΑΔΥΑ ΣΑΣ

ΘΕΑΤΡΑ

ΑΛΙΚΗΣ (ὁδὸς Ἰουλιανοῦ).
ΑΝΔΡΕΑΔΗ (ὁδὸς Χεύδεν).
ΣΑΜΑΡΤΖΗ (ὁδὸς Καρόλου).

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΑΛΚΑΖΑΡ (Σταθμὸς Λαρίσης).
ΕΣΠΕΡΟΣ (Πλατεῖα Ἀγάμων).
ΕΡΜΗΣ (ὁδὸς Καρόλου).
ΣΤΑΔΙΟΝ (παρὰ τὸ Στάδιον).
ΠΑΛΛΑΣ (ὁ μεγαλείτερος κινηματογράφος τοῦ Πειραιῶς).
ΗΛΥΣΙΑ (ὁ πιὸ κομψὸς κινηματογράφος τῆς Θεσσαλονίκης).

ΚΕΝΤΡΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΟΑΣΙΣ. (Νούμερα διαλεγμένα μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἀπὸ τὰ καλύτερα βαριετὲ τῆς Εὐρώπης).

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΤΙΝΑ ΝΤΟΥΡΜΠΙΝ

Ἡ Ντίνα Ντοῦρμπιν εἶναι πολὺ νέα μὰ εἶναι μιὰ μεγάλη βεντέττα. Ἐντεμπουτάρισε στὴν ὀθόνη μὲ τὸ φίλμ «Τρία ἔξυπνα κορίτσια» ποὺ γυρίστηκε στὸ στούντιο τῆς «Οὐνιβέρσαλ». Ἡ Ντίνα εἶναι γνωστὴ ἀπὸ ἕνα μεγάλο κοινὸ ποὺ τὴν ἀκούει κάθε Κυριακὴ βράδυ νὰ τραγουδᾶ μαζὺ μὲ τὸν Ἔντι Κάντορ. Ἡ φωνὴ τῆς Ντίνας εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ γλυκὲς καὶ παθητικὲς φωνὲς τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἡ Μετροπόλιταν Ὄπερα τῆς Νέας Ὑόρκης τῆς πρότεινε ἕνα καλὸ συμβόλαιο. Μὰ ὁ δάσκαλος τῆς τοῦ τραγουδιοῦ, ὁ περίφημος Σεγκουρόλα, δὲν δέχτηκε γιατὶ λέγει πὼς ἡ φωνὴ τῆς Ντίνας ἂν κι' εἶναι καλὰ φορμαρισμένη, χρειάζεται λίγο καιρὸ ἀκόμα γιὰ νὰ γίνη πιὸ τέλεια.

Αὐτὴ ἡ νέα ἠθοποιὸς εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῶν πλέον ἐνθουσιωδῶν ἐπαίνων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀμερικανῶν κριτικῶν, οἱ ὁποῖοι προβλέπουν εἰς αὐτὴν μιὰ λαμπρὴ καρριέρα.

Τὸ πρῶτο της φίλμ «Τρία ἔξυπνα κορίτσια», τὸ ὁποῖο παίχθηκε στὴν Ἀμερική, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

⊞ Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ γεννήθηκε στὶς 16 Ἰουλίου 1907;

⊞ Ὁ Ρικάρντο Κορτὲζ ἑώρτασε πρὶν λίγες μέρες τὰ δώδεκά του χρόνια εἰς τὸν κινηματογράφο ;

⊞ Ὁ Τζόννυ Βαϊσμύλλερ, πρὶν παντρευθῆ τὴν Λοῦπε Βελὲζ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴν Μπέϊμπ Ἄρνσε ;

⊞ Ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ γεννήθηκε στὶς 5 Αὐγούστου 1911 ;

⊞ Ἡ Μάριαν Μὰρς γεννήθηκε στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1913 ;

⊞ Ὁ Ἔρρολ Φλὺν εἶναι ἡλικίας 28 χρονῶν ;

⊞ Ἡ Μὲρλ Ὀμπερὸν εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν ἠθοποιὸ Νταβὶντ Νίβεν ;

⊞ Ὁ Ζὰν Κιεποῦρα ἀγαπᾶ τὰ ταξείδια ;

⊞ Ἡ γυναῖκα τοῦ Τζέϊμς Κάγκεϋ ὀνομάζεται Φράνσις Βερνόν ;

⊞ Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς Κλωντὲτ Κολμπὲρ εἶναι Λίλυ Σωσουάν;

□□□

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ὁ Ρόμπερτ Μοντγόμερυ : Robert Montgomery c)o Metro-Golduyn - Mayer Studios, Hollywood, Cal.

Ὁ Τάλα Μπιρέλ : Tala Birell c)o Studios, Universal Hollywood, California U.S.A.

Ὁ Κέττυ Γκάλιαν : Ketty Gallian c)o Metro - Golduyn-Mayer Studios, Hollywood, Caly.

Ὁ Μάριαν Μάρς : Warian Marsh c)o Columbia Studios, Hollywood, California.

Ὁ Οὔνα Μέρκελ : Una Merkel c(o Metro - Colduyn-Mayer Studios, Holywood, Cal.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Πόουελ : William Powell c)o Metro-Golduyn-Mayer Studios, Hellywood Calef.

Ὁ Ντίνα Ντοῦρμπιν : Deanua Durbin c)o Universal Pictures, Hollywood, California.

Ὁ Σιμὸν Σιμόν : Simone Simon c)o 20 th Century-Fox, Hollywood, Cal.

ἡ Ἐπιθεώρησις

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΝΤΙΖΕΖ

ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ

[Ἡ ἐκλεκτὴ ντιζέζ, δὶς Σοφία Βέμπο, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἔχει ξεπεράσει τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, θέλησε κατόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ γράψῃ ἕνα ἄρθρο καὶ γιὰ τὸ περιοδικό μας. Σ' αὐτὸ ἁπλᾶ καὶ μετριόφρονα — ὅπως εἶνε στὴ ζωὴ της καὶ τὸ ἔργον της—μᾶς λέγει τὸ πῶς βγῆκε στὸ θέατρο κι' ἔγινε ντιζέζ— ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλληνίδων ντιζὲζ ἂν θέλετε. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μάθημα εἰς ὅλες τὶς πολυάριθμες θαυμάστριές της ποὺ ὀνειροπολοῦν νὰ γίνουν σὰν κι' αὐτήν].

«Τὸ ἔχω πῆ πολλὲς φορές, ὅτι ὅσοι περιμένουν, διαβάζοντας τὴν βιογραφία μου, νά μάθουν συγκλονιστικὲς περιπέτειες γιὰ τὴν ζωή μου δὲν θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι. Στὴν δική μου δὲν θὰ βροῦν τίποτε τὸ ξέχωρο, τίποτε τὸ συγκλονιστικό...

Κυλοῦσε ἡ ζωή μου ἤρεμη, ὅπως ἕνα σιγανὸ καὶ ἄβαθο ρυάκι, κυλᾶ καὶ τίποτα, μὰ ἀπολύτως τίποτα, δὲν ἦλθε ποτὲ νὰ τὴν ταράξῃ....

Τὸ θέατρο...Οὔτε στὰ πιὸ τολμηρὰ νεανικά μου ὄνειρα σκεπτόμουνα ποτὲ νὰ βγῶ στὸ θέατρο...Στὴν τύχη ὀφείλεται τὸ ὅτι βγῆκα στὸ παλκοσένικο. Κάποια μέρα ἐσταύρωσα τὰ χέρια, ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ ἄνοιξα τὸ στόμα μου... Ἔτσι ἔγινα ντιζέζ. Βλέπετε, εἶνε πολὺ εὔκολο αὐτό.

Σημειῶστε ὅτι δὲν ἔμαθα ποτὲ νὰ τραγουδῶ. Δὲν ντρέπουμαι νὰ τὸ πῶ αὐτό, γιατὶ ποτὲ δὲν σκέφθηκα νὰ βγῶ στὸ μελόδραμα καὶ νὰ τραγουδήσω ὄπερες κι' ἄλλη σοβαρὴ μουσική...

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ταξείδια μου, μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βαποράκια ποὺ κάνουν τὴ γραμμὴ Βόλου — Θεσσαλονίκης, δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψι τῆς θεᾶς τύχης...

Ἤμουνα ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαίζ λόγκ, κύτταζα τὸ κῦμα καὶ συνεπαρμένη ἀπὸ τῆς θάλασσας τὸ μεγαλεῖο τραγουδοῦσα...

Οὔτε τότε, οὔτε καὶ τώρα τραγουδοῦσα ἀπὸ τέχνη. Τὸ τραγοῦδι μου, εἶνε κάτι τὸ αὐθόρμητο, κάτι ποὺ βγαίνει μόνο του ἀπὸ τὰ χείλη μου, κάτι ποὺ ἀποτελεῖ παθολογικὴ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ μου, κάτι ποὺ ἐκδηλώνει χίλια δυὸ συναισθήματα τῆς ψυχῆς μου...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὀνειροπαρμένη ἀπὸ τὸ κῦμα τὸ κρυστάλλινο, εἶχα φαίνεται πλούσια συναισθήματα καὶ τὸ τραγοῦδι μου ἤτανε περισσότερο φλογερό, περισσότερο παθητικό...

Γύρω μου, εἶχε σχηματισθῆ ἕνας κύκλος ἀπὸ ἐπιβάτες ποὺ μὲ ἄκουγαν...

Κι' ὅταν κάποια στιγμὴ τελείωσα, μὲ πλησίασε ἕνας κύριος, μοῦ συστήθηκε ὡς θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας καὶ ὀρθὰ — κοφτὰ μὲ συμβούλευσε νὰ βγῶ στὸ θέατρο!...

Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ ποτὲ αὐτό. Ἐπήγαινα νὰ πιάσω δουλειὰ εἰς τὸ γραφεῖο κάποιου θείου μου, στὴ Θεσσαλονίκη.. Τὸ εἶπα στὸν κύριο αὐτὸ κι' ὕστερα δὲν ξαναμιλήσαμε γιὰ θέατρο, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ...

Πέρασαν λίγες ἡμέρες. Καὶ στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα τὸν συνήντησα τυχαίως στὸ δρόμο. Στὸ μεταξὺ ἡ ἰδέα τῆς σκηνῆς ἄρχισε νὰ ὡριμάζῃ μέσα μου χωρὶς καὶ νὰ τὸ θέλω. Θὰ σᾶς ἔχῃ συμβῆ αὐτὸ πολλὲς φορές. Νὰ ἔρχεται μιὰ ἰδέα καὶ νὰ τὴ βάζετε στὸ μυαλό σας ἀπρόσκλητη. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπα στὸν ἐπιχειρηματία :

—Καὶ πῶς θὰ μποροῦσα νἄβγαινα στὸ θέατρο ;

—Πολὺ εὔκολο δεσποινίς ! Εἶμαι διατεθειμένος νὰ σᾶς προσλάβω ἐγώ. Σᾶς κάνω συμβόλαιο γιὰ δυὸ χρόνια : Ἕξη χιλιάδες τὸν μῆνα στὴν ἀρχή... κ' ὕστερα δέκα!

Ἐδέχτηκα !....Δυστυχῶς ὅμως ὁ κύριος αὐτὸς ἀργότερα δὲν φάνηκε καθόλου «κύριος»...Ἂς εἶνε ὅμως. Δὲν τοῦ κρατῶ καμμιὰ μνησικακία γι' αὐτό, γιατὶ αὐτὸς ἦτο ἡ ἀφορμὴ νὰ βγῶ στὸ θέατρο, νὰ ἐπιτύχω καὶ νὰ ὑψώσω τ' ὄνομά μου ἀπὸ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος.

Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ πρωτοπαίξω στὸ θέατρο Σαμαρτζῆ. Κι' ἀκόμη τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία νὰ βρῶ μιὰ εἰλικρινῆ στοργὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους μου.

Ὁ πρῶτος μισθός μου ἦτο 14.000 δρ. τὸν μῆνα. Καὶ τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι ποὺ ντεμπουτάρισα ἤτανε ἡ «Τσιγγάνα» τοῦ Βώτη.

Ἀπὸ τότε ἀνεβαίνω τῆς ἐπιτυχίας τὶς σκάλλες. Ἀπὸ τότε μιὰ μεγάλη τύχη μὲ παρακολουθεῖ. Ἀπὸ τότε τὸ κοινὸ ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ὑποδέχεται μὲ πραγματικὴ θέρμη καὶ μεγάλη συμπάθεια, καὶ γι' αὐτὸ τὸ εὐχαριστῶ καὶ τοῦ χρωστῶ τὴν μεγαλύτερη εὐγνωμοσύνη. Καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι εὐτυχισμένη...Ναὶ εὐτυχισμένη...

Πρὶν κλείσω τὶς γραμμὲς αὐτές, πρέπει νὰ προσθέσω πὼς κι' ἕνα μέρος τῆς ἐπιτυχίας μου ὀφείλεται στὰ ὡραῖα τραγούδια ποὺ πάντοτε μοῦ ἔγραψαν οἱ συγγραφεῖς. Κι' αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ.

Καὶ θὰ τελειώσω μὲ τὸ ἴδιο μοτίβο, ποὺ πάντοτε τελειώνω τὰ δημοσιογραφικὰ «ἰντερβιοῦ» καὶ τὰ ἄρθρα μου, ὅταν καμμιὰ φορὰ συμβῆ νὰ γράψω.

Τί τὰ θέλετε..

Κι' ἂν ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ λένε : Ἡ Βέμπο...δὲν εἶνε τίποτε...

Ἄλλοι :

Α ! ὄχι...εἶνε πρώτης τάξεως κοντράλτα.

Ἄλλοι λένε :

Εἶνε μιὰ σπασμένη φωνή...

Καὶ ἄλλοι ὅτι :

«Δὲν ἔχει τίποτε, ὑπάρχουν ὅμως μερικοὶ ποὺ λένε, πὼς : «Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχω τίποτα, ἀλλ' ἔχω κάτι....»

Κι' ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ τραγουδῶ καὶ θὰ τραγουδῶ «δίχως νόμους καὶ ρυθμούς», ὄχι γιὰ νὰ κάνω τέχνη, ἀλλὰ γιατὶ αὐθόρμητα νοιώθω τὴν ἀνάγκη τοῦ τραγουδιοῦ, γιατὶ ἐξωτερικεύω ἔτσι τὸν ἑαυτό μου περισσότερο.

Καὶ νομίζω...ὅτι ἴσως — ἴσως αὐτὸ εἶνε ἡ ἀληθινὴ τέχνη».

ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

— Τὸ φετεινὸ καλοκαῖρι παρουσίασε πολλὲς ἐκπλήξεις στὸ θέατρο.

— Τὸ Περοκὲ ποὺ ἄλλοτε ἐργαζότανε τόσο καλά ,λόγῳ τοῦ κτιρίου του ποὺ δὲν τελειώνει ἔμεινε ἀχρησιμοποίητο, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης του βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν καλὸ θίασο τοῦ Ντ' Ἄντζελις μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε συμβόλαιο.

— Ὁ Σαμαρτζῆς χάρις στὴν μεγάλη του πρωταγωνίστρια τὴν... Τέντα τοῦ θεάτρου δούλεψε καλὰ καὶ συγκεντρώνει τὸν καλύτερο κόσμο.

—Ἂν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τινῶν, οὔτε ὁ θίασός του ἔχει ὁμοιογένειαν, οὔτε τὸ ἔργον του ἡ Κοκέττα εἶνε κάτι ἔκτακτο.

— Ὁ Παπασπυρόπουλος ἢ Σπυρόπουλος, ἕνας ἐκ τῶν συγγραφέων τῆς Κοκέττας διεφώνησε μὲ τὸν καλλιτεχνικὸν Δ)ντὴν Κύριον Μηλιάδην, διὰ λόγους... αἰσθηματικούς.

— Ὁ Γιαννουκάκης ἐφέτος φάνηκε στὸ Ζάππειο, μὲ τὴν πρόσχαρή του ἐμφάνισιν φυτεύων Ἀνεμῶνες, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν εὐδοκίμησαν στὰ χώματα τοῦ Ζαππείου.

— Τώρα καταγίνεται μὲ τὰ πουλερικά. Κομίζει ὄχι Γλαῦκα ἀλλὰ Πέρδικα στὴν Ἀθήνα.

— Ἡ Ἀνδρεάδη ἀπεζημιώθηκε ἐφέτος γιὰ τὶς περσινές της ἀποτυχίες. Καὶ ὡς Στρίγγλα ἤτανε καλὴ ἡ εἴσπραξή της καὶ ὡς Νανὰ τὰ πῆγε πρίμα.

— Ἡ Μαρίκα ὅμως δὲν εὐδοκίμησε οὔτε μὲ τὰ ντόμινα, οὔτε μὲ τὸ Κρασὶ οὔτε μὲ τὴ Φράπα γι' αὐτὸ καὶ ἀνεβάζει συμβολικώτατα στὴ Θεσσαλονίκη τὸ ἐπὶ τέλους εὐτυχήσαμε τοῦ Θ. Συναδινοῦ.

— Ἡ Ἀλίκη μεγάλες μπουνάτσες στὸ Ταμεῖο, μ' ὅλες τὶς Φουσκοθαλασσιές τοῦ Μπόγρη. Τὸ νέο ἔργο ὅμως τοῦ Λιδωρίκη θὰ τὴν ἀναζωογονήσῃ.

— Στὸ θέατρο τοῦ Λαοῦ μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς Τρόμπας ἀνέβασε τὴν Τορπίλλα τοῦ Συλβίου-Λώρη μιὰ καλὴ ἐπιθεώρηση μέσα σ' ἕνα θίασον ποὺ εἶχε ἀναστατωθῆ.

— Τορπίλλα ἡ Μαντινειοῦ κατὰ τοῦ Αὐλωνίτη, Τορπίλλα ὁ Αὐλωνίτης κατὰ τοῦ Βούξινου, Τορπίλλα ὁ Βούξινος κατὰ τοῦ Κουσθένη ὡς ποὺ τὰ κάνανε γῆς μαδιάμ.

— Ἕνα νέο θέατρο τὸ κομψότατον Μακέδο ἀνέβασε τὴν ἐπιθεώρησι Σταυρόλεξο καὶ μιὰ Φακιρικὴ Κωμωδία τοῦ Χατζηαποστόλου. Δυστυχῶς οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο κράτησε τὸ πρόγραμμα, ἄγνωστον γιατί.

— Ὁ Ντ' Ἄντζελις δὲν εἶχεν ἐπιτυχία στὸ Πὰρκ μὲ τὴ Σπανιόλικη ἀγάπη του. Ἐμφύλιος σπαραγμὸς ὅπως στὴν Ἰσπανία.

— Ὁ Ἰατροῦ μὲ τὴ Φιλοσόφου, τὸν Κωνσταντίνου καὶ ἄλλους πᾶνε στὴ Ζάκυνθο τουρνέ.

— Στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου ψιθυρίζεται μὲ πνεῦμα γενικῆς συμπαθείας τὸ ἐρωτικὸ ρομάντζο, ἑνὸς γνωστοῦ συγγραφέως.... καὶ πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ μιὰ ὑπόθεσι στὴν ὁποίαν βρῆκε Μπουνάτσα.... κι' ὄχι Φουσκοθαλασσιές....

||| ΑΠ' ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ |||

Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΛΙΚΗΣ

ΕΙΣ τὸ θερινὸν θέατρον Ἀλίκης, ἀνεβιβάσθη πρὸ ἡμερῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη «Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα».

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἐντελῶς ἀθηναϊκή, ποὺ τῆς δίνει μεγάλη ζωτικότητα τὸ ἠθογραφικὸ χρῶμα ποὺ ἔχει σὲ πολλὰ σημεῖα, κρατάει ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Ὅσο δὲ γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ κινοῦνται μέσα στὸ ἔργο εἶναι ὅλα τύποι ζωντανοί, παρμένοι ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ δροῦν κάτου ἀπ' τὸ φῶς τῆς ράμπας.

Σ' αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα, προστίθεται ἀκόμα καὶ ὁ φίνος διάλογος, ποὺ σὲ μερικὰ σημεῖα εἶναι ἐξαιρετικὰ σωφότατος.

Μὲ λίγα λόγια τὸ ἔργο τοῦ κ. Λιδωρίκη συγκινεῖ, γοητεύει, ἐνθουσιάζει.

Ἡ κυρία Ἀλίκη στὸ ρόλο τῆς Νίτσας ἀπέδειξε, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, πὼς μπορεῖ νὰ βαστάξῃ στοὺς ὤμους της ρόλους βαρεῖς, νὰ τοὺς δημιουργήσῃ μὲ τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης ποὺ κατέχει καὶ νὰ συναρπάσῃ τὸ κοινόν.

Ἐπίσης ὁ κ. Μουσούρης ἐξαιρετικὰ καλὸς στὸ ρόλο τοῦ νέου, ποὺ ἐρωτεύεται ἁγνὰ καὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ καὶ πάλι ἁγνὰ καὶ ἰδανικὰ τὴ νέα, ποὺ τοῦ παίρνει κάποιος παραλῆς μὲ τὰ «λεφτά του» καὶ τὴν «μετραισσάρει».

Ὁ κ. Χρ. Νέζερ μᾶς ἔκανε μιὰ ἀκόμα ἀποκάλυψι τῶν μυστηρίων τοῦ δαιμονίου ταλέντου ποὺ ἔχει.

Ἐδημιούργησε ἕναν ὑπέροχο καὶ συμπαθέστατο τύπο στὸ πρόσωπο τοῦ Κοσμᾶ τοῦ «ἐπαγγελματία δυστυχοῦς» κι' ἔτσι δίκαια τὸ κοινὸ ξεσπάει σὲ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα κάθε βράδυ, στὸ ταμπλῶ τοῦ μπάρ, στὸ ὁποῖο καὶ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορά, στὸ ἔργο ὁ κ. Νέζερ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι ποὺ τὸ τρίο Ἀλίκη — Νέζερ — Μουσούρης μαζὺ μὲ θαυμάσιο παίξιμο τῶν κ. κ. Λάμπρου, Ρούσου, Βάχλα, Κουντούρη καὶ τῶν κυριῶν Παπαδοπούλου, Ξανθάκη κ.λ.π. χαρίζει τρεῖς ὧρες εὐχάριστες στὸ κοινὸ κάθε βράδυ μὲ τὸ «Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα» ποὺ θὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου Ἀλίκης.

Μπζς.

Εἴδη ταπετσαρίας, στὸ ΡΥΘΜΟ, Βουλῆς 22.

Χρ. Α. Γερογιάννη

Στὴν πλάζ τῆς Ἀλεξανδρείας

ὠκεανίδες συλφίδες, νεράϊδες

Ἀπὸ τὸ Μὲξ, τὴ δυτικὴ ἀκρογυαλιὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἕως τὰ ποιητικὰ προάστειά της, τοῦ Ράμλε, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἕως τὸ ἱστορικὸ Ἀμπουκὶρ, μιὰ θάλασσα ἡσυχασμένη τὰ καλοκαίρια, δαντελλώνει καὶ χαϊδεύει τραγουδιστὰ μὲ τὰ ἥμερα κυματάκια της μιὰν ἐξαίσια, ἀμμώδη καθαρὴ ἀκρογυαλιὰ σαράντα περίπου χιλιομέτρων μήκους.

Θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὶς πιὸ φημισμένες καὶ πολυσύχναστες πλάζες τῆς Ἀλεξανδρείας γιὰ νὰ θαυμάσουμε, νὰ σκιτσάρουμε καὶ νὰ ὑμνήσουμε τὸν γυμνόκοσμον ἐκεῖνον ποὺ ἔρχεται νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ Φοῖβο, τὸν ὑγρὸ πόντο καὶ τὴ χρυσαφένιαν ἄμμο, ξεκούρασι, χάδια τρυφερὰ καὶ δροσιά.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ ΤΟΥ ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΚΛΟΥΜΠ

Μιὰ ἀγαπητὴ στὴ διεθνῆ ἀστικὴ τάξι τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Καΐρου πλάζ. Θεία ἀμμουδιὰ, ζεστὴ, προκλητικὴ, ἀπ' τοῦ Θεοῦ Φοίβου τὸ φῶς ὅλο χρυσάφι, ποὺ μάταια προσπάθησαν νὰ στερεοποιήσουν οἱ...ἀλχημισταὶ τοῦ αἰῶνος μας.

Ὡραιόκορμα κορίτσια, ἐφηβικὰ, Ἀπολλώνια σώματα, ξερακιανὰ, γελοιογραφίες τοῦ ἐφηβικοῦ κάλλους, γερομπασμένες Ἀφροδίτες μὲ νερουλιασμένα στήθη καὶ πεσμένα κρέατα, ποζάρουν πάνου στὴν ἄμμο ἐκθέτουν τὴν καλλονὴν των εἰς τὰ θεῖα τοῦ Φοίβου φῶτα - δῶρα.

Ἐδῶ πάνου στὴν ἄμμο, στὴ ριχὴν ἀκρογυαλιά, κανένα δὲ μένει μυστικό. Ὅ,τι κρύβει κάθε καρδιά, ἢ ἕνα μαγιὼ, δὲν μπορεῖ μέσ' στὸ τρελλὸ αὐτὸ πανηγῦρι τῆς ἀκρογιαλιᾶς, νὰ μείνη ὑπὸ ἐχεμύθειαν. Τίποτε. Νά! ἐδῶ ἡ θαυμάσιες καμπυλότητες ροδαλῶν, σταράτων καὶ ζουμερῶν κορμιῶν. Ἐδῶ τ' ἀνακλαδίσματα, ἡ προκλητικὲς πόζες, τὰ διάφορα γυμνάσια τοῦ γυαλοῦ, τ' ἀνατριχιάσματα τὰ ἡδονικὰ ποὺ φέρνει ἡ θαλπωρὴ τῆς ἄμου σὰν χαϊδεύει τὰ ξαναμένα ἡμίγυμνα μὲ ξεκουμπωμένα τὰ μαγιώ, ὡραιόκορμα.

Ἐδῶ γίνεται ἡ μεγάλη συνάθροισι τῶν Ὠκεανίδων, τῶν Συλφίδων, τῶν Νεράϊδων, τῶν Σατύρων τοῦ γυαλοῦ καὶ τῶν Πριάπων. Μέσ' στὸν κῆπο τῶν ζωντανεμένων αὐτῶν λουλουδιῶν, μέσ' στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὰ νειάτα, κι' ἡ ἀνορθογραφίες τῆς φύσεως μαζύ. Κι' ἔτσι εἶναι. Ἡ ἀσχήμια εἶν' ἐκείνη ποὺ ἀναδεικνύει πάντα τὴν ὠμορφιά.

Βλέπουμε παιδοῦλες σὰν μπουμπούκια στὰ πρῶτα φῶτα τῆς ἄνοιξης - ζωῆς, ξεχαρβαλωμένα, μαλλιαρὰ σώματα γερομπαμπαλήδων, χοντρολαῖμες, φώκιες, στραβοκάνες καὶ ὡραιόκορμες σὰν νυφοῦλες τοῦ γυαλοῦ, νεράϊδες τοῦ ὀνείρου καὶ τοῦ ἀφροῦ, κυροῦλες μὲ σταφιδωμένα στήθια, μπέμπηδες καὶ ξεζουμιασμένες ἀπ' τὸ καϋμὸ γεροντοκόρες, ὅλοι κι' ὅλες βλέπουμε νὰ ζητᾶνε ἀπ' τὸ Θεὸ τῆς Ὠμορφιᾶς καὶ τοῦ Φωτὸς τὴν αἰώνια νεότητα ἄλλοι γιὰ νὰ μὴν τὴν χάσουνε, κι' ἄλλοι γιὰ νὰ τὴν ξανάβρουν.

Κανένα σῶμα δὲν μένει ἥσυχο. Ἄλλα σπαρταροῦν σὰν τὰ ψάρια ποὺ τὰ βγάζουν ἀπὸ τὰ δίχτυα, ἄλλα τρίβονται στὴν πυρωμένη ἄμμο, κλωτσᾶνε, ἄλλα μακαρίως νείρονται στὴ μοναξιά τους, κλείνοντας τὰ μάτια τους, χαϊδεύοντας μὲ χοῦφτες ἄμμου τὰ ἴδια τους τὰ μπράτσα, τὰ πόδια καὶ τοὺς λαιμούς τους. Βολτάροντας στὴν ἀμμουδιὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀφηρημάδας παρ' ὀλίγον νὰ πατήσουμε μιὰ φώκια, μιὰ παχύδερμη, κοντοσβέρκα ἀραπίνα ἀτταρινιώτισσα ποὺ σκεπασμένη μὲ ἄμμο, βαρειοανάσαινε — τὶς οἶδε γιατί. Ἀλλοίμονο ἄν τὰ βάζαμε καὶ μὲ τ' ἀμφίβια τῆς ἀκρογυαλιᾶς. Πλάϊ της μιὰ ἐξαισίας ὠμορφιᾶς κοπελλούλα μὲ ἀνυπότακτα μαλλιὰ, μεστωμένη καὶ ναζιάρα, πετάει πετραδάκια μέσ' στὴ θάλασσα. Φαίνεται νευριασμένη. Περιμένει τὴν παρέα της νὰ παίξη ταμπουρὲν - μπώλλ. Κάποιος τὴ χαιρέτησε.

Τὴν ἐφώναξε Κλεοπάτρα. Ἐκείνη ὅμως ἐσούρωσε τὰ χείλη της. Δὲ θέλει ἄλλη παρέα: περιμένει τὸν...Ἀντώνιόν της.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕ.Υ. ΜΠΕΚ

Ἡ ἀκρογυαλιὰ τῶν γαλαζοαίματων, ἡ πιὸ ἀριστοκρατική. Οἱ καμπῖνες πολυτελεῖς, βαθειὰ πράσινες σὲ τρεῖς σειρὲς κλείνουν ἀμφιθεατρικῶς τὴν ἀμμουδιά. Στὴν ἐρημική, ρωμαντικὴ αὐτὴ γωνιὰ μοιάζουν μὲ φωλιὲς παραδείσιων παράξενων πουλιῶν, ποὺ ἦρθαν ἐδῶ γιὰ νὰ πλέξουν τὶς ἀγάπες τους μακρυὰ ἀπ' τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου.

Τὶ θἄδινε κανεὶς γιὰ νὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰσχωρήση στὶς καμπίνες, νὰ δῆ ὅ,τι προλάβη, νὰ μπῆ στὰ ὡραῖα ἐκεῖνα ὀντουλαρισμένα μέσα κεφάλια, σ' ὅλες τὶς καρδιὲς γιὰ ν' ἀκούση τὶ σκέπτονται, τὶ λένε, τὶ ἐλπίζουν, τὶ λαχταροῦν, οἱ γαλαζοαίματοι αὐτοὶ τῆς διεθνοῦς παροικίας. Ἀλλ' ἔχουν κι' οἱ καρδιὲς κλειδιὰ καὶ κλειδωνιές.

Εἶναι ὥρα 10 πρωΐ. Ὁ ἥλιος καίει. Ἡ θάλασσα καταγάλανη, λαμπερὴ μέσ' στὸν πυρρόκορρο τῆς χρυσαφένιας ἐκείνης ἀμμουδιᾶς, σιγοτραγουδάει λέει μουρμουριστὰ παραμύθια κι' ἱστορίες τοῦ ἀφροῦ, καὶ τοῦ βυθοῦ της. Μιὰ - μιὰ οἱ καμπίνες ἀνοίγουνε. Ἡ ἀμμουδιὰ γεμίζει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ξωτικὰ παραδείσια πουλιὰ, ἀπὸ τὰ θελκτικώτερα κορμιὰ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Αἰγύπτου ὅλων τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ποὺ πατοῦν τὴν εὐλογημένη αὐτὴ χώρα τοῦ Χάμ. Δαντελλωτοὶ, μεταξωτοὶ, καουτσουτὲ, μπερέδες, καπελλάκια τζόκεϋ καὶ μὲ φτερὰ σὰν πεταλοῦδες, στολίζουν τὰ πιὸ κουκλίστικα κεφαλάκια. Σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις φανταχτερὰ μαγιώ, πυτζάμες, ρὸμπ ντὲ μπαίν, σάλια χρυσοκέντητα, σ' ὅλα τὰ στὺλ, σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις φιγουράρουνε ἐδῶ. Ἐξαίσια παρασὸλ, στητὰ στὴν ἄμμο, κρύβουν, σκιώνουν νωχελῆ, ἀφράτα καὶ νεραϊδένια κορμιά. Πιὸ πέρα, ἐκεῖ ποὺ ἡ θάλασσα πλέχει καὶ ξεπλέχει ἀσημένιες δαντέλλες μὲ ἀζοὺρ ἐπάνω στὴ βρεγμένη ἄμμο, μιὰ ζωηρὴ, μὲ ἀγγελικὲς φωνὲς παρέα, ἐπιδίδεται στὰ πιὸ ὡραῖα καὶ διασκεδαστικὰ θαλάσσια σπόρ. Πλάϊ κάτι ἄλλα ζευγαράκια ποὺ ἀπὸ ὥρα παίζανε σχηματίζοντας στὴν ἄμμο ἐπάνω μὲ τὰ πυρωμένα κορμιά τους τὸν ἀστερισμὸ τῆς Κασσιόπης μὲ ἀνοιχτὰ τὰ σκέλη, κατὰ τὴν φρᾶσιν τῆς λαϊκῆς ἀστρονομίας, νοιώθοντας ὅτι πολυανέβηκαν ἀπ' τὰ παιγνίδια καὶ τὴ φλόγα τῆς ἀμμουδιᾶς τὰ γράδα τους καὶ τὰ γραδόμετρα, πέσανε στὴ θάλασσα μὲ γέλοια τρέχοντας νὰ πιάσουνε τὸ περισουάρ τους ποὺ ἡ θάλασσα τὸ εἶχε πάρει στὰ βαθειά. Τὸ πιάνουν, τὸ καβαλλικεύουν, τὸ σπρώχνουν, τὸ πηδᾶνε, τὸ ἀναποδογυρίζουν θελκτικὲς καραβοκύρισσες κι' ὡραῖοι τιμονιέρηδες.

Ἄγγλοι, Γάλλοι καὶ Ρωμηοί, Ἑβραῖοι καὶ Σαμλῖδες, Ἀραπάδες κι' Ἰταλοὶ, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, νέοι καὶ γέροι, ὅλοι πιστοὶ φοιβόφιλοι φτάνουν ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Αἰγύπτου στὴν ἀκροθαλασσιὰ γιὰ νὰ βροῦν ξεκούρασι - δροσιὰ σώματος καὶ ψυχῆς, νὰ νοιώσουν γιὰ λίγο τὰ ἡδονικὰ ἐκεῖνα ρίγη ποὺ φέρνουν οἱ καμπίνες, τὰ ξεκούμπωτα μαγιώ, ἡ πυρωμένη ἄμμος, ἡ θάλασσα καὶ ὁ Φοῖβος.

ΧΡ.— ΓΕΡ.

Ο ΚΥΡ-ΑΛΕΚΟΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 14ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

κρεββάτι. Μολονότι τὸ τραῖνο ἔφευγε μόλις στὶς 8, σηκώθηκα καὶ ντύθηκα ἀπὸ τὶς πέντε, ἀπὸ τὴν ἔννοια μήπως καὶ τὸ χάσω. Ἡ γυναῖκα μου: «Ἄσε νὰ πᾷς τὴ Δευτέρα· θὰ σὲ βάλη πρόστιμο ὁ Βεροῦσι». Μπᾶ! Νάξερα πὼς θὰ μὲ καταδίκαζε φυλακὴ καὶ πάλι θἄφευγα... Ποτὲ δὲ μοῦ φάνηκε τὸ τραῖνο τόσο ἀργοπόρο ὅσο στὸ γυρισμό. Μοῦ ἐρχόταν νὰ πηδήξω ἀπὸ μέσα καὶ νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια, νὰ φτάσω πιὸ γρήγορα στὸ σπίτι. Μόλις φθάνω τὸ βράδυ στὶς ἐννέα, λέω τοῦ ἀμαξᾶ: «Μὴ ξεζέψης· πήγαινε ἀντίκρυ στὸ Κόκκινο Χάνι, στὸν Χρηστάκη τὸν Βούλγαρο καὶ φέρ' τον 'δῶ. Νὰ τοῦ πῆς πὼς εἶπα νὰ φέρη καὶ μιὰν ἀπόδειξι». Γύρισε τὸ ὄχημα χωρὶς αὐτόν· εἶχε πλαγιάσει· διώχνω τὸν καμαριέρη: «Τώρα νὰ μοῦ τὸν φέρης! Νὰ μὴν ἔρθης χωρὶς αὐτόν!» Τέλος, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἀναμονὴ, φτάνει. —«Τί συμβαίνει, κὺρ Ἀλέκο;». Λέω: —«Κάθησε κάτω καὶ βγάλε τὴν ἀπόδειξι». —«Μὰ γιατί τόση βία;» —«Κάθησε», λέω. —«Ὁρίστε τέσσαρες χιλιάδες λέϊ ὁρίστε καὶ δέκα λέϊ τόκο. Δώδεκα τοῖς ἑκατὸ κάνουν στὶς 4000 λέϊ 480 τὸ χρόνο— γιὰ ἕνα μῆνα 40 λέϊ, — γιὰ μιὰ βδομάδα 10 λέϊ· ὁρίστε καὶ ἀκόμα 10 λέϊ ἀπὸ πάνω». Μὲ κύτταζε σαστισμένος. Λέω: «Τώρα νὰ σοῦ πῶ καὶ γιατὶ τόση βιασύνη. Δὲν θέλω αὔριο, ὅταν θὰ μὲ ἀνταμώσης νὰ μὲ φωνάξης μὲ τὸ ὄνομα, γιατὶ προχτὲς μοῦ εἶχες πῆ «ἀδερφέ», χτὲς «μπάρμπα Ἀλέκο», καὶ αὔριο, ἂν δὲν πρόφταινα νὰ σοῦ πληρώσω τώρα, θὰ μ' ἔλεγες «Ἀλέκο» σκέτα, καὶ δὲν μοῦ ἀρέσει. Ἐγὼ δὲν φωνάζω μὲ τὸ ὄνομα παρὰ μόνον τους ὑπηρέτες μου, κανέναν ἄλλον. Θέλεις καὶ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ εἶσαι εὐγενὴς καὶ ἀξιοπρεπής; καλὰ, σὲ δέχομαι ὅπως σὲ δέχτηκα ὥς τώρα μὲ γλυκὸ καὶ μὲ καφέ· ἂν ὄχι, γειά μας! δὲν μὲ γνωρίζεις, δὲν σὲ γνωρίζω... Σὲ περιμένει ἔξω τὸ ἁμάξι, ὁρίστε». Ἀπὸ τότε δὲν ξαναπάτησε σπίτι μου· ὅταν τὸν ἀντάμωνα μὲ χαιρετοῦσε καὶ περνοῦσε ἀπ' ἀντίκρυ...

Ἔτσι καὶ μὲ τοῦτον τὸν νεαρό. Μοῦ κακοφαίνεται πὼς τοῦ τὴν ἔφκιασα, μὰ πάλι συλλογιέμαι, πὼς ἂν τὸν ἄφινα στὸ χάλι του, αὔριο θὰ μὲ χτυποῦσε καταστόμαχα, μεθαύριο θὰ μοῦ τραβοῦσε τὸ μουστάκι.... Καλὰ παιδιὰ αὐτοὶ οἱ σημερινοί.. ἔξυπνοι... ἴσως νἆναι διαβασμένοι πολὺ, δὲν ξέρουν ὅμως νὰ συμπεριφέρωνται. Δὲν κυττάζουν πὼς ἔχεις ἄσπρα μαλλιά. Πάκ! πάκ! σὲ χτυποῦν στὸν ὦμο... Παναγία μου, Θεέ μου...

[Ἀπὸ τὸ Ρουμανικὸ]

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ELBEO. Αἱ οἰκονομικώτεραι κάλτσαι λόγῳ τῆς μεγάλης των στερεότητος.
Μεγάλη ποικιλία ποιοτήτων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παίδων.
ΠΡΟΣΕΧΩΣ REGINA, ἡ εὐθηνοτέρα κάλτσα τοῦ ELBEO
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα, εἰς τιμὰς ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.
ΑΠΟΘΗΚΗ χονδρικῆς πωλήσεως Μητροπόλεως 44—46. ΤΗΛ. 21.318.

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΓΩΝΙΑ : ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ
Σκυριανὰ καὶ Βυζαντινὰ ἔπιπλα ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον πολυσύχναστα κέντρα διασκεδάσεως τοῦ Ζαππείου, ὅπου κατὰ καιροὺς παρουσιάσθησαν μερικὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα διεθνῆ ἀκροβατικὰ νούμερα, συνέβη ἕνα τραγικὸν δυστύχημα, ποὺ προεκάλεσε τὸν θάνατον ἑνὸς Γερμανοῦ ἐκτελεστοῦ.

Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ καὶ οἱ τραγικὲς περιπέτειές του ἐκίνησαν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Ὁ ἀκροβάτης ὑπέστη ἕνα ἀτύχημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνῆλθε μετὰ δύο περίπου ἑβδομάδων παραμονὴν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Δυστυχῶς ὅμως διὰ νὰ ὑποστῆ ἀμέσως νέον ἀτύχημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόκειτο νὰ συνέλθη ποτὲ πιά. Ἦταν νεκρός.

Καὶ σὲ πολλοὺς ἐγεννήθη τὸ ἐρώτημα : πῶς οἱ ἀκροβάται ποὺ ἔχουν ἐκτελέσει ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες φορὲς τὸ ἴδιο νούμερο μιὰν ἡμέρα κάνουν κάποιο λάθος ποὺ συχνὰ εἶναι θανατηφόρο.

Ὅλο τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἐκτελοῦν τὸ νούμερο κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἔρχεται ὅμως μιὰ ἡμέρα ποὺ ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ μηχανὴ κάνει κάποιο λάθος ποὺ τὸν ὁδηγεῖ στὸ νεκροταφεῖο ἢ τὸ νοσοκομεῖο. Ἀπὸ τέτοια μοιραῖα λάθη εἶναι γεμάτη ἡ ἱστορία τῶν ἀκροβατῶν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὅταν ἄνοιγε πάλι τὸ «Πόλι Θήατερ» εἰς τὸ Μέριντεν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ διευθυνταὶ ἀνήγγειλαν μὲ μεγάλην διαφήμισιν τὸ ἀκροβατικὸν νούμερο τὴν «Ρενὰρ γκέρλς». Ἀπὸ διάφορα μέρη μιᾶς σιδερένιας συσκευῆς, ὕψους ἑπτὰ μέτρων ἐκρέμοντο τρία ὡραῖα κορίτσια καὶ ὁ Πὼλ Ρενὰρ ἀπὸ τὴν σκηνὴν περιέστρεφε μὲ εἰδικὸν μηχανισμὸν ὁλόκληρην τὴν συσκευήν.

Ἡ μὶς Φὸς κρεμόταν εἰς τὸ κέντρον τοῦ πύργου συγκρατουμένη ἀπὸ ἕνα σχοινὶ, μόνο μὲ τὰ δόντια της. Αἱ δύο ἀδελφαὶ Μπάρμπερ κρεμόνταν ἐπίσης μόνο μὲ τὰ δόντια των ἀπὸ σχοινιὰ ποὺ ἦσαν δεμένα σὲ μιὰ ρόδα ποὺ περιεστρέφετο σὲ ὕψος ἔξη μέτρων ἀπάνω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Ὁλόκληρο τὸ μηχάνημα ἄρχισε νὰ περιστρέφεται μὲ διαρκῶς αὐξανομένην ταχύτητα καὶ μὲ τὴ φυγόκεντρο δύναμι αἱ δύο ἀδελφαὶ Μπάρμπερ ἀπεμακρύνοντο διαρκῶς ἀπὸ τὸν πύργο καὶ ἔπαιρναν σὲ λίγο ὁριζοντίαν κατεύθυνσιν.

Ξαφνικὰ ἡ μουσικὴ σταμάτησε καὶ μιὰ κραυγὴ τρόμου ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα ὅλων τῶν θεατῶν καθὼς εἶδαν τὴν μὶς Ἀλὶς Μπάρμπερ νὰ ξεφεύγῃ, νὰ κτυπᾷ στὸν τοῖχο καὶ κατόπιν νὰ πέφτη βαρειὰ ἐπάνω στὴ σκηνή.

Ἡ αὐλαία ἔπεσε καὶ ἕνας ἠθοποιὸς παρουσιάσθηκε στὸ προσκήνιο γιὰ νὰ ρωτήση ἂν μεταξὺ τῶν θεατῶν ἦταν κανεὶς γιατρός. Ἡ μὶς Μπάρμπερ μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου νοσηλεύεται ἀκόμη. Ἐλπίζει συντόμως νὰ βγῆ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἴσως νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἐπικίνδυνο νούμερό της.

Ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα εἶναι τὸ τριπλοῦν πήδημα στὸ κενόν. Τὸ διπλοῦν πήδημα ποὺ κάνουν οἱ περισσότεροι ἀκροβάται ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐπιδεξιότητα καὶ προσοχὴν, ἀλλὰ στὸ τριπλοῦν πήδημα τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πῶς θ' ἀρχίσουν. Ἕνα μικρὸ λάθος στὸ ξεκίνημα καὶ δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα σωτηρίας.

Πέρισυ τὸ καλοκαῖρι στὴ Βοστώνη, ὁ Ζὰν ντὲ Κὸ εἶχε ἐκτελέσει αὐτὸ τὸ τριπλοῦν πήδημα πάνω ἀπὸ 550 φορές, χωρὶς τὴν παραμικρὴ μεταβολή. Ἕνα βράδυ ὅμως ἀντὶ νὰ διαγράψη στὸν ἀέρα τοὺς τρεῖς πλήρεις κύκλους καὶ νὰ πέση στὴ σκηνὴ μὲ τὰ πόδια, διέγραψε μόνο δυόμιση κύκλους καὶ ἔπεσε μὲ τὴν πλάτη διὰ νὰ πάθη ἐξάρθρωσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Τὸ κτύπημά του δὲν ἦταν θανατηφόρο, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρὸ παντὸς στενοχωροῦσε τὸν ντὲ Κὸ ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὸ λάθος ποὺ ἔκαμε.

Ἡ Λίλιαν Λάϊτσελ, μία ἀπὸ τὰς διασημοτέρας ἀκροβάτιδας ποὺ ἔζησαν ποτέ, ἕνα βράδυ ἦταν πολὺ ταραγμένη ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο ποὺ εἶχε δῆ. Εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως εἶχε συγκεντρωθῆ ὅλη ἡ Κοπεγχάγη γιὰ νὰ δῆ τὴν καλλιτέχνιδα μὲ τὴ διεθνῆ φήμη. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν δῆ νὰ πέφτη καὶ νὰ πεθαίνη.

Ἡ Μαίρη Λάρκιν ντὲ Φὶλ, ἡ ὁποία μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό της Σὰρλ ντὲ Φὶλ ἐκτελοῦσαν τὸ νούμερο τῶν «ἱπταμένων Φίλιπς» ἦταν κάπως νευρικὴ μιὰν ἡμέρα τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου. Ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη οἱ «ἱπτάμενοι Φίλιπς» περπατοῦσαν πάνω σὲ τεντωμένα σχοινιὰ καὶ μάλιστα ἡ Μαίρη ἔτρεχε πάνω σ' αὐτὰ μὲ ποδήλατο. Ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη γύριζαν τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα βαριετὲ τοῦ κόσμου καὶ μόλις τώρα κατώρθωναν νὰ παρουσιασθοῦν στὸ Μπροντγουαίη. Ἔπαιζαν στὸ «Ρόξυ Θήατερ» καὶ ἂν ἐπετύγχαναν ἐδῶ θὰ ἀποκτοῦσαν φήμην καὶ πλοῦτον. Ἡ Μαίρη θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ ν' ἀποτύχῃ.

Καὶ τὸ νούμερο ἐξετελεῖτο ἀριστουργηματικὰ ὥς τὸ τέλος ὅπου ἔπρεπε νὰ τρέξῃ πάνω στὸ σχοινὶ μὲ τὸ μονότροχο ποδήλατό της. Ὁ σύζυγος εἶχε τελειώσει καὶ τὴν παρακολουθοῦσε ἀνήσυχος ἀπὸ κάτω. Ἤξερε ἀκριβῶς τὸ σημεῖον στὸ ὁποῖον θὰ ἦταν ἐκτὸς κινδύνου.

Ἂν ἔφθανε ἐκεῖ τίποτε πιὰ δὲν θὰ τὴν σταματοῦσε στὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ νούμερου ποὺ εἶχε ἤδη ἐκτελέσει χιλιάδες φορές. Ἡ Μαίρη προχωροῦσε μὲ τὸ εὔθυμο, μόνιμο, ἐπαγγελματικὸ χαμόγελό της

καὶ διαρκῶς πλησίαζε. Λίγα μέτρα, λίγους πόδες, λίγοι πόντοι ἀκόμη. Πλησίαζε στὸ τέρμα.

Ὁ σύζυγός της ἄρχισε ν' ἀναπνέῃ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ, ὅταν δὲν ἀπεῖχε οὔτε ἕνα πόδι ἀπὸ τὸ βάθρο τῆς ἀσφαλείας, ἔπεσε. Ἡ νέα ἔπεσε λίγους πόντους πρὶν κατακτήσει τὸ θρίαμβο. Δὲν συνῆλθε ποτὲ πιά.

Ὁ Γκαστὸν Ρισὰρ, ἡ «Ἀνθρώπινη Ὀβὶς» εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν μὲ μιὰ μικρὴ περιουσία ποὺ εἶχε κερδίσει ριπτόμενος εἰς ὕψος εἴκοσι πέντε μέτρων καὶ εἰς ἀπόστασιν πενῆντα ἀπὸ ἕνα κανόνι. Μετὰ ἕνα ἔτος ὁ Ρισὰρ ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῆ πάλιν εἰς τὸ κυριώτερο νούμερο σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ στὸ Παρίσι. Τὸ παλαιὸ κανόνι ποὺ εἶχε μείνει ἀχρησιμοποίητο στὴν ἀποθήκη, δὲν ἐπέταξε τὸ ἀνθρώπινο βλῆμα σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασι. Ὁ Ρισὰρ ἔπεσε στὸ ἔδαφος καὶ σκοτώθηκε.

Ὅταν ἕνας ἀκροβάτης κάμει τὸ παραμικρὸ λάθος μπορεῖ νὰ προκαλέση ὄχι μόνο τὸ δικό του θάνατο, ἀλλὰ καὶ ἄλλων μελῶν τῆς ὁμάδος τὰ ὁποῖα ὑπολογίζουν ἐπὶ τῆς κινήσεώς του ὅπως ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Αὐτὴ ἦταν ἡ τραγωδία τῶν «4 Γερακιῶν» ἐνώπιον δυόμιση χιλιάδων θεατῶν σὲ ἕνα τσίρκο τοῦ Ἀτλάντικ - Σίτυ. Τὰ δύο κορίτσια Γεράκια ἦσαν ἡ Ἰρὲν Μπερζὲ καὶ Ρόνυ Λαρόζ. Ὑπῆρχαν καὶ δύο ἄνδρες Γεράκια, ἀλλὰ τὸ ἀτύχημα συνέβη σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ αὐτοὶ ἦσαν ἁπλοῖ θεαταὶ τῆς τραγωδίας τῶν συμπατριωτῶν των, μιᾶς ἀδελφῆς καὶ μιᾶς συζύγου.

Ἡ μὶς Λαρὸζ κουνιόταν πάνω στὸ τραπέζι της ποὺ διεφημίζετο ὡς τὸ «Ὑψηλότερον τοῦ κόσμου» ἑτοιμαζομένη γιὰ ἕνα πήδημα στὸ κενὸν, στὸ τέλος τοῦ ὁποίου εὕρισκε πάντα τὰ χέρια τῆς μὶς Μπερζὲ ποὺ τὴν περίμενε στὴν κατάλληλη θέσι μὲ τὴν ἀκρίβεια μὲ τὴν ὁποία ἕνας ἀστρονόμος καθορίζει τὴ θέσι ἑνὸς πλανήτου στὸν οὐρανό. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ συνέβη κάτι τὸ ἀκατανόητο. Πρὶν τὸ πήδημά της ἀρχίσει, τὰ πόδια τῆς μὶς Μπερζὲ ξέφυγαν ἀπὸ τὸ πιάσιμό των στὸ τραπέζι καὶ ἡ νέα ἐξεσφενδονίσθη πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐκτύπησε τόσο δυνατὰ ποὺ δὲν σηκώθηκε ποτὲ πιά.

Ἡ μὶς Λαρὸζ ἀντελήφθη τὸ ἀτύχημα ἐγκαίρως, ὥστε νὰ σταματήσῃ τὸ πήδημά της πρὸς συνάντησιν τῶν χεριῶν, ὅπως ἔκανε πάντα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔσωσε τὸ δεύτερο Γεράκι. Τὸ σῶμα τῆς μὶς Μπερζὲ πέφτοντας ἐκλόνισε καὶ προεκάλεσε τὴν κατάρευσιν ὅλου τοῦ ἰκριώματος. Μόλον τοῦτο ἡ νέα κατώρθωσε νὰ προφυλαχθῆ ὁπωσδήποτε καὶ γλύτωσε μὲ μερικὲς ἐξαρθρώσεις καὶ τὸ σπάσιμο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Μετὰ μερικοὺς μῆνας συνῆλθε.

Ὅταν ἕνα μέλος μιᾶς κανονικῆς οἰκογενείας φονευθῆ ἀπὸ ἀτύχημα, οἱ ἄλλοι ἀποφεύγουν συνήθως τὸ μέρος καὶ τὰ γεγονότα ποὺ προκάλεσαν τὸ θάνατο. Ὅταν ὅμως ἕνα μέλος μιᾶς ἀκροβατικῆς ὁμάδος κατατσακισθῆ μπρὸς στὰ μάτια τῶν ἄλλων ἀντικαθιστοῦν αὐτὸν ἢ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα καὶ συνεχίζουν. Εἶναι ἀνθρώπινες μηχανὲς, ἀλλὰ εἶναι πρὸ παντὸς ἄνθρωποι καὶ συχνὰ τὰ σιδερένια νεῦρα των δὲν ἀντέχουν σὲ τέτοιες ἀναμνήσεις.

Πέρυσι ἡ Ζεραλντὶν Περρὺ, νεαρὰ ἀκροβάτις εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἔπεσε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς θεάτρου τῆς Βοστώνης καὶ ἔσπασε τὴ λεκάνη της.

«Εἶχα τὴν προαίσθησι πὼς θὰ τὸ πάθω», εἶπε ὅταν μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ σύζυγός της, γνωστὸς ὡς Καίη, εἶχε φονευθῆ μὲ τὸ ἴδιο ἀτύχημα πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων σ' ἕνα θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης.

Οἱ ἀκροβάται ὅταν πέφτουν δὲν φωνάζουν. Αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἶναι ἀντεπαγγελματικό. Κρατῶντας σιωπὴ καὶ χαμογελῶντας κάνουν συχνὰ τοὺς θεατὰς νὰ νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ νούμερου καὶ συχνὰ μάλιστα χειροκροτοῦνται. Ὁ ἀκροβάτης πιστεύει πὼς εἶναι τὸ κυριώτερο νούμερο τοῦ θεάματος καὶ ἑπομένως ὁ ἀριστοκράτης τοῦ θιάσου. Πέφτει, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῆ, νὰ κάμη τὴν ὑπόκλισί του καὶ ἴσως νὰ πεθάνῃ ἀργότερα.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ πάθημα τοῦ Π. Ρίγκεν, Ἀμερικανοῦ ἀκροβάτου, ὁ ὁποῖος ἔπεφτε ἀπὸ ὕψος 35 μέτρων μέσα σ' ἕνα βαρέλι μὲ νερὸ καὶ διεκήρυσσε πὼς ἦταν ὁ μόνος συνεχιστὴς μιᾶς προϊστορικῆς τέχνης.

Τελευταία ὅμως στὸ Παρίσι ἀπὸ κάποιο ἀνεξήγητο λάθος, ἔπεσε στὸ νερὸ ἀντικανονικά. Δὲν ἔσπασε τίποτα, ἀλλὰ ἐκτύπησε τόσο δυνατὰ ποὺ συνῆλθε μόνο μετὰ πολλὲς ὧρες στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ πρώτη του ἐρώτησι δὲν ἦταν ἂν κτύπησε ἄσχημα, ἀλλὰ ἂν τὰ κατάφερε καλά. Τὸν ψάρεψαν ἀναίσθητο μέσα ἀπὸ τὸ νερό.

Ὄχι, καθόλου. Ἡ ζάλη του δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ φερθῆ ἀξιοπρεπῶς. Σηκώθηκε, ὑπεκλίθη καὶ ἔπεσε μόνο ὅταν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κοινοῦ.

Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν ἀτυχῆ ἀκροβάτην τοῦ Ζαππείου στὸ πρῶτο του ἀτύχημα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐκτύπησε σηκώθηκε, ὑπεκλίθη καὶ ἀπεσύρθη στὰ παρασκήνια ὅπου ἔπεσε ἀναίσθητος μόλις δὲν τὸν ἔβλεπαν οἱ θεαταί.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

— Γιατὶ σ' ἔδειρε ὁ μπαμπᾶς;
— Γιατὶ εἶνε δυνατώτερος ἀπὸ μένα.

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

— Πάλι ἐδῶ;
— Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Μήπως κατὰ τὴν ἀπουσία μου ἦλθε κανένα γράμμα γιὰ μένα;

FELIX CARR. *Ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα*

Ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα

ΓΙΑΤΡΕ, ἐλᾶτε ἀμέσως στὸ ἀπάρτμεντ τῆς κυρίας Ρόζας Γκάρτνερ, ἐνενηκοστὴ ἕκτη δυτικὴ ὁδός, ἀριθμὸς ὀκτακόσια ἑξῆντα δύο. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη.

Ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ χασμουρήθηκε, ὕστερα τεντώθηκε λιγάκι γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ χωρὶς ν' ἀνησυχήση καθόλου ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη κι' ἐπείγουσα πρόσκλησι, ἐρώτησε ράθυμα :

—Τί τρέχει ' Ἀρρώστησε κανεὶς ξαφνικά ;

Ὅπως κρατοῦσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου πλάϊ στὸ αὐτί του, θἄλεγε κανεὶς ὅτι κάποιο βέλος ἐξεπήδησε μέσα ἀπ' τὸ μηχάνημα καὶ τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι του τρομαγμένος. Τόσο τὸν τάραξε ἡ φωνὴ ποὺ τοῦ εἶπε :

—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε κανεὶς ἄρρωστος, ἀλλὰ σὲ μιὰ ὥρα πρόκειται νὰ πεθάνῃ ἡ κυρία Γκάρτνερ. Ὥστε μόλις προφθαίνετε νὰ τρέξετε κοντὰ στὴν παληά σας φίλη. Ἴσως ἔχει κάτι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῆ πρὶν πεθάνη...κανένα μυστικό...τὴ μυστηριώδη κρύπτη κάποιου θησαυροῦ...Πάντως, τρέξτε ἀμέσως !

—Ποιὸς τηλεφωνεῖ ; ρώτησε ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ, ἀναστατωμένος....

—Μὰ δὲ γνωρίσατε ἀκόμα τὴ φωνή μου : Σᾶς τηλεφωνεῖ ὁ Πῆτερ, ὁ πιστὸς οἰκονόμος τῆς κυρία Γκάρτνερ.

—Τί ἔπαθες Πῆτερ ; φώναξε ὁ γιατρός. Τρελλάθηκες ;

—Γιατί, γιατρέ μου ;

—Τί εἴδους πρόσκλησι εἶν' αὐτὴ ποῦ μοῦ κάνεις ; Λέγε μου, τί τρέχει ; Εἶνε ἄρρωστη ἡ κυρία Γκάρτνερ ;

—Σᾶς εἶπα : Ὄχι ! Ἡ κυρία Γκάρτνερ εἶνε ἄριστα εἰς τὴν ὑγεία της. Μετὰ μία ὥρα ὅμως δὲν θὰ συμβαίνη τὸ ἴδιο...

—Ἡ φάρσα σου εἶνε βλακώδης, Πῆτερ κι' ἔκανες πολὺ ἄσχημα νὰ μὲ ξυπνήσῃς. Μόλις εἶχα ἀποκοιμηθῆ. Ἡ ὥρα εἶνε ἕνδεκα καὶ πέντε.

—Μετὰ μία ὥρα ἡ φίλη σας δὲν θὰ ζῆ...

—Μετὰ μία ὥρα ἐλπίζω νὰ βρίσκεσαι δεμένος σὲ κανένα φρενοκομεῖο. Καληνύχτα.

Ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ διέκοψε τὴ συνδιάλεξι καὶ ξαπλώθηκε ξανὰ στὸ κρεββάτι του. Ἀλλά, μολονότι θέλησε νὰ θεωρήση ὡς τρέλλες αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Πῆτερ, δὲ μποροῦσε νὰ ἡσυχάση καὶ νὰ κοιμηθῆ. Μέσα στὸ μυαλό του στριφογύριζε διαρκῶς ἡ ἀπαισία προειδοποίησις: «Μετὰ μία ὥρα ἡ κυρία Γκάρτνερ δὲν θὰ ζῆ !» Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ κυριεύεται ἡ σκέψι του ἀπὸ τὴν ὑποψία : «Μήπως δὲν ἦταν ὁ Πῆτερ ποῦ τηλεφώνησε ; Ναὶ μὲν εἶχε γνωρίσει καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ οἰκονόμου, ἀλλὰ μήπως ἐπρόκειτο περὶ αὐθυποβολῆς, τὴν ὁποία εἶχε ὑποβοηθήσει τὸ γεγονὸς ὅτι μόλις εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸν ὕπνο ;

Τὶς σκέψεις αὐτὲς τοῦ γιατροῦ διέκοψε νέο κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε τὸ ἀκουστικὸ μὲ πραγματικὴ ἀνυπομονησία.

—Ἀλλό, γιατρέ, τοῦ εἶπε τώρα ἡ φωνὴ τῆς ἴδιας τῆς κυρίας Γκάρτνερ, ποὺ τὴ γνώρισε καλά. Ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ, ἀμέσως στὸ σπίτι μου

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ ταραγμένος. Πρὸ ὀλίγου μοῦ τηλεφώνησε ὁ Πῆτερ, ὁ οἰκονόμος σας καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ τηλεφώνημά του μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο.

—Δὲν ξέρω τί σᾶς εἶπε ὁ Πῆτερ, γιατρέ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω ἐγὼ σᾶς ἐνδιαφέρει πολύ.

—Σᾶς ἀκούω.

—Ἀγαπητέ μου γιατρέ, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας θὰ πεθάνω.

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε κυρία Γκάρτνερ ; ρώτησε ὁ γιατρὸς νευριασμένος. Βαλθήκατε νὰ μοῦ χαλάσετε τὸν ὕπνο μ' αὐτὴ τὴν ἄνοστη φάρσα ;

— Δὲν εἶναι φάρσα, δόκτωρ Γκλάσγουωρθ, ἀπάντησε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Γκάρτνερ.Εἶνε ἀλήθεια καὶ ὅσο γληγορώτερα τὴν πιστέψετε, τόσο περισσότερο θὰ μπορέσετε νὰ μοῦ φανῆτε χρήσιμος.

— Μὰ τί συμβαίνει ; ἐξηγῆστέ μου. Εἶσθε ἄρρωστη ; Πάθατε τίποτε ; Πῶς ξέρετε ὅτι θὰ πεθάνετε ;

—Ὤ, γιατρέ μου, πῶς μὲ βασανίζετε ! Δὲν εἶμαι ἄρρωστη. οὔτε ἔπαθα τίποτε ἄλλο, ποὺ νὰ προϋποθέτη ὡς φυσικὴ συνέπεια τὸν θάνατό μου. Μὰ εἶνε βέβαιο πὼς θὰ πεθάνω. Μὴ ζητᾶτε περισσότερες ἐξηγήσεις....

—Θ' αὐτοκτονήσετε ; ρώτησε ὁ γιατρὸς ζωηρά.

—Ἀγαπῶ τόσο τὴ ζωή, ποὺ δὲν θ' ἀποφάσιζα ποτὲ νὰ κάνω τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς πῶ τίποτε περισσότερο. Τὰ λεπτὰ περνοῦν καὶ ἡ μοιραία στιγμὴ πλησιάζει. Ἂν θέλετε, τρέξτε γρήγορα κοντά μου, πιθανὸν νὰ μὲ προλάβετε. Γκούτ-μπάϋ, δόκτωρ.

Ὁ γιατρὸς ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σαστισμένος, κρατῶντας στὸ χέρι τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, ἀνίκανος νὰ σκεφθῆ. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει ἡ ἴδια ἡ κυρία Γκάρτνερ. Τὴ φωνή της τὴ γνώριζε πολὺ καλά. Ἀλλὰ τότε ; ,Ἀσφαλῶς κάποιο μυστήριο κρυβόταν κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητη ἱστορία. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ γιατρὸς ἀποφάσισε, προτοῦ ντυθῆ καὶ φύγη γιὰ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Γκάρτνερ, νὰ εἰδοποιήση ἐπειγόντως τὴν ἀστυνομία γιὰ τὰ μυστηριώδη τηλεφωνήματα ποὺ ἔλαβε. Χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴ συσκευή, κάλεσε ἀμέσως τὴν διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Τοῦ ἀπήντησε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἔστελνε ἀμέσως δύο ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους ἄνδρας τῆς ἐπιφυλακῆς στὸ σπίτι τῆς κυρίας Γκάρτνερ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ, κρατῶντας τὸν σάκκο μὲ τὰ ἀπαραίτητα φάρμακα καὶ ἰατρικὰ ἐργαλεῖα κατέβηκε βιαστικὰ τὶς σκάλες τοῦ ἀπαρτμὰν καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο. Ἕνα ταξὶ περνοῦσε σιγὰ μπρὸς ἀπ' τὴν πόρτα του. Τὸ σταμάτησε καὶ πήδησε μέσα.

—Γλήγορα, φώναξε στὸ σωφέρ. Ἐνενηκοστὴ ἕκτη...

—Ξέρω, τὸν διέκοψε αὐτὸς, σκύβοντας ἀπάνω στὸ μοχλὸ γιὰ ν' ἀλλάξη ταχύτητα. Ἐνενηκοστὴ ἕκτη δυτικὴ ὁδός, ἀριθμὸς ὀκτακόσια ἑξῆντα δύο, τὸ σπίτι τῆς κυρίας Ρόζας Γκάρτνερ. Θὰ σᾶς πάω ἐκεῖ τὸ ταχύτερο.

Ἡ ἐνημερότης τοῦ σωφὲρ παραξένεψε πολὺ τὸ γιατρό. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ ξέρη ὁ ὁδηγὸς ποῦ ἤθελε αὐτὸς νὰ πάη ; Ἀσφαλῶς ὑπῆρχε κάποια ἀνεξήγητη σχέσις μεταξὺ τῶν ἀποψινῶν γεγονότων καὶ τοῦ σωφέρ. Ὁ δόκτωρ ἔσκυψε γιὰ νὰ δῆ τὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου, μὰ δὲ τὸ κατόρθωσε. Ἐκεῖνος εἶχε κατεβασμένο τὸ κασκέτο του ὥς τὰ μάτια καὶ μὲ τὸ γιακᾶ τοῦ σακακκιοῦ του ἔκρυβε ὅλο σχεδὸν τὸ ἄλλο του πρόσωπο. Ἐκύτταζε δὲ κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς μέ τρόπο, ποὺ ὁ γιατρὸς δὲ μποροῦσε νὰ συναντήση τὸ βλέμμα του. Τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε νὰ τρέχη μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Τὴν ηὗρε νὰ διαβάζη ἕνα βιβλίο,

—Ἀργήσατε γιατρέ, εἶπε τότε ὁ σωφὲρ, χωρὶς νὰ στρίψη καθόλου τὸ κεφάλι του.

—Ἀπὸ ποῦ ἄργησα ; ρώτησε ὁ γιατρὸς ταραγμένος καὶ μὲ τὴν ἔνστικτη ἀνυπομονησία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ αἰσθάνεται ὅτι ἔχει πέσει σὲ κάποια παγίδα καὶ ζητεῖ νὰ κατατοπισθῆ ὅσον ἀφορᾷ τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει..

—Μά...ἀπὸ τὸ μεγάλο «γλέντι», δόκτωρ, ἀπάντησε ὁ σωφὲρ μὲ τὴν ξηρή, ἀχρωμάτιστη φωνή του, ποὺ εἶχε τώρα κάποιο τόνο εἰρωνείας. Ἡ κυρία Γκάρτνερ σᾶς κάλεσε ἐπειγόντως καὶ ὅμως σεῖς δὲν τὸ πήρατε στὰ σοβαρά. Ἐχάσατε πολὺ ὥρα ζητῶντας ἐξηγήσεις, ἐνῷ θἄπρεπε νὰ τρέχατε ἀμέσως κοντά της. Ἐν τούτοις εἴχατε ἄδικο, γιατὶ ἡ καϋμένη σᾶς θυμήθηκε στὴ διαθήκη της...

Ὁ γιατρὸς ἔγινε κόκκινος ἀπὸ θυμό. Μὰ συγκρατήθηκε καὶ εἶπε μὲ φωνή, ποὺ προσπάθησε νὰ τὴν κάνη ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἤρεμη :

—Ἄκουσε, παλληκάρι μου, ἐμένα μ' ἀρέσουν οἱ καθαρὲς κουβέντες. Ἄφησε αὐτοὺς τοὺς μυστηριώδεις ὑπαινιγμοὺς καὶ πές μου: σὲ ποιᾶς συμμορίας τὰ νύχια ἔχω πέσει καὶ ποῦ μὲ πᾶς ;

Ὁ σωφὲρ γέλασε δυνατὰ καὶ ἀπάντησε :

—Σᾶς πηγαίνω ἐκεῖ ποὺ θέλετε νὰ πᾶτε : στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ρόζας Γκάρτνερ. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ μάθετε ὅταν φθάσετε ἐκεῖ. Πρὸς τὸ παρόν, μὴν ἀνησυχεῖτε καὶ δὲν πρόκειται νὰ πάθετε τίποτε κακό. Ἄλλωστε δὲν τηλεφωνήσατε στὴν Ἀστυνομία ; Θὰ σᾶς περιμένη μπρὸς στὸ σπίτι τῆς φίλη σας...

Ὁ γιατρὸς στριφογύρισε στὸ κάθισμά του στενοχωρημένος, κύτταξε ὕστερα μ' ἕνα κίνημα νευρικότητος ἀπ' τὸ κλεισμένο κρύσταλλο τῆς πόρτας πρὸς τὸ δρόμο, σὰ νάθελε νὰ ζητήση βοήθεια, μὰ καὶ χωρὶς νἄχη στὸ νοῦ του τίποτε συγκεκριμένο καὶ ὕστερα ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα γύρω του στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Στὴν ἄκρη τοῦ καθίσματός του καὶ ἀκριβῶς στὴ γωνία ποὺ ἐσχημάτιζε ἡ ταπετσαρία, εἶδε ἕνα μεγάλο, λευκὸ φάκελλο. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς πλαφονιέρας διέκρινε πάνω, γραμμένες μὲ μεγάλα γράμματα, τὶς λέξεις : «Γιὰ τὸν δόκτορα Γλάσγουωρθ».

Ἡ ἔκπληξις τοῦ γιατροῦ μεγάλωσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε μήπως ὅλ' αὐτὰ τ' ἀποψινὰ περίεργα, ποὺ τοῦ συνέβαιναν, δὲν ἦσαν παρὰ ἕνα κακὸ ὄνειρο. Μὰ ἕνα τράνταγμα τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ εἶχε κάνει μὲ ταχύτητα μιὰ ἀπότομη στροφή, τὸν ἔπεισε πὼς δὲν ὀνειρευόταν. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα μπρὸς στὸ σωφὲρ καὶ μόνο τότε εἶδε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν παρακολουθοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ καθρεφτάκι ποὺ ἦταν ἀπὸ πάνω του. Πῆρε τότε τὸ μυστηριώδη φάκελλο στὰ χέρια του καὶ τὸν ἄνοιξε. Τράβηξε ἀπὸ μέσα ἕνα λεπτὸ ἄσπρο καρτονάκι, πάνω στὸ ὁποῖο διάβασε :

«Δόκτωρ Γκλάσγουωρθ. Πιστεύω πὼς ἀγαπᾶτε ἀρκετὰ τὴ ζωή σας, ὥστε νὰ μὴ θελήσετε ν' ἀναμιχθῆτε ἐνεργῶς στὴν ὑπόθεσι τῆς κυρίας Γκάρτνερ. Κάνετε ἁπλῶς τὸ καθῆκον σας ὡς γιατρὸς καὶ τίποτε περισσότερο. Τὸν σωφέρ, ποὺ σᾶς ὁδηγεῖ, θὰ τὸν ξαναδῆτε. Τὸ συμφέρον ἐπιβάλλει νὰ μὴ πῆτε οὔτε λέξι γι' αὐτὸν στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ θὰ συναντήσετε. Σᾶς ἐπιτηρῶ ἀγρύπνως. Ὁ Πράσινος Δράκος».

Ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ ὠχρίασε. Δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὴν τραγικὴ ἀλήθεια. Ἦταν μπλεγμένος στὰ δίχτυα τῆς φοβερᾶς ὀργανώσεως τοῦ Πρασίνου Δράκου.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάνῃ περισσότερες σκέψεις. Τὸ αὐτοκίνητο ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά του καὶ σὲ λίγο σταμάτησε μπρὸς στὸ σπίτι τῆς κυρίας Γκάρντερ. Ὁ σωφὲρ ἄνοιξε τὴν πόρτα, τραβῶντας ἕνα μοχλό, καὶ εἶπε μὲ προσποιητὴ εὐγένεια :

—Περάστε, γιατρέ. Φθάσαμε.

Ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ θέλησε ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ τὸν προσέξη καὶ ν' ἀποτυπώση τὰ χαρακτηριστικά του. Μάταιος κόπος. Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος στεκόταν ἀκίνητος καὶ μιλοῦσε σὰ νὰ ἦταν κάποια μηχανὴ κουρδισμένη. Ὁ γιατρὸς κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ξεκίνησε ἀμέσως, ἀφίνοντας μὲ τὴν ἐξάτμησι ἕνα μαῦρο καπνό, ποὺ τὤκρυψε ὁλότελα ἀπ' τὰ μάτια του...

Πρόσεξε τὸ σπίτι τῆς κυρίας Γκάρτνερ. Ὅλα τὰ παράθυρα ἦταν φωτισμένα. Προχώρησε στὴν εἴσοδο. Μόλις χτύπησε τὸ κουδοῦνι, ἕνας ἄνθρωπος τυλιγμένος σ' ἕνα ἀδιάβροχο τὸν πλησίασε.

—Εἶσθε ὁ γιατρὸς Γκλάσγουωρθ; ρώτησε.

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρὸς κυττάζοντας τὸν ἄγνωστο μὲ ἕνα βλέμμα δυσπιστίας.

—Εἶμαι ὁ ντετέκτιβ Ἔντυ Γκρήν, ἐξήγησε ὁ ἄλλος καὶ βρίσκομαι δῶ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω.

Συγχρόνως ὁ ἀστυνομικὸς ἔδειξε στὸ γιατρὸ τὴν ταυτότητά του.

—Ὤ, ἔκαμε ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ, μὲ μιὰ ἐκδήλωσι ἀνακουφίσεως στὸ ὕφος τους. Ἐπὶ τέλους, μπορῶ ν' ἀναπνεύσω. Ξέρετε, ἀπόψε μοῦ συμβαίνουν τρομερὰ πράγματα.

—Τηλεφωνήσατε πῶς κάτι τρομερὸ συμβαίνει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἕνας συνάδελφός μου ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ μᾶς περιμένει. Συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ τίποτε καὶ σὲ σᾶς ;

Ὁ γιατρὸς κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Διάβολε ! Εἶνε δώδεκα παρὰ πέντε ! φώναξε. Ἄς τρέξωμε γλήγορα κοντὰ στὴν κυρία Γκάρτνερ. Σᾶς ἐξηγῶ ἀργότερα τί μοῦ συνέβη.

Καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικό, ἀνέβηκε γλήγορα τὰ λίγα σκαλιὰ ποὺ ὡδηγοῦσαν στὴν ἐσωτερικὴ εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Προχωρῶντας συνήντησε τὴν Ἔβελιν Γκόρπο, τὴν μικρή, χαριτωμένη ἀνεψιὰ τῆς κυρία Γκάρτνερ, ἡ ὁποία ἐβάδιζε ἥσυχη πρὸς τὸ δωμάτιό της. Ἡ παρουσία τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ ντέτεκτιβ φάνηκε πὼς τὴν ξάφνιασε. Μὰ καὶ ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήση τὴν ἠρεμία της. Καὶ τὴ ρώτησε :

—Τί τρέχει ἐδῶ μέσα, μὶς Ἔβελιν ;

—Δὲν ξέρω τίποτε, ἀποκρίθηκε αὐτή. Μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

—Μὰ ἐλᾶτε λοιπὸν γλήγορα στὸ δωμάτιο τῆς θείας σας.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ μαζὶ μὲ τὸν ντέτεκτιβ.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς κυρίας Γκάρτνερ συνήντησαν τὸν οἰκονόμο Πῆτερ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κρατοῦσε ἕνα δίσκο μὲ δυὸ ἄδεια ποτήρια. Ὁ οἰκονόμος κύτταξε περίεργα τὸ γιατρὸ καὶ τὸν ρώτησε :

—Πῶς ἐδῶ τέτοια ὥρα, γιατρέ;

—Τρελλὸς εἶσαι ; τοῦ φώναξε ὁ Γκλάσγουωρθ. Δὲ μοῦ τηλεφώνησες σὺ ἐπειγόντως ὅτι ἡ κυρία σου κινδυνεύει ;

Ὁ Πῆτερ ἔρριξε στὸ γιατρὸ ἕνα βλέμμα εἰρωνικὸ καὶ εἶπε :

—Ἐγὼ σᾶς τηλεφώνησα ; Βέβαια, ἀστειεύεσθε, γιατρέ...

Ὁ γιατρὸς, χωρὶς νὰ χάνῃ στιγμὴ σὲ μάταιες συζητήσεις, ἔσπρωξε βίαια τὸν Πῆτερ, βγάζοντάς τον ἀπὸ τὸ δρόμο του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ δωμάτιο. Μὰ ὁ ἀστυνομικὸς τὸν σταμάτησε, ἁρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Σταθῆτε, γιατρέ, τοῦ εἶπε. Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν πέσατε θῦμα κάποιας φάρσας ;

—Τί λέτε ! φώναξε στὸν ἀστυνομικό. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἶμαι ἀκόμη τρελλός ! Ἐλᾶτε μαζύ μου !

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Γκάρτνερ. Ὁ ντέτεκτιβ Γκρὴν τὸν ἀκολούθησε καί, κατόπιν ὁ Πῆτερ καὶ ἡ Ἔβελιν, ξαφνιασμένοι.

Βρῆκαν τὴν κυρία Γκάρτνερ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μ' ἕνα βιβλίο στὰ γόνατά της. Τοὺς κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ποὺ φανέρωνε ἀπορία.

—Καλησπέρα, ἀγαπητή μου φίλη τῆς εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἀλλό, ντόκ, ἔκαμε κείνη. Πῶς τέτοια ὥρα ἐδῶ;

Ἡ ἔκπληξις τοῦ γιατροῦ ἐκορυφώθη.

—Μά, καλά, εἶπε. Δὲν μοῦ τηλεφωνήσατε σεῖς νἄρθω ἐπειγόντως;

—Ἐγώ ; εἶπε ἡ κυρία Γκάρτνερ, χαμογελῶντας. Ὄχι, γιατρέ μου. Ἂν δὲν ἀστειεύεσθε, ἀσφαλῶς ἔχετε πέσει θῦμα φάρσας... (Ἀκολουθεῖ)

(Ἀκολουθεῖ)

[Μετάφρασις: Μαρίας Καραβία]

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΣΜΙΤ ΟΛΣΝΤΕΝ

Ὁ διάσημος Γερμανὸς Σμὶτ Ὄλντεν, κατακτητὴς τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας, δημοσιεύει εἰς τὰς ξένας ἐφημερίδας τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ τελευταῖο κυνῆγι τῶν λεόντων, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον.
Ὁ κ. Σμὶτ Ὄλντεν γράφει :

Βρισκόμαστε στὴν καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, στὸν παράδεισο τῶν ἀγρίων θηρίων. Χιλιάδες ἀπὸ ἀντιλόπες καὶ καμηλοπαρδάλεις, ποὺ μὲ τοὺς μακροὺς λαιμούς των φθάνουν τὰ καταπράσινα κλαδιὰ τῶν πανύψηλων δένδρων, γιὰ νὰ βροῦνε τὴν τροφή του. Γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἀφθονία αὐτὴ τῶν ἀγρίων θηρίων, ποὺ μᾶς περιεστοίχιζαν, ἀποφασίσαμε νὰ μείνουμε ἐδῶ δυὸ - τρεῖς ἡμέρες.

Οἱ μαῦροι ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦσαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Γιοκιρί, ἔστησαν ἀμέσως τὰ ἀντίσκηνά μας καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτά, ἔφτιαξαν πρόχειρες μικρὲς καλύβες ἀπὸ κλαδιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα προχωρήσαμε καμμιὰ πεντακοσαριὰ βήματα ἀπὸ τὴν κατασκήνωσί μας, γιὰ νὰ πᾶμε σ' ἕνα ποτάμι ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ στὸ ὁποῖο, δίχως ἄλλο, θὰ συναντούσαμε ρινόκερους. Τὸ κυνῆγι τῶν τελευταίων αὐτῶν, εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον καὶ διασκεδαστικόν.

Ἐνῷ προχωρούσαμε ὅμως ξένοιαστοι, ἀκούσαμε ἄξαφνα τὴν σπαρακτικὴ κραυγὴ τοῦ Γιοκιρὶ ποὺ ἔλεγε :

— Σίμπα Μπβάνα.

Ἡ φράσις αὐτὴ στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς φυλῆς ἐκείνης ἐνσπείρει τὸν τρόμο καὶ τὴν φρίκη, γιατὶ σημαίνει: «τὸ λιοντάρι, κύριε»! Καὶ τὸ λιοντάρι τὸ φοβοῦνται πολὺ οἱ μαῦροι.

Σταματήσαμε. Ἐγὼ κι' ὁ Πούλβερμαν, οἱ μόνοι Εὐρωπαῖοι ποὺ βρισκόμαστε ἐκεῖ, ἐπροτείναμε τὰ γεμάτα ὅπλα μας καὶ περιμέναμε.

Σὲ κάτι πυκνοὺς θάμνους, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ εἴχαμε σταθῆ, ἀκούσαμε τὸ ἀπαίσιο μούγγρισμα τοῦ βασιλέως τῆς ἐρήμου. Τὰ κλαδιὰ ἐκινοῦντο. Μὰ ἦταν τόσο πυκνὰ ποὺ δὲ μ' ἄφιναν νὰ διακρίνω καλὰ τὸ θηρίο γιὰ νὰ σκοπεύσω. Ὅπως εἶχα πῆ στὸν Πούλβερμαν, ποὺ ἦταν λίγο ἀτζαμῆς στὸ κυνῆγι τῶν ἀγρίων θηρίων, θὰ πυροβολοῦσα ἐγὼ πρῶτος.

Τὸ μούγγρισμα ἐξηκολούθησε. Τὸ λεοντάρι ἐβρυχᾶτο, ἐκινεῖτο μέσα στοὺς θάμνους ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀγωνίας.

Ἄξαφνα ξεπετάχτηκε κι' ὥρμησε κατ' ἐπάνω μας. Μᾶς εἶχε ἀντιληφθῆ.

Σκοπεύω! Ὑπολογίζω ὥστε τὸ θηρίο, ποὺ ἔρχεται ἐπάνω μας, νὰ βρίσκεται στὴν κάννη τοῦ ὅπλου μου! Πλησιάζει, ἀλλὰ ἕνα μπὰμ! ἀκούστηκε ἐκείνη στὴ στιγμή.

Ὁ «βασιλεὺς τῆς ἐρήμου» πετιέται ψηλά, βγάζει ἕνα βογγητό, πέφτει χάμου, σκάβει μὲ τὰ νύχια του, τὴ σκληρὴ γῆ τῆς ζούγκλας καὶ μένει ἀκίνητος! Πλησιάζομε καὶ διαπιστώνω ὅτ. ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε βρῆ στὸ κεφάλι καὶ ἐπομένως ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει ἀκαριαίως.

Μὰ ἄξαφνα, πίσω μας, ἀκούγεται ἕνας ἄλλος βρυχηθμός. Στρέφουμε. Ἦταν ἡ λέαινα, ἡ σύζυγος τοῦ νεκροῦ, ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ κακὸ κι' ἔσπευδε νὰ τὸν βοηθήσῃ!

Δεύτερο μπάμ! Ἐκ μέρους ὅμως τοῦ Πούλβερμαν, ποὺ δὲν ἐσκόπευε καλά. Τὴν εἶχε κτυπήσει κάπου χωρὶς νὰ τὴν σκοτώσῃ! Μᾶς ἔφυγε!

— Καὶ τώρα; τί θὰ γίνῃ; ρώτησε ὁ Πούλβερμαν.

— Θὰ ψάξουμε νὰ τὴν βροῦμε, τοῦ ἀπήντησα κι' ἀρχίσαμε νὰ παρακολουθοῦμε τὰ ἴχνη ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὰ αἵματα τοῦ θηρίου.

Ἐνῷ προχωρούσαμε ὅμως πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς ζούγκλας, ὁ Γιοκιρὶ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς εἶχαν μείνει πίσω ἀπ' τὸ φόβο τους. Ἄφιναν ἐμεῖς νὰ προχωροῦμε, γιατὶ ἔτσι ἐνόμιζαν πὼς ἦσαν πιὸ ἀσφαλισμένοι.

Ἀλλὰ ἐνόμιζαν μόνον. Γιατὶ σὲ λίγο ἀκούσαμε καὶ πάλι τὴ σπαρακτικὴ κραυγὴ τοῦ Γιοκιρί:

— Πίγκα Μπβάνα!!

— Πυροβόλησε, κύριε!

Ἡ λέαινα, ποὺ ἦταν πληγωμένη, καταλαβαίνοντας πὼς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐπιτεθῆ, εἶχε κάνει ὁλόκληρο κύκλο, βρέθηκε πίσω μας καὶ ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Γιοκιρί. Αὐτὸς γιὰ νὰ σωθῆ ἐσκαρφάλωσε μὲ εὐκολία πραγματικοῦ αἰλούρου, πάνω σ' ἕνα ψηλὸ δέντρο! Μὰ κι' ἡ λέαινα δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τῆς ξεφύγῃ!

— Πίγκα, Μπβάνα, ξαναφώναξε ἀπελπιστικὰ ὁ Γιοκιρί.

Μόλις ἐπλησιάσαμε, ἀντιληφθήκαμε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχεν ὁ ἰθαγενής.

Μὲ διαβολεμένη ταχύτητα ἐσκόπευσα καλὰ καὶ ἐπυροβόλησα.

Ἡ λέαινα ἀνετινάχθη κι' ἐφάνηκε ὅτι ἐπληγώθη. Ἦταν σχεδὸν ἕτοιμη νὰ πέσῃ. Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ ὁ Γιοκιρί, ἔπεσε ἀπὸ τὸ δέντρο. Ὁ κλάδος ποὺ τὸν βάσταζε ἀπεσπάσθη καὶ τὸν συμπαρέσυρε.

Τότε ἡ λέαινα σὰν νὰ πῆρε νέες δυνάμεις, στηλώθηκε στὰ πόδια της καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ πτωχοῦ ἰθαγενοῦς. Ἕως ὅτου προφθάσω νὰ ἀντιληφθῶ τί συνέβαινε, τὸ θηρίο καὶ ὁ ὁδηγός μας ἀπετέλουν ἕνα ὄγκο. Καὶ ἐπάλαιαν ἀπεγνωσμένα.

Νὰ πυροβολήσω; Θὰ ἦταν κάτι ποὺ δὲν θὰ ἔφερε τὴν σωτηρία στὸ φτωχὸ Γιοκιρί. Ὑπελόγιζα ὅτι ἡ λέαινα μὲ τὴν ἀκατάσχετό της αἱμορραγία θὰ ἐξηντλεῖτο καὶ θὰ ἐσώζετο ὁ Γιοκιρί. Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ παρήρχοντο ἀγωνιώδη καὶ τὸ θηρίον δὲν ἐκάμπτετο. Ἐξ ἄλλου ὁ Γιοκιρὶ ἐφαίνετο νὰ χάνῃ τὰς δυνάμεις του κάτω ἀπὸ τὰ ἄγρια πλήγματα τῆς λέαινας.

Πλησιάσαμε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου, ἕτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Καὶ σὲ κάποια στιγμή, ποὺ ἡ λέαινα εἶχε πιὰ ἐξουδετερώσει τὸν μαῦρον ποὺ βρισκότανε χάμω, ἕτοιμος νὰ ὑποκύψῃ τελικῶς, τὴν ἐσκόπευσα.

Τὸ θηρίο μούγκρισε κι' ἔπεσε. Τώρα μπορούσαμε νὰ τὸ πυροβολήσουμε ἄνετα. Ὁ σύντροφός μου τὸ ἐξετέλεσε κι' ἐγὼ ἔδωσα τὶς πρῶτες βοήθειες στὸ Γιοκιρί, ἀφοῦ κατώρθωσα νὰ κάμω τοὺς συντρόφους του, ποὺ εἶχαν τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ φόβο τους, νὰ πλησιάσουν.

Τὸ μεταφέραμε στὴν κατασκήνωσι κι' ἐκεῖ τὸν περιποιηθήκαμε, ἀφοῦ φροντίσαμε νὰ ἐξασφαλίσωμε καὶ τὰ δέρματα τῶν δύο ζώων.

Ὁ Γιοκιρὶ δὲν ξεκόλλησε πιὰ ἀπὸ κοντά μας. Μᾶς ἐθεώρει ὑπεράνθρωπα ὄντα, ποὺ κατορθώνουν ν' ἀποσποῦν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου.

ΣΜΙΤ ΟΛΝΤΕΝ

Ὁ ἰθαγενὴς Γιοκερί, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ φοβερὰ νύχια τῆς λέαινας, σκαρφάλωσε μὲ εὐκολία πραγματικοῦ αἰλούρου σ' ἕνα πανύψηλο δέντρο, φωνάζοντας: «Πίγκα, Μπβάνα» (Πυροβόλησε, κύριε!!).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΙΒΑΝ Ο «ΜΕΓΑΛΟΣ» ΚΑΙ ΙΒΑΝ Ο «ΜΙΚΡΟΣ»

Ὁ Ἰβὰν Ἀβράμοβιτς: ἕνας νεαρὸς Ρῶσσος μὲ γαλανὰ μάτια, πολὺ ξανθὰ μαλλιά, σχεδὸν ἄσπρα, ροδοκόκκινο πρόσωπο καὶ δυὸ χείλη πλατειά, ποὺ γελᾶνε διαρκῶς. Ἦταν παντρεμένος ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια μὲ τὴ Νατάσσα, μιὰ ἐξαιρετικὰ ὤμορφη Ρωσσίδα, μόλις δεκαέξη ἐτῶν. Εἶχαν γνωριστῆ κάποιο βράδυ σ' ἕνα θέατρο, κι' ἀγαπήθηκαν. Ἐζοῦσαν εὐτυχισμένα σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, κάποιας πολυκατοικίας στὴ Μόσχα.

Μὰ οἱ τέσσερες τοῖχοι ποὺ ἔκλειναν τὴν εὐτυχία τους, ἐμπόδιζαν τὰ ὀνειροπόλα μάτια τῆς Νατάσσας, νὰ βυθισθοῦν στ' ἀτέλειωτα πέρατα τοῦ ὁρίζοντα μιᾶς ζωῆς πιὸ πλούσιας.

Ὁ Ἰβὰν τί ἦταν; Ἕνας ἀεροπόρος ἀπ' τοὺς πιὸ καλούς! Τί μποροῦσε λοιπὸν νὰ τῆς προσφέρῃ;

Σχεδὸν τίποτα.

Γι' αὐτό, σιγὰ-σιγὰ τὰ βλέμματά της ἔπεσαν στὸν Ἴλιτς Ἀλεξάντροβιτς, ποὺ μπορεῖ νἆταν κάπως ἡλικιωμένος, μὰ ἦταν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου στὴν Πετρούπολι. Διάσημος χειροῦργος. Κι' ἔτσι ἡ Νατάσσα, ἕνα πρωΐ τυλιγμένο στὰ ὑγρὰ τούλια τῆς γκρίζας ὁμίχλης, ἔφυγε ἀπ' τὴ Μόσχα, ἀκολουθῶντας τὸν Ἴλιτς στὴν Πετρούπολι.

Μόνος πιὰ ὁ Ἰβὰν ὑπηρετοῦσε σὲ μιὰ γραμμὴ ἐναερίου συγκοινωνίας: Μόσχα — Πετρούπολι — Βερολῖνο. Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ τὄκανε πολὺ συχνά, ὥς που κάποια φορά, ξεκινῶντας ἀπ' τὴ Μόσχα, πῆρε στ' ἀεροπλάνο καὶ τὸν καθηγητὴ ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ κάποιο ἐπιστημονικὸ συνέδριο. Ἡ Νατάσσα, γυναῖκα τώρα τοῦ καθηγητῆ, ἦταν σὲ μιὰ κλινικὴ στὴν Πετρούπολι, κι' ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ, μὰ ὑπέφερε τρομερά. Ἕνα τηλεγράφημα τοῦ ἔλεγε, πὼς κινδύνευε καὶ πὼς μόνο ἡ προσωπικὴ του χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ, ἂν ἐπρόφτανε ὅμως!

— Γρήγορα εἶπε ὁ Ἴλιτς στὸν Ἰβάν. Ὅσο μπορεῖς! Ἡ Νατάσσα κινδυνεύει!

Ὁ Ἰβὰν πέταξε!... Τὸ μοτὲρ στριφογυρίζοντας ἀδιάκοπα μέσα στὸ ἀχανές, ἐσκόρπιζε ἕνα θόρυβο, σὰν κραυγὴ κινδύνου, μὰ ποὺ δὲν τὴν ἄκουγε κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰβὰν καὶ τὸν Ἴλιτς, ποὺ ἦταν ὁ μόνος ἐπιβάτης!

Τὰ αἰσθήματά του μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἰβὰν ἄρχισαν νὰ παλαίβουν σὲ λίγο. Μῖσος, ἐκδίκησις, φθόνος —σὰν μαῦρα ἁρπακτικὰ πουλιά, ποὺ πετοῦσαν πάνω ἀπὸ ἕνα πτῶμα, μαῦρα, ὅπως ἀπαράλλακτα καὶ τὰ σύννεφα ποὺ συνάντησε σὲ λίγο, στὸν ἀκαθόριστο καὶ ἀβέβαιο δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε τ' ἀεροπλάνο!...

Ἡ καταιγίδα ἐξέσπασε!... Μανία, ὀργή, κατάρα!... Ἀστραπές, βροντές, βροχή, ἀγωνία!... Τὸ ἀτσάλινο γκρίζο πουλί, παλαίβει μὲ τὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς φύσεως. Τὰ γερὰ φτερούγια του, τὰ πλευρά του τρίζουν στὴ λυσσασμένη μανία τοῦ βορηᾶ, ποὺ τὸ δέρνει ἀλύπητα!

Μὰ κι' ἡ ἄλλη καταιγίδα, ποὺ ἔχει ξεσπάσει μέσα στ' ἀτέλειωτο κενὸ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἰβάν, δὲν πάει πίσω. Εἶναι κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο τρομερή.

Ὁ Ἰβὰν δὲν εἶναι μόνος. Εἶναι κι' ἄλλος ἕνας Ἰβάν! Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ παλαίβουν μεταξύ τους. Εἶναι ὁ Ἰβὰν ὁ μεγάλος καὶ ὁ Ἰβὰν ὁ «μικρός».

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς λέει στὸν Ἰβὰν τὸ «μεγάλο»:

— Γιατί τραβᾶς τὸν ἴσιο δρόμο; Εἶσαι βλάκας!... Γιὰ δές, ἡ καταιγίδα ποὺ οὐρλιάζει θὰ σὲ διευκολύνει!... Σκέψου ὅτι σοῦ πῆρε τὴ γυναῖκα, τὴ μόνη ὕπαρξη ποὺ εἶχες στὸν κόσμο!...

— Τί σημασία ἔχει αὐτό; ἀπαντᾷ ὁ Ἰβὰν ὁ «μεγάλος», ὁ ἄνθρωπος! Ἡ Νατάσσα τὸν ἀγαπάει!... Μαζί του εἶναι εὐτυχισμένη!.

— Ἐσὺ ὅμως εἶσαι δυστυχισμένος, ἐσὺ ὑποφέρεις, κλαῖς κι' ὅμως παλαίβεις μὲ τὰ στοιχειὰ γιὰ νὰ τὸν σώσῃς κι' αὐτὸν καὶ ἐκείνη!

— Μὰ εἶναι καθῆκον μου. Ὑποχρέωσίς μου!... Κ' ὕστερα ἡ Νατάσσα θὰ φέρῃ παιδὶ στὸν κόσμο!

— Τὸ παιδὶ ὅμως, τοὖπε μὲ κάποιο σαρκαστικὸ γέλιο τώρα ὁ Ἰβὰν ὁ «μικρός», δὲ θὰ εἶναι δικό σου, ἠλίθιε!... Αὐτὸς ποὺ κάθεται μέσα σοῦ τὰ πῆρε ὅλα!... Καὶ τὸ παιδί σου ἀκόμα, ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ κάνῃς καμμιὰ φορά!. Τί συλλογίζεσαι λοιπόν; Δὲν ἔχεις κανένα προορισμὸ στὸν κόσμο αὐτό!... Γκρεμοτσακίσου καὶ σὺ μὲ τ' ἀεροπλάνο!... Θὰ πάῃ κι' «αὐτὸς» κι' «ἐκείνη» ἡ παληογυναῖκα!..Ἐμπρός, νά!... τώρα ποὺ ἀστράφτει!... Ἄκου τὸ μπουμπουνητό!... Στρίψε λίγο τὸ τιμόνι καὶ ὅλα θὰ ξεμπερδέψουν μιὰ χαρά!...

Τὸ ἀεροπλάνο κλονίστηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἔκανε ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω, ξανασηκώθηκε, ἔτριξε σὰ νἄβγαινε ἀπὸ τὰ στήθια του ἕνα βαρὺ βογγητό...

Ἡ καταστροφὴ ἔφτανε!...

Μὰ ὁ Ἰβὰν ὁ «μεγάλος» ἦταν ἐπιδέξιος ὁδηγός. Ἕνας καλὸς χειρισμός, καὶ τὸ ἀεροπλάνο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του...

Σὲ λίγο πάλι ἄρχισε ἡ συζήτησι τῶν δυὸ Ἰβάν... Μὰ ὡς ποὺ νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ συμφωνήσουν, ἐφάνηκε τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Πετρουπόλης!...

Ὁ Ἴλιτς πῆρε τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο καὶ σὲ λίγο βρισκόταν πλάϊ στὴ Νατάσσα.

Ἀπ' ἔξω στὸ διάδρομο ἔκανε βόλτες νευρικὰ ὁ Ἰβάν, καπνίζοντας τσιγάρα τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα σχεδὸν ἐβγῆκε ὁ Ἴλιτς ἀπ' τὴ χειρουργικὴ αἴθουσα.

— Ἔ, λοιπόν ; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ Ἰβάν.

— Σώθηκε.

Ὁ Ἰβὰν τοὔδωσε τὸ χέρι, τοῦ τὄσφιξε κι' ἔφυγε χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος.

Ὁ Ἰβὰν ὁ «μεγάλος» εἶχε νικήσει !

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Ἡ «Εὐρώπη» κατώρθωσε νὰ ἔχῃ μίαν σειρὰν ἔργων τῶν ἐκλεκτοτέρων διανοουμένων τῆς περασμένης γενεᾶς— τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων εἶνε ἀνέκδοτα. Σὲ κάθε φύλλον θὰ δημοσιεύωμεν, ὅσα ὁ χῶρος αὐτὸς θὰ ἠμπορῇ νὰ περιλάβῃ. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παρακολουθοῦν μὲ εὐχαρίστησι τὴ στήλη αὐτή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Σπιθοβολοῦν τὰ πέταλα θραύοντας τὰ λιθάρια,
Μὲ χάρι ἀνεμοδέρνεται ἡ χαίτη του ἡ σγουρή.
Ξάφνω στυλώνεται μὲ μιᾶς στὰ πισινὰ ποδάρια
καὶ πέφτει αἱματοκύλιστο, ἀφρόπνιχτο, βαρύ.

Ζεστὸ τὸ βόλι ἀπὸ μακρυὰ τοῦ ἐπέρασε τὰ στήθια
κι' ἐφώλιασε στὰ σπλάχνα του. Κυλιέται, σπαρταρᾶ,
στρέφει θολὰ τὰ μάτια του σὰ νὰ ζητῇ βοήθεια,
βλέπει τὸν καβαλάρη του νὰ λάμπῃ ἀπὸ χαρά.

Νἄνοιωσε τάχα τὰ χαρά; Νἄδε τὴ νίκη τάχα ;
Ποιὸς ξέρει !... Ἀνακλαρώθηκε καί, δίχως βογγητό,
ὠρθάνοιξε τὸ στόμα του, ἀνάσανε μονάχα
καὶ σιγαλὰ ἐξεψύχησε — καλότυχο κι' αὐτό !

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΕ ΘΕΛΩ

Δὲ θέλω τοῦ κισσοῦ τὸ πλάνο ψήλωμα
σὲ ξένα ἀναστηλώματα δεμένο.
Ἂς εἶμαι ἕνα καλάμι ἕνα χαμόδενδρο
Μὰ ὅσο ἀνεβαίνω, μόνος ν' ἀνεβαίνω.

Δὲν θέλω τοῦ γυαλιοῦ τὸ λαμποφέγγισμα,
ποῦ δείχνεται ἄσπρο μὲ τοῦ ἥλιου τὴ χάρι.
Θέλω νὰ δίνω φῶς ἀπὸ τὴ φλόγα μου,
κι' ἂς εἶμαι κ' ἕνα ταπεινὸ λυχνάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΥΠΝΟΣ

Ἔλα, ὕπνε, καὶ πᾶρε με στὴν κλίνη,
ποῦ σῶμα καὶ ψυχὴ σοῦ παραδίνω.
Κάμε, παρηγοριά μου, ν' ἀπαλύνῃ
ὁ μαῦρος πόνος, ποὺ στὰ στήθη κλείνω.

Μέσ' στὴ νεκρή, ποὺ σοῦ ζητῶ, γαλήνη
σὰν νὰ μὲ πῆρε ὁ ἀδελφός σου ἂς γίνω,
κι' ἀπ' τὴ ζωή, ποὺ λαχταρῶ ἂς μοῦ μείνῃ
Τόση, ὅση ἀνασαίνει σ' ἕναν κρίνο.

Σ' ἕναν κρίνο λευκὸ σὰν τὸ χαλάζι,
ποὺ ὅταν στὸ νέο τὸ φῶς π' ἀργοχαράζει
ἀναγαλιάζει ὁ οὐρανὸς κι' ἡ γῆ.

Μιὰ ψυχοῦλα θάρθῃ τὰ πέταλά του
ν' ἀνοίξῃ ἀκροφιλῶντας στὴν αὐγή,
μ' ἕναν κόμπο δροσιᾶς μέσ' τὴν καρδιά του.

ΙΩ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΤΟ «ΟΠΟΙΟΝ»

Μιὰ λέξις νὰ γίνῃ ἐπίρρημα. Δὲν εἶναι σπάνιον πρᾶγμα, εἰς μίαν γλῶσσαν, τὸ ΟΠΟΙΟΝ ὅμως ἠμποροῦσε νὰ μὴν ἐγίνετο.

Ἐξηγοῦμαι:

Προσπαθήσατε νὰ ὁμιλήσετε μὲ τὴν ὑπηρέτριάν σας, τὸν χασάπην σας, τὸν ἀμαξᾶν σας καὶ ἂν δὲν σᾶς εἰποῦν δεκάκις, τὸ ὁποῖον, νὰ μοῦ κόψετε τὸ κεφάλι μου.

— Μαρία, ἦλθε νὰ μὲ ζητήσῃ κανείς;

— Ναί, ἦλθαν τρεῖς, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶδα, διότι ἤμουν στὴν κουζίνα.

— Τὸ βωδινὸν ὑψώθηκε ἀμέσως...

— Καὶ ὁ λόγος ;

— Δὲν ἔφεραν ἀπ' ἔξω αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, τὸ ὁποῖον ἐμεῖς δὲν φταῖμε.

— Ἀμαξᾶ τράβα στὴν ὁδὸν Βουλῆς.

— Δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε. Τὸ ὁποῖον, κάνουν ἀσφαλτόστρωσι.

…… …… …… …… ……

Γίνεται καὶ μία σπουδαία συνεννόησις μὲ τὸ ὁποῖον, γλυτώνει κανεὶς ὁλόκληρες φράσεις.

ΝΙΚΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ

Ἕνα σκουλῆκι πήγαινε συρτὰ
κι' ἀνέβαινε σ' ἑνὸς βοδιοῦ τὸ πλάϊ
τὸ βλέπει ἕνας τσοπᾶνος καὶ ρωτᾶ—
δίχως ποδάρια, στὰ ψηλὰ ποῦ πᾶς ;

Καὶ λέει τὸ σκουλῆκι πονηρά :
Ἐγὼ στὸν κόσμο τοῦτο κὺρ τσοπάνο,
σερνάμενο πηγαίνω μιὰ χαρά,
καὶ πάντα τὴ δουλίτσα μου τὴν κάνω.

... ...

Ἔτσι φυτρώνουνε τρανοὶ
καὶ πρόστυχοι κι' οἱ ταπεινοὶ
νὰ σέρνωντ' ὅλο χαμηλὰ
καὶ ν' ἀνεβαίνουνε ψηλά.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μία Πραγματική Ἱστορία σὲ Εἰκόνας

Νέον μέσον εὔκολον διὰ νὰ φαίνεσθε φρέσκη καὶ Νέα

Εἰς τὰς 6, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὰ ἡμέρα, ἔχει πρόσωπο κουρασμένο καὶ ρυτιδωμένο.

Εἰς τὰς 6.45′ μεταχειρίζεται αὐτὴ τὴ νέα μαγικὴ πούδρα «4 σὲ μία», ἔχουσαν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα καὶ ὅπου κρατᾶ ὅπως ἡ βελόνες στὸν μαγνήτη.

Εἰς τὰς 7 φαίνεται φρέσκη καὶ νέα μὲ θαυμάσιο χρῶμα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λεπτότης τῆς πούδρας αὐτῆς τὴν κάμνει νὰ κρατᾶ τόσον καλὰ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας, ὥστε νὰ εἶνε ἀπολύτως ἀδιόρατος. Ἀκόμη καὶ αἱ καλύτεραί σας φίλαι δὲν θὰ φαντασθοῦν ποτὲ, ὅτι τὸ θαυμάσιο χρῶμα σας δὲν εἶνε ἀναπόσπαστον μέρος τῆς φυσικῆς σας ὡραιότητος. Ἔξω, ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ τὸν ἥλιον, τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὶς παρτίδες τέννις, ἐντὸς κατὰ τὸν χορόν, εἰς τὰς ὑπερθεμασμένας αἰθούσας χοροῦ, νὰ ἔχετε ὡραῖο μὰτ χρῶμα προσώπου, κτυπητῆς ὡραιότητος. Ἡ πούδρα αὐτὴ ἀντέχει εἰς δοκιμὰς ἱδρῶτος καὶ ὕδατος. Δὲν σχηματίζει ποτὲ πλάκας καὶ στίγματα.

Ζητήσατε τὴν πούδρα Tokalon. Ἐγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, δύνασθε ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ;

Μιὰ σειρὰ μαθημάτων, γραμμένα εἰδικῶς, γιὰ ὅσους θέλουν, νὰ μάθουν νὰ γράφουν ὡραῖα. Ὅσοι τὸ διαβάσουν δὲν θὰ χάσουν.

ΜΑΘΗΜΑ Α

Ἰδέα εἶναι ἡ ἀναπαράστασις ἑνὸς ἀντικειμένου στὸ μυαλό μας. Ὅταν παρατηροῦμε ἕνα φυτό, ἕνα σπίτι, ἢ ἕνα ζῶο σχηματίζουμε μιὰ ἰδέα, ποὺ προέρχεται ἀπ' τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἴδαμε. Ὅσο πιὸ καλὴ καὶ πιὸ πλήρης εἶναι ἡ παρατήρησι, ποὺ κάναμε, τόσο πιὸ πιστὴ θἆναι κι' ἡ εἰκόνα καί, κατὰ συνέπειαν, ἡ ἰδέα πιὸ πραγματική.

Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ παρατηρητικότης εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ἰδεῶν μας, εἶναι γενικὰ τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον ἀποκτοῦμε τὶς καλὲς, τὶς πραγματικὲς γνώσεις.

Ἡ ἰδέα εἶναι ἢ ἁπλῆ ἢ σύνθετη: Δηλαδὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν ἐκφράζεται μὲ μία ἢ πολλὲς λέξεις. Π. χ. «Ἄνθρωπος», «Ὡραῖος», «Ὁμιλῶ», εἶναι λέξεις ποὺ κάθε μία ἐκφράζε. κι' ἀπὸ μιὰ ἰδέα ἁπλῆ. Ἐνῷ «τὸ ὡραῖο τραπέζι», «τὰ δένδρα τοῦ κήπου», «οἱ δρόμοι τῆς πόλεως» εἶναι ἰδέες σύνθετες.

Κατόπιν ἔρχεται ἡ σκέψις, ἡ ὁποία ἑνώνει ἢ διαχωρίζει τὶς ἰδέες.

«Ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος» εἶναι δυὸ ἰδέες, μία ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἄλλη τῆς αἰωνιότητος. Ἡ σκέψις λοιπὸν ἑνώνει τὶς δύο αὐτὲς ἰδέες, γιατὶ ἡ λογικὴ μᾶς λέει πὼς ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος.

«Τὸ χρῆμα δὲν φέρνει τὴν εὐτυχία». Ἐδῶ πρόκειται πάλι γιὰ μιὰ ἰδέα σύνθετη, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἰδέες: Τὸ χρῆμα καὶ τὴν εὐτυχία. Μὰ ἡ λογικὴ ἔρχεται καὶ τὶς διαχωρίζει, γιατὶ κάθε λογικὸς ἄνθρωπος ξέρει καὶ καταλαβαίνει, πὼς τὸ χρῆμα δὲν φέρνει τὴν εὐτυχία. Κι' ἔτσι μποροῦμε, δίνοντας τὸν ὁρισμό, νὰ ποῦμε πὼς σκέψις εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς κρίσεως ποὺ προέρχεται ἀπ' τὴ σύγκρισι δύο ἰδεῶν.

Ὅπως ἡ ἰδέα, ἔτσι καὶ ἡ σκέψις, μπορεῖ νὰ εἶναι ἁπλῆ ἢ σύνθετη.

Ὅταν λέμε π. χ. «οἱ μεγάλες ἀσθένειες φέρνουν συμφορὲς», ἐκφράζουμε ἕνα πρᾶγμα μόνον, δηλαδὴ εἶναι μιὰ σκέψις ἁπλῆ. Ἐπίσης, ὅταν λέμε «οἱ μεγάλες ἐλπίδες φέρνουν χαρὰ» ἐκφράζουμε πάλι, ἕνα πρᾶγμα μόνον. Εἶναι ἄλλη μία ἁπλῆ σκέψις.

Μὰ αὐτὲς τὶς δύο ἁπλὲς σκέψεις μποροῦμε νὰ τὶς ἑνώσουμε καὶ νὰ κάνουμε μία. Οἱ μεγάλες ἀσθένειες φέρνουν συμφορὲς, ὅπως οἱ μεγάλες ἐλπίδες φέρνουν τὴ χαρά.

Ἔτσι ἐσχηματίσθηκε μιὰ σκέψις σύνθετη, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἁπλές.

Σκέψεις γενικὲς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἐκφράζουν ἕνα πρᾶγμα γενικό, ὅπως π. χ. «ὁ ἄνθρωπος εἶναι θνητὸς», «τὸ φθινόπωρο εἶναι μελαγχολικό».

Μερικὲς ἢ εἰδικὲς σκέψεις εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἐκφράζουν κάτι τί τὸ εἰδικό, τὸ ἰδιαίτερο: ὅπως π. χ. «Ἐγὼ εἶμαι θνητὸς» ἢ «Τὸ ἐφετεινὸ φθινόπωρο εἶναι μελαγχολικό».

Κάθε σκέψις ἁπλῆ ἐκφράζεται μὲ μιὰ πρότασι. Ἡ βάσις στὸ γράψιμο εἶναι ἡ πρότασις. Κατόπιν ἔρχεται ἡ φράσις. Φράσις δὲ εἶναι ἡ ἔκφρασις μιᾶς σκέψεως εἴτε ἁπλῆς, εἴτε σύνθετης, δηλαδὴ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν προτάσεων, ποὺ περιλαμβάνει.

«Πρέπει ν' ἀγαπᾶτε τὸ Θεὸ», εἶναι μιὰ φράσις ποὺ περιλαμβάνει μιὰ καὶ μόνο πρότασι.

«Πρέπει ν' ἀγαπᾶτε τὸ Θεὸ γιατὶ εἶναι πανάγαθος» εἶναι πάλι, μιὰ φράσιςποὺ περιλαμβάνει δύο προτάσεις, μιὰ «πρέπει ν' ἀγαπᾶτε τὸ Θεὸ» κι' ἡ ἄλλη «γιατὶ εἶναι πανάγαθος».

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Τὸ Βον μάθημα.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὰς στήλας αὐτὰς θὰ δημοσιεύωνται διαλεγμένα ἔργα τῶν νέων ποὺ γράφουν. Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ κρίνῃ τὰ ἔργα ποὺ θ' ἀποστέλλωνται καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγκρίνει θὰ τὰ δημοσιεύωμεν, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη διατύπωσι. Ἡ «Εὐρώπη» θεωρεῖ περιττὸ νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν ζητεῖ, ἀλλ' οὔτε δέχεται δικαιώματα κρίσεως.

ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΤΟ ΝΗΣΙ

Ἕνα βράδυ, κεῖ ποὺ σφιχταγκαλιασμένοι, μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους, καὶ πλάθανε χίλια δυὸ ὄνειρα γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ τοὺς περίμενε, ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

— Θέλω νὰ σοῦ δείξω τὸ νησὶ μας, «Τῆς χαρᾶς τὸ νησί». Γιὰ κύταχτο...

Κ' ἐκείνη, πέρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν φωτογραφία, τοῦ εἶπε :

— Πάντα στὴ φωτογραφία : Πότε, λοιπόν, θὰ πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε ;

— Γρήγορα πολὺ γρήγορα !...

Τώρα καὶ οἱ δυὸ τους σφιχταγκαλιασμένοι, παντρεμμένοι, πάνω στὸ καράβι, κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφωτο, ταξείδευαν γιὰ τὸ νησὶ τῆς χαρᾶς.

Ταξείδευαν.

Τὸ καράβι ἔτρεχε ἔτρεχε τόσο λίγο γι' αὐτούς, τοὺς ἀνυπόμονους νιόπαντρους.

Ὅμως, ἡ φαντασία γοργότερη ἔφευγε μακρυά, πολὺ μακρυά, κάτω στὸ νησί. Πλάθανε ὄνειρα, ὄνειρα νεανικὰ τρελλά, ὤμορφα, γλυκά.

Κι' αὐτὸς πάνωθέ της τῆς τραγούδαγε, τραγούδαγε στὴν ἀγαπημένη του μαγεμένη ἐκείνη ἔκλεινε τὰ βελούδινα μάτια της καὶ παραδινότανε στὴν εὐτυχία τοῦ ὀνείρου....

Δυὸ ψυχὲς ἁγνὲς, δυὸ καρδιὲς γιομᾶτες, νειᾶτα καὶ ἔρωτα, γνωριστήκανε κάποτε καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀγάπη τοὺς ἕνωσε.

Ἐκείνη, ἡ Ρένα, ἡ Ρενίτσα, καθὼς τὴν ἔλεγε, πανέμορφη ξανθομαλλοῦσα, γαλανομάτα μ' ἀγαλματένιο κορμί καλὴ σὰν ἄγγελος, ἀπὸ τίμιο καὶ νοικοκυρεμένο σπίτι.

Αὐτός, ὁ Πέτρος, παληὸς γλεντζὲς, γιομᾶτος κέφι, ὅλο γέλοιο καὶ χαρά.

Μείνανε λίγο καιρὸ ἐρωτευμένοι ἄλλο τόσο ἀρραβωνιασμένοι καὶ τώρα παντρεμένοι, ἀγαπημένοι, ταξείδευαν γιὰ τὸ νησὶ τῆς χαρᾶς καθὼς ὀνόμασαν τὴν πατρίδα τοῦ Πέτρου, ἕνα πανέμορφο νησάκι τοῦ Αἰγαίου...

Τὸ καράβι ἔφευγε γοργά—γοργά : Ἔσχιζε τὴ θάλασσα, καὶ συντόμευε τὸ δρόμο, τὸ δρόμο του γιὰ τὸ νησὶ ! «Ἄντε καὶ κοντεύουμε. Κουράγιο παιδιά μου !».

Ἡ Ρενίτσα, εἶχε κλείσει τὰ μάτια της, τὰ βελούδινα μάτια της, ὁ Πέτρος ἀκούμπησε τὰ χείλη του στὸ μέτωπό της. Ἕνα ἀνατρίχιασμα καὶ ἕνα ρῖγος τάραξε τὸ ὑπέροχο κορμί της. Ξύπνησε. Τὰ μάτια της λάμψανε. Στὸ στόμα της, δυὸ σειρὲς πολύτιμα μαργαριτάρια, φάνηκαν :

— Γιατί σταμάτησες, Πετράκη ;

Τὸ μάτι της ἔπεσε στὴ βέρα ποὺ στὸ χέρι της φόραγε. Τὴν θαύμαζε !

— Τί ὡραία καὶ πόσο μοῦ πάει !

— Ναί, σοῦ πάει πολύ. Πρόσεχέ την σὰν τὴ ζωή σου.

Τὴν ἔβγαλε. Ἤτανε ἕνα μικρούλικο, πλατινὲ δακτυλίδι, πολὺ ὤμορφο καὶ πολὺ ἰδιότροπο, σὰν ἐκεῖνον ποὺ τὸ παράγγειλε.

— Γιὰ κύτταξε, Πετράκη, ἔχει ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης μας ἐπάνω : ἡ χρονολογία ποὺ γνωριστήκαμε, ποὺ ἀρραβωνιαστήκαμε καὶ ποὺ παντρευτήκαμε νὰ καὶ τὰ ὀνόματά μας καὶ τί ὡραῖο σχέδιο ὡραῖο γοῦστο, Πετράκη.

— Τὴν παράγγειλα ἔτσι, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ ὅλη τὴν ἀγάπη μας. Ἂν κάποτε, κανένας μας θελήσῃ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ μάτι του θὰ πέσῃ σὲ μιὰ ἡμερομηνία νά, 25 Ἰανουαρίου, ἀλήθεια, γιὰ θυμήσου τότε !.... Νά, γιατὶ τὴν ἔφτιαξα ἔτσι. Ἄ, νά, νά, φώναξε καὶ ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι του, στὸ βάθος ἕνα μαῦρον ὄγκο.

— Ρενίτσα, νὰ το νησί μας, νἆτο φτάνουμε! καὶ σηκώθηκαν, ἀκουμπησαν στὰ κάγκελλα τῆς κουπαστῆς καὶ ἐγκαλιασμένοι ἔβλεπαν τὸ νησί, τῆς χαρᾶς τὸ νησί, ποὺ σ' αὐτὸ πήγαιναν, φεγγαρολουσμένο, πού, καθὼς τὸ καράβι ἔφευγε πρὸς τὰ ἐκεῖ, φαινότανε πὼς ἐρχότανε σ' αὐτούς, ναί, ρχότανε τὸ νησί !

Κι' ἐγώ, ὁ γέρος, ὁ ἀσπρομάλλης, ὁ γερασμένος ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, καμπουριασμένος ἀπὸ τὰ χρόνια, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσα, μουρμούρισα :

— Εὐτυχισμένα νειᾶτα, ἄς εἶστε εὐτυχισμένα παιδιά μου, ἄς εἶστε!

Καὶ τὰ μάτια μου δακρύσανε νόμιζα πὼς ἔδινα τὴν εὐχή μου αὐτὴ στὰ παιδιά μου σ' αὐτὰ ποὺ ποτὲς δὲν ἀπόχτησα...

Τὸ καράβι ὅλο καὶ ἔφευγε τὸ νησὶ τώρα φαινότανε πιὸ κοντὰ κι' ὅλο ρχότανε, ὅλο ρχότανε φωτολουσμένο, τῆς χαρᾶς τὸ νησί, ἡ εὐτυχία.

Τὴν ἔνοιωσα κι' ἐγὼ νὰ μὲ χαϊδεύῃ, γιὰ λίγο μόνο !

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΒΡΑΔΥ

Κι' ἔπεσε ἀπ' τὰ οὐράνια ἕνα φῶς ρόδινο στὴ δύση καὶ τ' ἀγεράκι ἅπλωσε τὶς διπλωμένες του φτεροῦγες καὶ σιγοφύσησε πετῶντας στὶς λαγγαδιὲς καὶ στὸν κάμπο, σ' ἕνα φύσημα λυτρωτικὸ μέσα στ' ἀποκάρωμα τῆς ζέστας.

Ρυδοκόκκινε, μελαχροινὲς κοπέλλοῦδες μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο καὶ τὸ γέλοιο τῆς νιότης στὰ χείλη περπατούσανε μέσα στὴ δροσιὰ τοῦ βραδυοῦ.

Καὶ τὸ πυρωμένο χρυσὸ δειλινὸ ξεψύχησε μ' ἕνα γλυκὸ τριανταφυλλένιο παράπονο στὴ δύση, καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἁπλώθηκε καὶ τὸ σκέπασε καὶ τὄπνιξε σ' ἕνα μαντύα μαῦρο, σκοτεινό. Κρεμάστηκαν στὸν οὐρανὸ τ' ἀσημένια καντήλια τῆς νύχτας κι' ἄρχισε μιὰ παναρμόνια ξωτικὴ δοξολογία στὸν ὕψιστο.

Ἕνα πένθιμο τραγοῦδι μιᾶς κουκουβάγιας καὶ τὸ φεγγάρι ἀργυρόγλαυκο γλυστρᾶ στὴ ροδοδιάφανη νύχτα.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΕΡΓΑΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Γιὰ πάντα θὰ προσμένω Ἐσὲ Γαλήνη,
στὴ τρικυμία τῆς ἄχαρης ζωῆς μου
βάλσαμο, θεῖο βοτάνι, τῆς ψυχῆς μου
τοὺς πόνους, ὁ ἐρχομός σου ν' ἀπαλύνῃ.

Κι' ἀπελπισίες καὶ δάκρυα θλιμένα
ποὺ χρόνια βαρειὰ ἡ ψυχή μου χύνει
νἆναι ἀχνὸς στὸ διάβα του ν' ἀφήνῃ
ἄρειας, τραγούδια πόνου ξεχασμένα.

Θἆναι λαχτάρα τῆς καρδιᾶς ὁ πόνος
κρυφὴ χαρὰ ἡ μαύρη ἀπελπισιὰ

καὶ τὰ θλιμένα μου δάκρυα δροσιά.
Λουλούδια ἀνθισμένα ἅγιος σου θρόνος
στῆς λεύτερης ψυχῆς μου τὴν ἀγκάλη
..κι' ἀπ' τὄνειρο κι' ἀπ' τὴ ζωή μου πιὸ μεγάλη.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΥΜΝΟΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

τάσεως τοῦ Ἔθνους.

Χαροπρόσωπες οἱ παρθένες πλησιάζουν τώρα. Μιὰ-μιὰ ἀτενίζουν εὐλαβικὰ τὴν Ἀθηνᾶ, ρίπτουν μάτσο τὰ λουλούδια στὰ πόδια της καὶ κατεβαίνουν μὲ ἱκανοποίησι μία βαθμίδα, στρέφουν καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ ἄκρα, πάντα ρυθμικά. Ἡ Ἀθηνᾶ μὲ κίνησι τῆς κεφαλῆς χαιρετᾷ καὶ στρέφει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ, κρυπτομένη ἀπὸ τοὺς πέπλους ποὺ αἱ χαριτωμέναι συντρόφισαί της, ἀνὰ δύο, ὑψώνουν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ χάνεται μαζί των εἰς τὸ βάθος τοῦ Παρθενῶνος. Ἀκολουθοῦν αἱ ἀνεβαίνουσαι ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ ὀπισθοδόμου παρθενικοὶ στίχοι, ποὺ σφριγηλὰ προχωρῶντας μέσ' στὰ ἀέναα παιγνιδίσματα τοῦ Ἀέρος καὶ τοῦ Ἥλιου στὶς γραφικὲς φορεσιές, συναντῶνται στὴν εἴσοδο καὶ μαζὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ Ἱερὸ καὶ ἐξαφανίζονται.

Μισῆς ὥρας, ὀνειρώδης, λευκή, χαριτωμένη, ἀέρινη φαντασμαγορία, πάνω καὶ μπροστὰ στὴν ἀθάνατη λαμπρὴ λευκότητα τῶν μαρμάρων τοῦ Ναοῦ τῶν Ναῶν, ποὺ εἶνε τὸ πολικὸ ἀστέρι τῆς διανοήσεως, μὲ σκοπὸ τὴν ζωογόνο ἐπαφὴ πρὸς τὴν γιγαντιαία πρόγονο τοῦ ἀνταξίου ἀπογόνου, ἔγινεν εἰς τοῦτο νέον κέντρισμα θαυματουργικὸ πρὸς τὰς λεωφόρους τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΚΟΚΟΤΣΗΣ

ΡΥΘΜΟΣ
ΒΟΥΛΗΣ 22
Εἴδη ἐπιπλώσεων καὶ ταπετσαρίας
Ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ κομψὸ κάθε σπίτι.

ΚΥΡΙΕΣ διαβάστε με

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

ΛΙΓΑ ΣΤΑΡΑΤΑ

Εἶνε ἐξακριβωμένο, ὅτι τίποτε δὲν ἀπασχολεῖ τὴ γυναῖκα, ὅσο ἡ Μόδα. Πρῶτα θὰ φροντίσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ πῶς θὰ ντυθῇ, ὥστε νὰ μὴ θεωρηθῇ ντεμοντὲ καὶ τὴν εἰρωνευθοῦν, γνωστὲς καὶ ἄγνωστες καὶ κατόπιν πῶς θὰ εἶνε...ἢ θὰ γίνῃ ὡραία.

Αὐτὴ ἡ φροντίδα, ὅμως, ποὺ εἶνε ἐκδήλωσις τῆς ἐμφύτου φυλαρεσκείας κάθε ὁμοφύλου, καὶ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπ' τὶς κυριώτερες τῆς γυναῖκας ἀρετές, φέρνει, ὡστόσο, πολλὲς φορὲς σὲ ἀκρότητες, ποὺ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ ἡ κάθε μιὰ μας. Τὴ γελοιοποίησι. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ προφυλάξω τὶς ἀγαπητὲς τῆς «Εὐρώπης», ἀναγνώστριες ἀπὸ ἕνα τέτοιο σφάλμα, ἀντὶ ν' ἀσχοληθῶ νὰ Σᾶς πῶ ὅτι συνηθίζονται τὰ πλεκτὰ τρικὸ ταγιέρ, ὅτι προτιμᾶται ἡ ἴσια γραμμή, ὅτι ἐπικρατοῦν τὰ ἐφαρμοστὰ μανίκια κλπ. θὰ Σᾶς συστήσω πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ προτιμήσετε νὰ παρουσιάζεσθε πάντοτε κομψὴ καὶ ἄψογη σιλουέττα, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀκολουθεῖτε μὲ τυφλὴ προσήλωσι τὰ κελεύσματα τῆς μόδας, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι καμμιὰ δὲν θὰ τὸ προσέξῃ, γοητευμένη ἀπ' τὴ σὶκ σας ἐμφάνισι. Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἄλλως τε, ἡ Μόδα δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τίποτε νέο. Οἱ μεγάλοι Παρισινοὶ μοντελίστες, ἀπὸ τὸν Πατοῦ ὥς τὸν Πικὸ καὶ τὴ Λανζέν, σκυμμένοι ὧρες ἀτέλειωτες στὰ ἀτελιὲ τους, ἀπασχολοῦνται μὲ τὴ χάραξι τῶν νέων κατευθύνσεων ποὺ θὰ κυριαρχήσουν στὴ φθινοπωρινὴ καὶ τὴ χειμερινὴ σαιζόν, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων γίνονται ἄλλως τε καὶ οἱ κοσμικώτερες καὶ πολυτελέστερες συγκεντρώσεις. Ἐπομένως, μέχρις ὅτου οἱ...ἡγεμόνες αὐτοὶ τῆς γυναικείας καλαισθησίας ἐκδώσουν τὰς ἀποφάσεις των μποροῦμε νὰ συζητήσουμε πάνω στὸ ζήτημα ὅτι μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ πιστὰ τὴν καθιερωμένη μόδα.

Ἂς ὑποθέσουμε, ἀγαπηταί μου, ὅτι μιὰ ἀπὸ σᾶς, ἔχει ἕνα κανονικώτατο σ' ἀναλογίες σῶμα, ἀλλὰ τὸ ὕψος της δὲν ὑπερβαίνει τὸ 1.40, ἡ δὲ μόδα ἐπιβάλλει τριπλῆν, τετραπλῆν ἢ καὶ πενταπλῆν σειρὰν βολάν. Φαντάζεσθε τὸ θέαμα ποὺ θὰ παρουσιάσῃ τὸ καθ' ὅλα χαριτωμένο πλασματάκι ; Τοὐλάχιστον μπαλονιοῦ κινουμένου. Ἂς φαντασθοῦμε ἐπίσης ὅτι ἡ μόδα ἀπαιτεῖ μανίκια καὶ φοῦστα κοντὰ πολύ. Ποῖον θέαμα θὰ παρουσιάσῃ μιὰ γυναῖκα, ποῦ ἐνῷ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἔχει διάπλασι ἄψογη, ἔχει τὰ ἄκρα ἀδρακτοειδῆ, ἴδια σπιρτόξυλα καὶ οὕτω καθεξῆς ; Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς πρὶν ζητήσετε νὰ ἀντιγράψετε πιστῶς ἐκεῖνο ποὺ συνηθίζεται ἀπολύτως, ἐξετάζετε καλὰ τὸ σῶμα σας, σ' ἕνα καθρέπτη, ἐξακριβώσατε τὶς τυχὸν σωματικὲς σας ἀτέλειες, τὰ ἰδιαίτερα σωματικά σας προτερήματα καὶ ὕστερα ἀναζητήσατε ἀπ' τὸ φιγουρίνι ὅ,τι θὰ κρύψῃ τὶς μὲν καὶ θ' ἀναδείξῃ τὰ δέ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ τί θὰ κυριαρχήσῃ ἐφέτος, θὰ Σᾶς τὸ γράψω σ' ἀνταπόκρισί μου ἀπ' τὸ Παρίσι, γιὰ τὸ ὁποῖον ἀναχωρῶ, στὸ ἑπόμενο φύλλο.

Πάντως, θέλω νὰ τονίσω ἰδιαιτέρως, πὼς γράφοντας γιὰ τὴ μόδα, δὲν θὰ φροντίσω νὰ Σᾶς πῶ ἁπλῶς ποιὰ φορέματα λανσαρίσθηκαν στὸ τάδε σαλόνι κι' ἀπὸ τί ὑφάσματα γίνονται. Θὰ δώσω μοντέλα καὶ συμβουλὲς τέτοιες ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ τόσον ἡ ἀριστοκράτις, ὅσον κι' ἡ κομψὴ κοπελλίτσα ποὺ ἐργάζεται γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ βιοπορισμό της. Θὰ παρουσιάσω μοντέλα, ποὺ μολονότι θὰ εἶνε ὅ,τι σίκ, θὰ μποροῦν νὰ γίνουν τόσο ἀπὸ νέο ὕφασμα, ὅσο κι' ἀπ' τὴ μεταποίηση ἑνὸς παληοῦ.

Κα ΜΟΝΙΚΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΤΕ ΕΝΑ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΤΥΠΟ

ΑΠΟ ΣΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ὅταν οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου δὲν γυρίζουν κανένα φίλμ, νομίζετε ὅτι εἶναι ὡραῖοι, ὅπως τοὺς βλέπετε στὸ Ἐκράν; Κάθε ἄλλο. Οἱ πιὸ πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶναι τερατωδῶς ἄσχημοι.

Ἂν τὶς πιὸ πολλὲς γυναῖκες ποὺ βλέπουμε στὴ σκηνὴ καὶ μᾶς κάνει ἐντύπωσι ἡ ὠμορφιά τους, τὶς συναντήσουμε ἔξω ,δὲν θὰ τὶς προσέξουμε ἴσως γιατὶ δὲν θὰ ἔχουν τίποτεπερισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ τέχνη ποὺ τὶς μεταμορφώνει ὀνομάζεται μακιγιάζ. Μπορεῖ κι' ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς, συμπαθητικὲς μου ἀναγνώστριες νὰ τὴν μεταχειρισθῇ τὴν τέχνη αὐτὴ καὶ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐμφάνισί της.

Χρειάζεται ὅμως εἰδικὸς τρόπος χρήσεως τοῦ Μακιγιάζ. Ἐν πρώτοις μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ κρύψετε τὰ φυσικὰ ἐλαττώματά σας. Ὅ,τι κι' ἂν κάνετε θὰ μείνουν πάντα ἐλαττώματα, κι' ἴσως μὲ μιὰ ἀνεπιτυχῆ διόρθωσι σᾶς ἀσχημήνουν περισσότερο. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιβάλεται νὰ κάνετε εἶναι νὰ βρῆτε κάτι ποὺ νὰ ἐπιρεάζῃ στὸ ἐλάττωμά σας, νὰ τοῦ δίνῃ ἀσσὰν καὶ νὰ σᾶς δίνει ἕναν ὡρισμένον τύπον. Νομίζετε ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ κι' οἱ ἄλλες ἦσαν χωρὶς ἐλαττώματα ; Ἡ μιὰ εἶχε μύτη μεγάλη, ἡ ἄλλη στόμα σὰ στόμα πηγαδιοῦ, καὶ διάφορες ἄλλες ἀσχήμιες ποὺ τὶς διορθώσανε μ' ἕνα ἐπιτυχὲς Μακιγιάζ καὶ παρουσιάζουν τοὺς διαφόρους τύπους τῶν Βάμπ.

Τὸ Μακιγιὰζ σᾶς δημιουργεῖ ἕνα τύπο δικό σας, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἀρέσῃ.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ἔχουν μαλλιὰ πολὺ λεπτὰ τὰ ὁποῖα δὲν κρατοῦν τὸ ὀντουλάρισμα κι' ὅμως ἐπιμένουν σώνει καὶ καλὰ νὰ ὀντυλάρωνται. Ὅλα τὰ φουντωμένα κτενίσματα ποὺ θὰ δοκιμάσουν δὲν θὰ τοὺς πηγαίνουν. Ἐνῷ ἐὰν ἔκαναν ἕνα ἴσιο, στρωτὸ κτένισμα, μὲ μπριγιαντίνη θὰ διευκολύνετο ἡ φύσις τῶν μαλλιῶν τους καὶ θὰ τοὺς ἔκανε ἕνα κομψὸ καλοκτενισμένο κεφάλι.

Ὑπάρχουν ἄλλες ποὺ ἔχουν ἕνα χρῶμα ὠχρό, μάτια ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ τσίνωρα ξανθά. Ἐπιμένουν ὁπωσδήποτε νὰ τὰ σκιάσουν μὲ ἕνα χρῶμα σκοῦρο καὶ δὲν κατορθώνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σκληρήνουν τὴν ἔκφρασί τους καὶ νὰ δώσουν στὸ πρόσωπό τους μιὰ φιαχτὴ χυδαιότητα. Ἐὰν ἀντιθέτως, ἀκολουθοῦσαν τὴν φυσικὴν κλίσιν τοῦ χρώματός των καὶ μετεχειρίζοντο ἕνα κοσμετὶκ καστανὸ ἀνοικτὸ κι' ἕνα ψιμμίθιον μπλοῦ-πάλ (πράσινο τοῦ νεροῦ) θὰ ἐτόνιζον περισσότερον τὴν λευκότητα τοῦ δέρματός των καὶ θὰ ἔπαιρναν ἕνα αὐστηρὸ ὕφος ποὺ θὰ ταίριαζε στὸν τύπο τους, πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὴ γελοιογραφία τοῦ ἀνατολίτικου τύπου ποὺ θὰ ἐπεδίωκον....

Πολλὲς κυρίες ἔχουν μάγουλα προεξέχοντα κι' αὐτὸ τὶς στενοχωρεῖ. Τακτοποιοῦν τὰ μαλλιά τους σὲ χαλαρὲς μποῦκλες πολὺ χαμηλὰ γιὰ νὰ τὶς κρύψουν. Πόσο πλανῶνται. Ἄπειρες γυναῖκες διατηροῦν στὸ πρόσωπό τους μερικὰ σημεῖα τύπου Μογγόλου, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν μὲ ἐπιμέλεια νὰ τονίζουν ἰσάζοντες τὰ μαλλιά τους κι' ἀπαλλάσοντες τὰ μῆλα τοῦ προσώπου. Κι' εἶναι πολὺ καλύτερες ἔτσι γιατὶ βρίσκονται μέσα στὸν τύπο τους.

Ἄλλες γυναῖκες μακροπρόσωπες, φαντάζονται ὅτι ἐὰν κατεβάσουν ὀλίγα μαλλιά, στὸ μέτωπο, αὐτὸ θὰ λιγοστέψῃ τὸ μάκρος τοῦ προσώπου. Θὰ εἶχαν καλύτερο τύπο ἐὰν ἐτόνιζαν τὸ πρόσωπό του κάνοντάς του φρύδια λεπτὰ καὶ ἴσια καὶ στόμα ἔτσι κραγιοναρισμένο ὥστε νὰ φαίνεται ἐλαφρῶς μεγαλωμένο ὥστε νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ ὕνολον.

Ὅσες ἔχετε πολὺ ὑψηλὸ καὶ πολὺ καμπυλωμένο μέτωπο μὴ τὸ σκεπάζετε μὲ τὰ μαλλιὰ γιὰ τὰ τὸ κρύψετε. Δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε. Κτενίσατε ἀντιθέτως πρὸς τὰ πίσω τὰ μαλλιά σας. θὰ ἔχετε μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.

Ἔχετε μύτην εἰς σχῆμα τρομπέτας ; Γιατὶ κυνηγᾶτε νὰ τὴν φτιάσετε ἴσια σὰν ἀρχαία Ἑλληνική ; Δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτα. Τονίσατε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸ πρόσωπόν σας ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὡς κτυπητό, ὀλιγοστεύσατε τὰ φρύδια σας, ἐπανασχεδιάσατέ τα μὲ μυτερὴ κατεύθυνσιν πρὸς τοὺς κροτάφους, μικρύνατε τὸ στόμα σας μὲ μιὰ κραγιονιὰ κόκκινη ἀνοικτή.

Ἂν ἔχετε μάτια πολὺ μικρὰ μὴν ἐπιχειρήσετε μὲ μιὰ μολυβιὰ νὰ τὰ μεγαλώσετε. Κανένα δὲ θὰ ξεγελάσετε. Προσπαθήσατε νὰ φαίνεσθε ὡραία μὲ τὰ μικρὰ σας μάτια.

Ἀπὸ πολὺ τώρα καιρό, ἡ γυναικεία ὡραιότης δὲν εἶναι παρὰ ζήτημα κανονικότητος χαρακτηριστικῶν ἢ συναρμογὴ μ' ἕνα μέτρον τεχνικό.

Τὸ θέλγητρο δὲν μπορεῖ νὰ περιορισθῇ στοὺς κανόνας μιᾶς ὡρισμένης ἀντιλήψεως. Ὑπάρχουν χίλιες ὡραιότητες διάφορες. Ἡ μία ἀπ' ὅλες αὐτὲς ἀσφαλῶς θὰ σᾶς πηγαίνῃ. Ὥστε τὸ ζήτημα εἶναι νὰ τὴν βρῆτε. Καὶ τὸ μακιγιὰζ πάνω σ' αὐτὸ ἀκριβῶς στηρίζεται. Ἐξετάσατε λοιπὸν πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ πρόσωπό σας. Νὰ εἶσθε χωρὶς ἐπιείκεια γιὰ τὰ ἐλαττώματά σας καὶ προσπαθήσατε νὰ βρῆτε τὴν ἔκφρασι ποὺ πηγαίνει στὸν τύπο σας.

Ἀπὸ σᾶς Κυρίες μου ἐξαρτᾶται ἔστω κι' ἂν εἶσθε κοινὸς τύπος, ἔστω κι' ἂν εἶσθε ἄσχημη, μὲ τὴν ἐπιτηδειότητά σας μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε μιὰν ὡραιότητα αἰσθηματική, μιὰν ὡραιότητα ποὺ νὰ ἑλκύῃ, μιὰν ὡραιότητα ποὺ νὰ μὴν ἔχει τίποτε κι' ὅμως κάτι νἄχῃ, καὶ ν' ἀποκτήσετε αὐτὸ ποὺ ὀνομάζεται Σὲξ ἀππήλ.

Δι

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΚΑΛΛΟΝΗ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑ

Ἡ Ἑλένη τοῦ Μενελάου ἦταν σαράντα ἐτῶν, ὅταν ἐξετρέλανε τὸν Πάριδα καὶ ἔγινε ἀφορμὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

Ἡ Κλεοπάτρα, εἶχε περάσει τὰ τριάντα, ὅταν τὴν ἐρωτεύθηκε ὁ Ἀντώνιος.

Ἡ Ἀσπασία, ἦταν ὡραιοτέρα στὰ σαράντα τρία της, παρὰ στὰ εἰκοσιτρία, ποὺ τὴν ὑπανδρεύθηκε ὁ Περικλῆς.

Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἀνεκηρύχθη ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου στὰ τριάντα ὀκτώ της.

Ἡ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας ἐβασίλευσε ἀπὸ τῶν 33 ἐτῶν της τὰ θέλγητρά της, ποτὲ δὲν τὴν ἐγκατέλειψαν.

Ἡ Ρεκάμπ ἦταν σαράντα χρόνων, καὶ ἡ καλλονή της ἦτο κάτι τὸ ὀνειρῶδες.

Ζῆτε λοιπὸν κυρίες μου, σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Στὰ σαράντα σας, θὰ εἶσθε ὡραιότερες παρὰ στὰ δέκα καὶ ἕξ.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΑΥΤΩΝ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ ὁ περισσότερος κόσμος γυρίζει ἀπ' τὶς ἐξοχὲς ποὖχε μεταβῆ νὰ παραθερίσῃ, ἕνα πρᾶγμα ἀπασχολεῖ κάθε νέα γυναῖκα: Πῶς θ' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὰ ἡλιοκαύματα, ποὺ ἀπέκτησε κατὰ τὴν παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο.

Ἡ «Εὐρώπη», ἀφοῦ δὲν πρόλαβε νὰ τοὺς δώσῃ τὶς συμβουλὲς ποὺ θὰ τὶς ἐπροφύλασσαν ἀπὸ τὸ κακό, τοὺς δίνει σήμερα, τοὐλάχιστον, τὰ μέσα τῆς θεραπείας.

1ον) Διὰ τὰ δυνατὰ ἡλιοκαύματα μεταχειρισθῆτε νερὸ βρασμένο, στὸ ὁποῖον προστίθετε ἀνὰ κάθε 100 γραμμάρια 0,50 σαντιγκρὰμ salj cylate de soude. Οἱ κομπρέσες θὰ γίνωνται τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα.

Μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῆς κομπρέσας πουδράρετε τὸ πρόσωπο μὲ oxyde de zinc ἢ κόνιν ἀμύλου.

Διὰ τὰ ἐλαφρώτερα ἡλιοκαύματα καὶ τὸν κατευνασμὸ τοῦ ζωηροῦ καψίματος σᾶς συνιστοῦμε τὴν κάτωθι κρέμα :

Vaseline pure	25	gr.
Laloline	10	»
Eau de laurier cerise	10	»
Eau de roses	10	»
» de fleurs d'orangdr	10	»

Ἐπίσης συνιστῶμεν καὶ τὴν κάτωθι κὸλν-κρέμ :

Laloline	30	gr.
Eau de roses	15	»
Poudre d' amidon	7.50	»

Στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ ἡλιόκαυμα ἀρχίζει νὰ σημαδεύῃ μόλις τὸ πρόσωπο, τότε γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴν ἐπέκτασι, πρέπει νὰ πλυνώμεθα πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὸ κάτωθι σαποῦνι ποὺ φτιάνομε μόνες μας παίρνοντας :

Σαποῦνι ἄσπρο Μασσαλίας	250	γραμ.
Miel liquide (frai couzé)	250	gr.
Βόρακα	30	»
Μπενζουὰν	50	»

Ξύνομε τὸ σαποῦνι, προσθέτομε τὰ ἄλλα εἴδη καὶ τὰ ἀνακατεύουμε σὲ ἕνα γουδί. Τὰ τοποθετοῦμε σὲ ἕνα δοχεῖο καὶ τὸ δοχεῖο αὐτὸ σὲ ἕνα ἄλλο ποὺ περιέχει νερὸ καὶ τὰ βάζουμε στὴ φωτιά, ὥστε νὰ λυώσουν εἰς τὸ ἀτμόλουτρον καὶ νὰ γίνουν ἕνα μῖγμα. Μετὰ τοῦτο περνοῦμε τὸ μῖγμα ἀπὸ κρισσάρα λεπτὴ καὶ τὸ χρησιμοποιοῦμε δι' ἐπαλήψεις τρὶς τῆς ἡμέρας.

Η ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΩΝ

Μιὰ ποὺ ἔγινε λόγος περὶ ἡλιοκαυμάτων, ἡ δὲ εἰδικὴ στὰ ζητήματα τῆς καλλονῆς Κα Jeanine Martay ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ καλλίτερο προφυλακτικὸ κατὰ τῶν ἡλιοκαυμάτων εἶναι τὸ ἀγγουρόνερο, δὲν κρίνομε ἄσκοπο νὰ σᾶς δώσωμεν τὴν συνταγὴν τῆς κατασκευῆς του, νὰ τὸ ἑτοιμάσετε γιὰ ....τοῦ χρόνου.

Ἀγγουρόνερο

Παίρνετε ἀρκετὰ φρέσκα καὶ ὡριμασμένα ἀγγούρια, τὰ καθαρίζετε ἀπὸ τὶς φλοῦδες καὶ ὅλους τοὺς σπόρους καὶ τὰ κόβετε σὲ λεπτὲς-λεπτὲς φέτες. Βάζετε ἔπειτα τὶς φέτες σὲ ἕνα δοχεῖο ὥσπου νὰ γεμισθῇ καλὰ, ἀλλὰ χωρὶς πίεσι. Προσθέτετε ἀκολούθως ὅσο καθαρὸ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ καὶ λίγες σταγόνες ἐσὰνς τοῦ ἀρώματος ποὺ προτιμᾶτε, σφραγίζετε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ἀφίνετε ἐκτεθειμένο στὸν ἥλιο ἀρκετὲς μέρες. Ἔπειτα βγάζετε τὸ ὑγρὸν αὐτὸ, τὸ περνᾶτε ἀπὸ λεπτὴ σίτα τρίχινη —χω-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ||| ΝΙΚΟΥ ΤΕΡΖΗ

'Η Λίνα ἀκούμπησε λαχανιασμένη κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο ἑνὸς πανύψηλου δέντρου. 'Ἀπὸ τὸ πρόσωπό της ἔσταζαν χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα καὶ κάτω ἀπ' τ' ἄσπρο μπλουζάκι της, τὸ στῆθος ἀνεβοκατέβαινε μ' ἄταχτες κινήσεις. Τὰ πόδια της — ἀπ' τὸ πολὺ περπάτημα — κἄπου - κἄπου κουνιόνταν νευρικά, σὰν νἄτρεμαν.

Τί τρέλλα ἀλήθεια νὰ περπατήσῃ τόσο δρόμο μέσα στὸ δάσος αὐτὸ τὸ ζεστὸ ἀπόγευμα! Γιὰ νὰ μαζεύῃ ἀγριολούλουδα καὶ νὰ κυνηγᾶ πολύχρωμες πεταλοῦδες, εἶχε ἀπομακρυνθῆ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀπ' τὴν παρέα της. Καὶ τώρα οἱ φίλοι της θὰ ἀνησυχοῦσαν ποὺ ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ σκηνή τους. Μὰ ἡ Λίνα ἤλπιζε νὰ εὕρισκε κανένα χωρικὸ ἢ ξυλοκόπο γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Μὲ τὸ μαντηλάκι της σκούπισε τὸ ἱδρωμένο της πρόσωπο κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω της. Τὰ δέντρα ἦσαν σπαρμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ φύλλα τους στεκόταν ἀκίνητα σὰν ἀποκαμωμένα ἀπ' τὴν ζέστη. 'Αέρας δὲν φυσοῦσε καὶ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς καφτερὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ κρυφτῇ κάπου.

— Περίεργο πρᾶγμα! σκέφθηκε ἡ Λίνα. Οὔτε ἐδῶ δὲν φυσᾶ.

Μπροστά της, σὲ καμμιὰ πενηνταριὰ μέτρα, φαινόταν ἡ στέγη μιᾶς καλύβας, χωμένης μέσα σ' ἕνα σύδεντρο.

Μ' ἀργὸ βῆμα προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ σὲ λίγο ἔφθασε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη καλύβα καμωμένη στὴ βάσι ἀπὸ πέτρες καὶ τὶς πλευρὲς ἀπὸ ξύλα. 'Η πόρτα ἦταν μισάνοιχτη, μὰ πρὶν μπῇ μέσα, χτύπησε μὲ τὸ χέρι της δυὸ φορές. Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε κι' παραξενεύτηκε ποὺ δὲν βρῆκε ψυχὴ ἀνθρώπινη μέσα. Κάθησε σ' ἕνα σκαμνί, ἀφίνοντας δίπλα της τὰ λουλούδια ποὺ κρατοῦσε καὶ περιεργάστηκε τὴν ἐπίπλωσι: ἕνα ξύλινο κρεββάτι σὰν εἶδος ντιβάνι, δυὸ σκαμνιά, μιὰ ντουλάπα, ἕνα τραπέζι καὶ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη. Αὐτό, προπαντὸς τὸ τελευταῖο, τὴν ἔκανε νὰ παραξενευτῇ.

— Νὰ κι' ἕνας χωρικὸς ποὺ ξέρει νὰ διαβάζῃ, μουρμούρισε.

Πλησίασε στὸ χοντροκομμένο ἔπιπλο καὶ κύτταξε τὰ βιβλία ποὺ ἦσαν ἀραγμένα σὲ τρεῖς σειρές. Ὅλα — καμμιὰ εἰκοσαριὰ — ἦσαν ἑνὸς συγγραφέα, τοῦ Ράγου, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ γνωστὸς κι' ὁ πιὸ ἀγαπημένος τοῦ κοινοῦ.

— 'Ο Ράγος κι' ἐδῶ ἀκόμα; σκέφθηκε μὲ κάποια συγκίνησι ἡ Λίνα. 'Ο ἀγαπημένος μου συγγραφεὺς διαβάζεται καὶ μέσα στὴν ἐρημιά; Μὰ πρέπει νὰ δῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ξέρει νὰ διαλέγῃ τὰ βιβλία του.

'Η Λίνα θαύμαζε τὸν Ράγο, ποὺ στὰ ὤμορφα βιβλία του μιλοῦσε τόσο γλυκὰ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ πραγματευόταν τὰ γυναικεῖα αἰσθηματικὰ ζητήματα μὲ μιὰ τέτοια λεπτότητα καὶ ψυχολογία, ὥστε εἶχε γίνει ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν. Τί κρῖμα ὅμως νὰ μὴ τὸν ἔχῃ δῆ ποτέ! Κανεὶς καὶ καμμιὰ μέχρι σήμερα δὲν μπόρεσε νὰ καυχηθῇ πὼς εἶχε δῆ τὸν διάσημο συγγραφέα. Πάντοτε ὁ ἐκδότης του λάβαινε τὰ χειρόγραφα μὲ μυστηριώδη τρόπο καὶ μ' ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε: «Τὰ χρήματα ἀπ' τὰ ποσοστὰ τῆς πωλήσεως νὰ μοιρασθοῦν στὸ Φτωχοκομεῖο...» Κι' αὐτή του ἡ εὐγενικιὰ χειρονομία τὸν ἔκανε κάπως ὀλιγώτερο μισητὸ ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν, ποὺ τὸν ζήλευαν γιὰ τὴν τόση ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε τὸ γυναικεῖο φῦλο.

— Αὐτὸς ὁ ἐρημίτης σίγουρα θὰ βρίσκεται ἐδῶ κοντά, σκέφθηκε ἡ Λίνα.

Βγῆκε ἀπ' τὴν καλύβα καὶ πῆγε ἀπ' τὴν πίσω πλευρά, ὅπου τὰ δέντρα σχημάτιζαν μιὰ φυσικὴ τέντα. Ξαφνικὰ στάθηκε τρομαγμένη. Εἶδε κάτω στὸ χῶμα, τὸ στρωμένο μὲ ξερὰ φύλλα, ἕναν ἄνθρωπο μὲ μακρυὰ μαῦρα γένεια, ντυμένο ἁπλᾶ, νὰ κοιμᾶται. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ἁπλωμένη μιὰ γλυκειὰ γαλήνη καὶ τὰ χείλη του ἦσαν ἀνοιγμένα σ' ἕνα χαμόγελο σὰν νὰ ἔβλεπε κανένα ὤμορφο ὄνειρο.

Τὸν κύτταξε λίγα δευτερόλεπτα κι' ἔκανε νὰ φύγῃ, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος ἐρημίτης ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἀνασηκώθηκε στὸ στρῶμα του.

— Θεέ μου, μουρμούρισε, τρίβοντας τὰ μάτια του.

'Η Λίνα χαμογέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

— Σᾶς τρόμαξα; ἔκανε μὲ τὴν γλυκειά της φωνή.

— Ὄχι... σᾶς εὐχαριστῶ... Πρώτη φορὰ μοῦ συμβαίνει νὰ ξυπνῶ ἀπ' ἕνα ὄνειρο καὶ νὰ βρίσκωμαι μπροστὰ σὲ μιὰ γλυκειὰ πραγματικότητα.

'Εκείνη τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Ὤ! ἡ γλυκειὰ πριγκήπισσα, ἐξηκολούθησε ὁ ἐρημίτης.

Σηκώθηκε ξαφνικὰ καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Συγγνώμην, εἶπε. Εἶμαι ἀκόμη ἐπηρεασμένος ἀπὸ τ' ὄνειρό μου. Πῶς βρεθήκατε ὅμως ἐδῶ;

— 'Απομακρύνθηκα ἀπ' τοὺς φίλους μου, ἀπάντησε πιὸ ἥσυχη ἡ Λίνα.

— Μήπως πεινᾶτε;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ. Διψῶ μόνο.

'Ο ἐρημίτης πῆγε καὶ τῆς ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερό, ποὺ ἐκείνη ἤπιε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

— Πῶς μπορεῖτε καὶ ζῆτε ἔτσι ὁλομόναχος; ρώτησε ἡ Λίνα, καθίζοντας σ' ἕνα σκαμνί.

— Ἔτσι μόνο μπορῶ καὶ ζῶ, εἶπεν ἁπλᾶ.

— Μὲ τὸ διάβασμα θὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας.

— Δὲν διαβάζω, ἔκανε ἀπότομα ὁ ἐρημίτης.

— Τότε τὰ βιβλία τοῦ Ράγου ποὺ ἔχετε;

'Ο ἐρημίτης δίστασε λίγο.

— Ἄ, ναί, τοῦ Ράγου, εἶπε. Μοῦ τὰ ἔδωσε νὰ τὰ... φυλάξω.

— Τὸν γνωρίζετε, λοιπόν; ἔκανε χαρούμενη ἡ Λίνα.

'Ο ἐρημίτης δάγκασε τὰ χείλη του.

— Ναί, εἶνε φίλος μου.

— Τί εὐτυχισμένος ποὺ θὰ εἶσθε! Κανένας δὲν τὸν ἔχει δῆ ποτὲ κι' ὁ ἐκδότης του ἔχει δέσμες ὁλόκληρες γράμματα θαυμαστῶν του νὰ τοῦ δώσῃ. Μὰ ἐκεῖνος δὲν φαίνεται πουθενά.

'Εκεῖνος δὲν μίλησε.

— Ποῦ μένει; ρώτησε ἡ Λίνα.

— Ὤ! μακρυά, πολὺ μακρυά. Ἔχω καιρὸ νὰ τὸν δῶ.

— Πῶς εἶνε; Μιλῆστε μου γι' αὐτόν...

— Τί νὰ σᾶς πῶ; Φοβοῦμαι ὅτι θ' ἀπογοητευθῆτε.

— Ὄχι, ἔκανε μὲ ζωηρότητα. Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε κανένας ἄγριος, κανένας μισάνθρωπος, γιατὶ στὰ βιβλία του φαίνεται τόσο καλός, τρυφερός, ν' ἀγαπᾶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ προπαντὸς τὶς γυναῖκες.

— Ναί, ἔχετε δίκηο. Δὲν εἶνε μισάνθρωπος. Μόνο εἶνε κουρασμένος, πολὺ κουρασμένος. 'Απ' τὸν ἔρωτα, τὰ ταξείδια, τὴ ζωή, γενικά. 'Απὸ πολὺ μικρὸς βάλθηκε νὰ κατακτήσῃ τὴν δόξα, τὸν πλοῦτο. Ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μελέτη, ἔπειτα ταξείδεψε, δούλεψε, ἀγάπησε. Ἔζησε μιὰ ζωὴ ἐντατική, γεμάτη περιπέτειες καὶ δράματα. Στὸ τέλος κουράστηκε κι' ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη μιᾶς ἥσυχης ζωῆς. Κι' αὐτὸ τὸ ξεκούρασμα τὸ βρῆκε στὴ μοναξιὰ μόνο καὶ τὸ γράψιμο. Ὅλες του τὶς γνώσεις, τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ ταξείδια του, τοὺς ἔρωτες ποὺ ἔζησε, ὅλα αὐτά, ποὺ τοῦ κούρασαν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, τὰ μεταχειρίστηκε τώρα στὰ βιβλία του. Κι' ἔτσι γράφοντας ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτό του πιὸ ξεκούραστο.

— Τί ὤμορφα ποὺ γράφει! τὸν διέκοψε ἡ Λίνα. Πόσο θὰ τὸν ἀγαποῦσε μιὰ γυναῖκα ἂν τὸν ἄκουγε νὰ τῆς μιλᾶ γι' ἀγάπη...

— Ὄχι, εἶπε ἐκεῖνος. Μπορεῖ νὰ ξέρῃ νὰ γράφῃ ὤμορφα λόγια, νὰ τὰ πῇ ὅμως δὲν μπορεῖ.

— Μὰ γιατί; ἔκανε μὲ λύπη ἡ Λίνα. Μήπως δὲν νοιώθει ἐκεῖνα ποὺ γράφει;

— 'Ακριβῶς.

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ κανένα αἴσθημα. Τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστεῖ, μόνο νὰ γράφῃ θέλει.

— Τί κρῖμα!

— Σᾶς εἶχα πῆ πὼς θὰ ἀπογοητευόσαστε, εἶπεν ὁ ἐρημίτης.

'Η Λίνα ἔπαιζε νευρικὰ στὰ χέρια τὸ μαντηλάκι της.

— Δὲν ξέρετε τί λέτε, ἔκανε θυμωμένη. 'Η ζέστη φαίνεται θὰ σᾶς πείραξε.

'Ο ἐρημίτης χαμογέλασε πικρά.

— Τὸν ζηλεύετε τὸν φίλο σας, γι' αὐτὸ μιλᾶτε ἔτσι, ξακολούθησε ἡ Λίνα μὲ ζωηρὴ φωνή.

— Σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν σᾶς πιστεύω.

— Πρέπει, ἂν κι' αὐτὸ εἶνε ἐναντίον τοῦ συμφέροντός μου.

— 'Εναντίον τοῦ συμφέροντός σας; ἐπανέλαβε μηχανικὰ ἐκείνη. Καὶ γιατί;

— Γιατί... γιατὶ ὁ Ράγος εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ὤ! ἔκανε ἔκπληκτη ἡ Λίνα. Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω. Συγχωρῆστε με ποὺ σᾶς ἀνάγκασα νὰ μοῦ πῆτε τὸ μυστικό σας.

— Ναί, δὲν μὲ νοιάζει ὅμως. Εἴδατε τώρα πῶς ζῶ, πὼς δὲν περιμένω, οὔτε μ' ἐνδιαφέρει πιὰ τίποτε στὸν κόσμο.

— Γιατὶ νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια; ἔκανε μὲ παράπονο ἡ Λίνα. Πιὸ καλὰ ἦταν πρὶν ποὺ ζοῦσα μέσα σὲ μιὰ ψευδαίσθησι.

— Δὲν φταίω γὼ ἂν σᾶς λύπησα. Σεῖς τὸ θελήσατε. Πρέπει νὰ ξέρετε, δεσποινίς, πὼς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ ζήσῃ κανείς, ἂν ὄχι εὐτυχισμένος, τοὐλάχιστο χωρὶς λύπες, πρέπει νὰ ζῇ μέσα σ' ἕνα διαρκὲς ψέμα, κάτι σὰν ὄνειρο, ποὺ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ξεδιαλύνῃ.

'Η Λίνα κούνησε λυπημένη τὸ κεφάλι. Στὰ ὤμορφα καστανὰ μάτια της, κάτι σὰν δάκρυα φάνηκαν ἕτοιμα νὰ κυλήσουν στὸ πρόσωπο. Μὰ πρόφτασε καὶ τὰ ἐξαφάνισε μὲ τὸ μαντηλάκι της. Κι' ὕστερα, ὕστερα δὲν μίλησε πιά, περιμένοντας ἴσως νἄρχόταν κανεὶς ἀπ' τὴν παρέα της ἢ κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε τί...

Ν. ΤΕΡΖΗΣ

ρὶς νὰ στίψετε τ' ἀγγούρια — καὶ τὰ φυλάσσετε. 'Η χρησιμοποίησίς του εἶναι ἁπλουστάτη: 'Εντὸς κρύου ἢ χλιαροῦ νεροῦ ρίχνετε τόσο ἀπὸ τὸ ὑγρό, ὅσο ἀρκεῖ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ νερὸ χρῶμα γαλακτῶδες. Ἔπειτα βρέχετε σ' αὐτὸ ἕνα βαμβακάκι καὶ ἀλείφετε πρόσωπο, λαιμό, τράχηλο, χέρια καὶ ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν χωρὶς νὰ σκουπισθῆτε.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1898

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Εἰς τὴν 'Ελληνικὴν ἱστορίαν τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, δὲν διακρίνονται μόνον, οἱ λαμπρὲς σελίδες ποὺ ἔγραψαν γιὰ τὸν τόπο τους οἱ 'Ηπειρῶτες στὸ Σοῦλι, οἱ Στεριανοὶ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι στὸ Μεσολόγγι καὶ οἱ Κρητικοὶ στὸ 'Αρκάδι. 'Υπάρχουν πολλές, πάρα πολλὲς σελίδες, γεμάτες ἀπὸ τρόπαια, ποὺ ἡ φήμη δὲν τὶς κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στὰ πλήθη μὲ τὴν τυρρηνική της σάλπιγγα. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, εἶναι ἡ 'Ολοκαύτωσις τοῦ 'Ηρακλείου τῆς Κρήτης, ποὺ συμπίπτει μὲ τὴν σημερινὴ ἡμέρα.

25 Αὐγούστου ἦτο, τοῦ 1898. Στὸ 'Ηράκλειο ἐπεκράτει ἀνησυχία. Αἱ Δυνάμεις εἶχον ἀναλάβει ὡρισμένην ἐντολὴν στὴ μεγαλόνησο καὶ τὴν ἤσκουν μὲ αὐστηρότητα καὶ ἀντικειμενικότητα, τόσον ἀπέναντι τῶν ἐπαναστατῶν, ὅσον καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ κατακτητοῦ. Τὴν παραμονὴν ὅμως τῆς 25ης Αὐγούστου, κάτι συνέβη, ποὺ ἐσκόρπισε περισσότερα νέφη εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Οἱ Ἄγγλοι, ποὺ εἶχαν τὴν ἐποπτεία στὸ 'Ηράκλειο, ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὸ Κρητικὸν Γραφεῖον τοῦ Λιμένος χριστιανοὺς εἰσπράκτορας ἐπὶ τῆς δεκάτης. Αὐτὸ δυσηρέστησε τὸ ἀντίπαλο στοιχεῖο, ποὺ ὑποκινούμενον ἐντέχνως, συνεκεντρώθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν τριῶν Καμάρων καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ τὴν ἐγκατάστασι τῶν χριστιανῶν ὑπαλλήλων. 'Απὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ὁ τρόμος ἐπλανήθη ἀνὰ τὴν πόλιν. Τὰ καταστήματα ἔκλεισαν καὶ οἱ χριστιανοὶ ἀπεμονώθησαν εἰς τὰ σπίτια των, προβλέποντες ταραχάς. Καὶ πραγματικά, ὅταν τὴν 2.30' μ. μ. ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Ρέϊντ, ἐπὶ κεφαλῆς σαράντα στρατιωτῶν του καὶ μὲ τοὺς τρεῖς χριστιανοὺς ὑπαλλήλους, ἔφθασε πρὸ τῆς πύλης τοῦ λιμένος καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, εὑρέθη πρὸ τοῦ ὄχλου ποὺ τοῦ ἀπηγόρευσε τὴν εἴσοδο.

'Ο Ρέϊντ εὑρέθη εἰς δύσκολη θέσι, περικυκλωμένος ἀπὸ τὸν ὁμόθρησκο λαὸ τοῦ κατακτητοῦ, ὁπότε ἠκούσθησαν πυροβολισμοί. 'Ο Ρέϊντ εὑρέθη ἀμέσως ἀπηλλαγμένος τῆς πιέσεως τοῦ φανατισμένου ὄχλου, ποὺ ἀπεχώρησε γύρω του, ὡς ἐκ συνθήματος. Καὶ ἀμέσως ἀντελήφθη ὅτι εὑρίσκετο ἐκτεθειμένος εἰς τὸ πῦρ. Ἄγημα τῆς ἀγγλικῆς κανονιοφόρου «Χαζάρντ» σπεύδει διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην πληγώνονται δύο ναῦται του καὶ φονεύεται εἷς Τοῦρκος.

'Ο Ρέϊντ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν κατάστασι, ἀλλ' ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων ἀνατρέπει τὰς προσπαθείας του. 'Ο ὄχλος ἐπιτίθεται καὶ πυρπολεῖ τὰ χριστιανικὰ καταστήματα καὶ σπίτια ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐκεῖ δὲ φονεύονται πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποπρόξενος τῆς 'Αγγλίας στὸ 'Ηράκλειο Λυσίμαχος Καλοκαιρινός.

Καὶ τὸ κακὸ ἐξακολουθεῖ ὥρας. 'Υπερτριακόσια εἶναι τὰ θύματα. 'Απὸ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν ποὺ δὲν κάθονται χριστιανοί, οἱ σφαῖρες ρίπτονται κατὰ τῶν δυστυχῶν ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ κρυφθοῦν στὰ σπίτια των καὶ κατὰ τῶν Ἄγγλων πεζοναυτῶν, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴν τάξιν.

Καὶ τὸ πανδαιμόνιον ἐπιτείνεται ἀπὸ τοὺς κανονιοβολισμοὺς τῆς κανονιοφόρου «Χάβαρντ», ποὺ προσπαθεῖ δι' ἀσφαίρων βολῶν νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ἐπιτιθεμένους, καὶ ἀπὸ τὶς φλόγες τῶν καιομένων σπιτιῶν, ποὺ φθάνουν ὣς τὸν οὐρανό.

⁂

'Η νύκτα ἔπεσε ἐπάνω στὴν πόλι βαρειὰ καὶ καταπνικτική. Θρῆνοι καὶ κλαυθμοὶ ἠκούοντο ἀνάμεσα στοὺς ἀραιοὺς τώρα πυροβολισμοὺς καὶ τὸ τριζοβόλημα τῶν καιομένων ξυλίνων σπιτιῶν, μαζὶ μὲ τὸ γκρέμισμά των, ἐσκόρπιζαν τὸν τρόμο.

Τὸ πρωί, θωρηκτὰ τῶν Δυνάμεων εἶχαν καταπλεύσει στὸ 'Ηράκλειο.

'Ο Διοικητὴς τῆς πόλεως 'Εδεχὶμ ὑπεσχέθη, ἐπὶ προσωπικῇ εὐθύνῃ, ὅτι αἱ ταραχαὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν. Τοῦ ἐζητήθη ὅμως ἡ παράδοσις τῶν δεκαπέντε πρωταιτίων, οἱ ὁποῖοι καὶ κατεδικάσθησαν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, ἐνῷ ἄλλοι κατεδικάσθησαν εἰς πολυετῆ εἱρκτήν.

Καὶ ἡ Κρήτη ἀποδίδεται εἰς ἑαυτήν. Μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν μεγαλόνησον ὁ κατακτητής. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται καὶ εἰς τοὺς μακραίωνας Κρητικοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σφαγὴν τοῦ 'Ηρακλείου. Τὸ τραγικὸ δρᾶμα ἔκλεισε τὴν Κρητικὴ ὑπόθεσι».

μ.— α—

Η ΕΥΡΩΠΗ απαντᾷ

ΕΜΜ. ΠΙΠΕΡ., Χανιά.— Θὰ ἦτο παράλειψις οὐσιώδης καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, ποὺ τὴν ὑπομνήσατε — ἂν καὶ δὲν εἶχε λησμονηθῆ ἀπὸ μένα. 'Ελπίζω ὅτι «ὅλοι σας» θὰ ἐπιβάλετε τὴν «Εὐρώπη» ἀπὸ Γραμποῦσα ὡς τὸν Ἅϊ-Γιάννη τὸν 'Αφορεσμένο. Τὸ ραδιόφωνο ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο.

ΕΥΑΓ. ΑΡΒΑΝ., Θεσσαλονίκην.— Δροσοσταλίδες ρόδου τὰ γραφόμενά σας, πραγματικά, πείθουν ἐμένα, πὼς ἅμα ἡ «Εὐρώπη» ἔχει τέτοιους φίλους, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπιβληθῇ, γιατὶ ἐκ γυναικὸς ἐφύη τὰ κρείσσω, κατὰ τὴν γνώμη μου.

ΑΡ. ΡΟΥΜΠΕΑΝ, Αἰτωλικόν. — 'Η σπαρτιατική σας λακωνικότης, δείχνει τὴν δύναμί σας. 'Εμπρός, λοιπόν. Μεταχειρισθῆτε την γιὰ τὴν «Εὐρώπην» σας.

ΣΠ. ΠΑΟΛΙΝ, Κέρκυραν.— Εἶστε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς μου, ποὺ δὲν μ' ἐγκαταλείψετε. Αὐτὸ μὲ γεμίζει ὑπερηφάνεια.

ΝΙΚΟΛΑ.Ι.ΔΗΝ, Σῦρον. — Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ παλαιὰ ἔργα δυστυχῶς δὲν τὰ ἔχω. Περιμένω μικρὰ πάντοτε, γιατὶ βλέπετε τὴν κατάταξι τοῦ περιοδικοῦ.

ΜΗΤΣΟΝ ΣΤΑΥΡΑΚ., Χανιά.— Εὐχαριστῶ θερμά. Μὰ ἄνοιξι τώρα; Πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα αὐτή; Τὰ παλαιὰ δὲν τὰ ἔχω.

ΑΘ. ΚΟΝΤ., Θεσσαλονίκην. — Τὸ γράμμα σας ἔφερε ὡς ἐδῶ τὴ δροσιὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ, ἀνάμικτη μὲ τὰ παρθένα ἀρώματα τῶν Μακεδονικῶν βουνῶν. Τὰ ἔργα σας ἐνεκρίθησαν καὶ περιμένω ἀπὸ σᾶς τὶς νέες γυναῖκες, μιὰ σταυροφορία γιὰ τὴν «Εὐρώπη» ποὺ εἶνε δική σας.

Ι. ΜΠΕ.Ι.ΚΟΝ, Λαγκαδᾶ. — Ξέρω πόσο οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ Θρᾶκες μ' ἀγαποῦν, γιατὶ χρόνια ἀγωνίσθηκα δημοσιογραφικῶς γι' αὐτούς. Μὰ ξέχωρα ἡ νεολαία, ποὺ θερμὰ τὴν εὐχαριστῶ, μὲ προσέχει ξεχωριστὰ καὶ γι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους καὶ σᾶς ξεχωριστά.

Ι. ΜΑΡΚ., 'Αγ. Γαλήνην.— Σοβαρῶς ὑπ' ὄψει λάβετε τὴν σύστασι ποὺ σᾶς ἔκαμα στὸ Ρέθυμνο. Εἶνε δυσκολώτερη ἀκόμη ἡ τοποθέτησις, ἀπὸ τότε.

ΝΙΚ. ΛΑΡΔ., Πὸρτ - Σάϊδ. — Σᾶς στέλλουμε δελτίο. 'Αλλὰ θέλουμε μόνο κίνησι κοσμική, ἀθλητικὴ (ὀνόματα πολλὰ) καὶ σύντομη.

ΦΕ.Ι.ΛΑΚΗΝ, Ναύπλιον.— Πρῶτα - πρῶτα καὶ σεῖς καὶ ὅλοι νὰ γράφετε στὴν ἀρχὴ τοῦ χειρογράφου ὄνομα, ἐπίθετο (ὄχι ψευδώνυμο), διεύθυνσι καὶ καθαρά. Δεύτερον, δὲν θὰ δημοσιεύω παρὰ μικρὰ κομμάτια καὶ δὲν θὰ δέχομαι παρὰ ἕνα. Τρίτο, θὰ κάνω ἐπιλογή, διότι θὰ ἐνθαρρύνω ἐκείνους ποὺ κάτι μποροῦνε νὰ γράψουν.

Β. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ, Π. Σάμον.— Σᾶς εὐχαριστῶ. 'Η «Γαλήνη» δημοσιεύεται.

ΝΙΟΒ. ΦΤΕΡΝ., Θεσσαλονίκην. — Εὐχαριστῶ τὴ μικρότερή μου ἀναγνώστρια, γιὰ τὰ καλά της λόγια. Πάντα θὰ φροντίζω γιὰ τὴν ἐξέλιξί της.

ΔΗΜ. ΚΟΝΤΕΚ., 'Ηράκλειον. — Εὐχαριστῶ πολύ. Γιὰ τὰ βιβλία, μὴν ἀποφασίσετε. Εἶνε δύσκολη ἡ κυκλοφορία.

ΙΩΣ. ΛΥΚΑΚ., 'Ηράκλειον.— Στεῖλτε 2 φωτογραφίες. Θέλω ἀθλητικὴ καὶ κοσμικὴ κίνησι, μὰ λίγα λόγια.

ΣΤΥΛ. ΜΗΝΙΑΔ., Ν. Κοκκινιᾶν. — Στεῖλτε δύο φωτογραφίες.

ΙΩ. ΤΖΙΤΖ., 'Υπάτην.— Εἴξερα πὼς ἦσουν καλὸς φίλος. Σ' εὐχαριστῶ.

Κ. ΔΗΜΗΤΡ., Περαχῶρι.— Ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἐκάνατε ὅ,τι ἦτο δυνατὸν διὰ τὴν «Εὐρώπη». Οἱ νέοι εἶνε ἡ ἐλπίς μας. Σταλέντα θὰ ἐλεγχθοῦν. Πρέπει ὄχι μόνο νὰ γράφετε — ὅλους σας δ' ἐννοῶ — ἀλλὰ καὶ νὰ διαβάζετε. 'Η «Εὐρώπη» εἶνε ἕνα καλὸ σχολεῖο.

Ν. ΚΡΑΝΑΙΟΝ, Φίλια. — Χίλια εὐχαριστῶ. «Στὴ γιορτή της» καλό.

Κ. Χ. ΤΣΙΡ.— Πολὺ καλὸ τὰ «Δυὸ ματάκια», ἀλλ' ὄχι πολλὰ μαζί. Ἔτσι πελαγώνουμε. Ἄλλωστε «οὐκ' ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Γιὰ τὸν φίλο μας θὰ μοῦ ἀπαντήσουν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν καὶ θὰ σᾶς γράψω.

ΝΙΚ. ΜΟΥΖ., Κομοτινήν.— Δελτίον θὰ ληφθῇ.

Β. Σ., 'Αμαλιάδα.— Κ' ὕστερα λὲν πὼς ἡ γυναῖκες δὲν εἶνε πιστές. 'Εγὼ βλέπω, πὼς καμμιὰ δὲν μὲ λησμόνησε ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μου, στὴν πρώτη μου πρόσκλησι. Καὶ μόνον δυὸ ἐδημοσίευσαν σ' ἄλλο περιοδικὸ ἔργα τους, τὸ τρίμηνο ποὺ πέρασε. Μπράβο σ' ὅλες.

Κ. Θ. ΜΑΝΔΑΛΗΝ. — Καλό μου παιδί, γιατὶ νὰ πικραθῇς; Νόμισες πὼς θὰ καθήσω μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια;

Ν. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΝ.— Στὴ πανδαισία ποὺ οἱ νέοι μοῦ ἑτοίμασαν, ὁ 'Αστακὸς δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ, καὶ νἄτος ἀντιπροσωπεύομενος ἀπὸ σᾶς.

Δ. ΠΙΣΤΙΚΟΝ, Δομοκόν. — Τὸ γράμμα σας μὲ γιόμισε χαρά. Εὐχαριστῶ. Τὸ «Πόθος» καλό. Τὸ διηγηματάκι θὰ τὸ διαβάσω ἀργότερα.

Β. ΒΑΣΙΛ., Καλαμαριά.— Καὶ βέβαια ἡ «Εὐρώπη» πρέπει νὰ γίνῃ σύμβολο τῶν νέων.

ΓΑΛ. ΣΑΝΤ., Θεσ)νίκην.— Ἔχω ἐν τούτοις παράπονα, γιατὶ μήτε σεῖς, οὔτε ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός σας, μὲ θυμηθήκατε τόσον καιρό. Πάντως ἐγὼ δὲν σᾶς λησμονῶ, γιατὶ ξέρω πὼς κι' ἐσεῖς πάντα κάτι θὰ θυμόσαστε ἀπὸ μένα. Προχωρῆτε πάντα καὶ θὰ προχωρήσετε, καλή μου μαθήτρια, περισσότερο. Γιὰ τὸ γραμματάκι σας, σᾶς συγχαίρω. Τὰ σταλλέντα καλά.

ΔΗΜ. ΖΩΤΟΝ, 'Αλεξ. — Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐπιστολές σας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ποτὲ δὲν μ' ἐξεχάσατε. Ὡραῖα τὰ τραγουδάκια σας.

Κ. ΚΡΙΤΣΙΝΗΝ, Σῦρον.— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προμήθειά σας. Μὲ σκλαβώνει.

ΑΘ. ΜΑΤΙΚΑΝ, Λάρισαν.— Πολὺ καλὰ τὰ γράφετε, ὅτι θὰ εἶμαι ὁ ἴδιος ποὺ μὲ γνωρίσετε.

ΔΗΜ. ΒΑΦΕΙΔΗΝ, Τύρναβον.— Γειά σου λεβέντη τῶν Μακεδονικῶν βουνῶν. Περιμένω νὰ φανῇς ἀντρειωμέος γιὰ τὴν «Εὐρώπη» ἂν καὶ δὲν εἶνε στὸ δικό σου μαγαζί.

Τ. ΑΘ. ΧΑΤΖ., Λάρισαν.— 'Η χαρά σας εἶνε χαρά μου καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω ὅλους, ποὺ ἀξίζετε.

Γ. ΓΙΑΚΟΠ., Μεσολόγγι.— Μπράβο, ποὺ εἶσαι πιστὸς ὀπαδός.

ΚΥΡ. Γ. ΚΩΝΣΤ., Κάτω Τούμπαν.— Ὅταν στὶς προφυλακές της ἡ «Εὐρώπη» ἔχει τέτοια παλληκάρια, δὲν θὰ φοβηθῇ. Τὰ τραγούδια καλά.

Ν. ΝΙΚΟΛΑ.Ι.ΔΗΝ.— Τὰ σταυρόλεξα καὶ τὰ παιγνίδια, πρέπει νὰ σχεδιάζωνται σ' ἄσπρο χαρτὶ καὶ μὲ σινικὴ μελάνη.

ΤΑΣΟΝ ΠΑΠΑΝΤ., Βόλον. — Γειά σου ἐσύ, ποὺ γράφεις τόσο ὡραῖα καὶ ποὺ τὸ μέλλον σου διαγράφεται λαμπρόν.

ΝΩΝΤΑΝ ΦΑΡΑΝΤΟΝ, Αἰτωλικόν.— Εὐχαριστῶ πολύ. Τὰ κομμάτια σας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μικρά. Φρονῶ ὅτι θέλετε νὰ βοηθήσετε τὸ περιοδικὸ «σας» καὶ γι' αὐτὸ νὰ μ' ἀκοῦτε.

ΑΝ. ΠΕΡΠΙΛΗΝ.— «'Η μάννα τοῦ λαθρεμπόρου», πρῶτα εἶνε μεγάλο καὶ δεύτερο ἐγράψατε καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ στοιχειοθετηθῇ. Τὸ εἶχα γράψει καὶ ἄλλοτε κάπου ἀλλοῦ. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ περιμένω μικρά.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟΝ

— Κύριε Κλεόβουλε, πάψτε νὰ μοῦ μιλᾶτε γιὰ ἔρωτα.

— Εὐλαλία, δεχθῆτε νὰ γίνετε γυναῖκα μου καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἔρωτα.

Εὐχάριστες ὧρες

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Η «Εὐρώπη» προκηρύσσει ἕνα πρωτότυπον κι' ἐνδιαφέροντα διαγωνισμόν: τὴν κατασκευὴν καὶ λύσιν τῶν καλλιτέρων σταυρολέξων.

Σ' αὐτὸν τὸν διαγωνισμὸν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶστες μας ποὺ ἀσχολοῦνται μ' αὐτὸ τὸ πνευματικὸ παιχνίδι.

Κάθε ἀναγνώστης μας θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ ἕνα σταυρόλεξο δικῆς του ἐμπνεύσεως καὶ κατασκευῆς.

'Η ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ διαλέξῃ τὰ καλλίτερα καὶ θὰ δημοσιεύῃ στὴν εἰδικὴ σελίδα ἕνα ἢ δυὸ κάθε ἑβδομάδα. Στὸ τέλος μιᾶς τριμηνίας θὰ γίνῃ ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν δημοσιευθέντων σταυρολέξων καὶ θὰ κρίνῃ τὸ καλλίτερον.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀναγνῶστες μας μποροῦν ν' ἀπασχοληθοῦν μὲ τὴν λύσιν τῶν δημοσιευομένων σταυρολέξων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων λυτῶν θὰ ἀναγράφονται σὲ εἰδικὴν στήλην.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον στὸ τέλος τῆς τριμηνίας ἡ «Εὐρώπη» θὰ ἀνακηρύξῃ τὸν καλλίτερον κατασκευαστὴν σταυρολέξων, καθὼς καὶ τὸν καλλίτερον λύτην.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 1ον

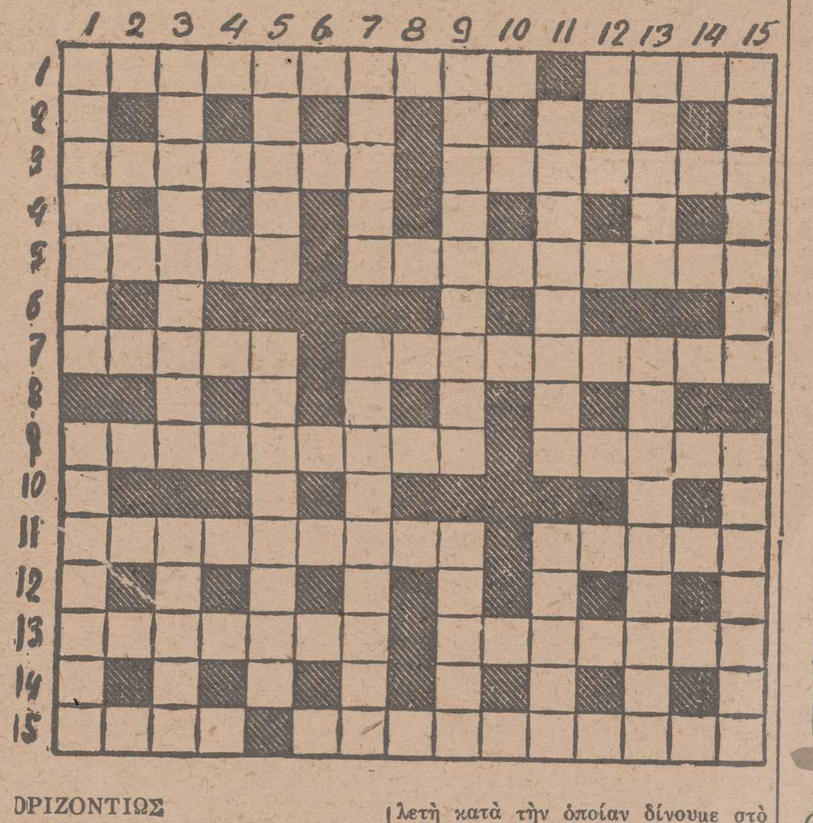

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Κράτος τῆς Εὐρώπης. — Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

3) Τὸν φάγανε τὰ φείδια μαζὶ μὲ τὰ παιδιά του. — Δὲν εἶνε ἐπίσημος.

5) 'Υγρὸς καὶ ζεστὸς ἀέρας. — Τὴν ἐπιδιώκομεν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὸ ψωμί μας.

7) ἡ ἀφορμή. — Γρουσούζικος ἀριθμός.

9) 'Ανήκει στὸν ἀνόητο. — Ὅταν βλέπουμε κάτι νόστιμο μᾶς τρέχουν...

11) Προθεσμία. — Τρέλλα.

13) Θηλυκοὶ παπάδες τῆς ἀρχαιότητος. — Φυλάει ἀπὸ τὸ κακό.

15) Σύζυγος τοῦ Μωάμεθ. — Εἶδος ἀντωνυμίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Κράτος τῆς Εὐρώπης.— Τελετὴ κατὰ τὴν ὁποίαν δίνουμε στὸ παιδὶ τὸ ὄνομα (δημοτ. πληθ.).

3) Εἰδικὸς ἠλεκτρικὸς διακόπτης χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν κίνησιν μηχανῶν. — 'Ανδρικὸν χαϊδευτικὸν ὄνομα.

5) Τὸ φέρομεν ὅλοι. — 'Αρχαία ἠθοποιός.

7) Ὄρος νήσου τοῦ 'Ιονίου. — Τὰ ἔξοδα ποὺ πληρώνομεν μαζὶ μὲ τὸ πρόστιμο.

9) 'Ανήκει στὸ δεύτερον τοῦ 3 ὁριζοντίως. — Σπανιωτάτη ἀρετὴ καὶ γυναικεῖον ὄνομα.

11) Χαρακτηρίζει τοὺς μικρούς. — Μουσικὸς ὅρος, ἰταλικὰ σημαίνει πολύ.

13) Γάλλος συγγραφεύς. — Οἱ ἀνήκοντες εἰς ἕνα Βαλκανικὸν κράτος.

15) Κακοῦργοι (δοτ.). — Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ

Εἰς τὰς 'Αθήνας ἐγίνετο μιὰ μεγάλη ἑορτὴ καὶ πολλοὶ κάτοικοι ἑνὸς χωρίου τῆς 'Αττικῆς ἀπεφάσισαν νὰ κατεβοῦν μαζὺ στὴν πρωτεύουσα. 'Επῆραν σχεδὸν ὅλα τὰ κάρρα τοῦ χωριοῦ καὶ φρόντισαν νὰ μπῆ ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ἀνθρώπων σὲ κάθε κάρρο. Στὴ μέση τοῦ δρόμου δέκα ἀπὸ τὰ ἁμάξια αὐτὰ ἐχάλασαν καὶ παρέστη ἀνάγκη κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα νὰ πάρῃ ἀπὸ ἕνα ἐπιβάτη ἀκόμη. Δυστυχῶς, τὸ βράδυ ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ ξαναγυρίσουν στὸ χωριό, ἀνεκάλυψαν ὅτι ἄλλα δέκα πέντε κάρρα ἦσαν ἀχρησιμοποίητα. Ἔτσι σὲ κάθε κάρρο μπῆκαν τρεῖς περισσότεροι ἀπὸ ὅσους ἦσαν τὸ πρωῒ ποὺ ξεκίνησαν. Πόσοι ἦσαν οἱ ἐκδρομεῖς;

□ □ □

ΤΙ ΕΙΝΕ;

Τὸ συναντᾶς εἰς τὸν ἀμνὸν
πάνω σὲ κάθε ἀχαμνὸν
μὰ δὲν τὸ βρίσκεις στὸ ἀρνὶ
οὔτε τὸ ἔχουν οἱ ἰσχνοί.

'Υπάρχει πάνω στὸ σκαμνὶ
καὶ τὸ κατέχουν οἱ γυμνοὶ
πλὴν εἰς τὸν πάγκο δὲν χωρεῖ
κι' ὁ ἄντυτος δὲν τὸ φορεῖ.
Τὄχει στὸ κέντρον σὰ στιγμὴ
πλὴν ἡ τελεία τ' ἀγνοεῖ
τ' ἀπόγευμα τὸ διατηρεῖ
τὸ δειλινὸ τὸ σβύνῃ
καὶ δὲν τὸ βρίσκεις τὸ πρωῒ
κι' ἂς τὄχει πάντα ἡ μέρα.
Τὸ ἔχει ἡ μήτηρ μὰ ποτὲ δὲν εἶ-
(ναι στὸν πατέρα

Τὶ εἶναι;

Σάτυρα

ΜΕ ΜΕΤΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΣΑΤΥΡΙΚΟ ΣΕ ΣΤΥΛ .. ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟ

Περιπετειαι τριων 'Ελλήνων Εὑρεθέντων ὡς ἐκ τύχης στὸ Πεκῖνον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἦταν νυχτια τ' Αὐγούστου... Τὸ φεγγαρι —
μιὰ φλογισμένη μπάλλ' ἀπὸ χρυσὸ —
στὴν πόλι τοῦ Πεκίνου περισσὸ
ἔδινε φῶς καὶ θέλγητρα καὶ χάρι...
Γύρω, βαθειὰ ἡσυχία! Πλὴν συχνάκις
κάποιο γροικιόταν σκύλου γαυγητὸ
θαρρεῖς καὶ ξεφωνοῦσε ὁ Γιαννουκάκης
ζητῶντας ἕνα τίλλιο καυτὸ,
ποὺ ὁ καφετζῆς ἀργοῦσε νὰ τοῦ φέρη
γιατὶ τὸ μαγαζ' εἶχε νταραβέρι.
Αἴφνης, ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς,
κι' ἐνῷ τὰ φέγγη τῆς αὐγῆς
μόλις ἀχνοροδίζανε,
συνεταράχθη ὅλη ἡ γῆς
σὰν ἀπὸ ξέσπασμα ὀργῆς
Θεοῦ, φρικτῆς τὰ μάλλα...
Σπίτια σωρὸς γκρεμίζανε
μικρά τε καὶ μεγάλα,
γυναῖκες ξεφωνίζανε
παιδιὰ σωρὸς τσιρίζανε, οἱ κόττες κακαρίζανε,
οἱ γάτες νιαουρίζανε, οἱ σκύλοι ἐγαυγίζανε
καὶ ἕνα πανδαιμόνιον τοιοῦτον ἐπεκράτει
ποὺ οἱ Κινέζοι νεγκλιζὲ ἀφῆναν τὸ κρεββάτι
καὶ εἰς τοὺς δρόμους χύνονταν σὰν νἄστριψεν ἡ βίδα τους
κι' ὡς ἔτρεχαν κουνιότανε γελοῖα ἡ κοτσίδα τους.
— Ὦ, Βούδδα, Ὦ, Κομφούκιε, Ὦ, Βράχμαν, τί συμβαίνει
καὶ σειέτ' ἡ γῆ καὶ χάνεται καὶ τίποτα δὲν μένει
ὁλόρθον εἰς τὴν θέσι του;
ρωτοῦν ὁ εἷς τὸν ἄλλο...
Καὶ τότε, στὸν ἀπαίσιο, φρικώδη κεῖνον σάλο,
διορθώνοντας τὸ φέσι του
Κινέζος βρακοφόρος,
—π' ἔβλεπε τὰ γινόμενα ψυχρῶς κι' ἀδιαφόρως
κι' εἶχε τὴν ὄψιν μελαψὴν σχεδὸν ὡς ὁ Βαϊᾶνος
ὅτ' εἶνε ἐκ τῶν πιὸ [illegible] λέγει ὑπερηφάνως
πρᾶγμα π' ἴσως δὲν εἶν' σωστὸν
τοὺς λέγει μ' εἰρωνεία:
— Τί κάνετ' ἔτσι, ρὲ παιδιά;
ἔχετε δὰ λίγη καρδιά!
Σᾶς στέλνουν χαιρετίσματα ἀπ' τὴν Ἰαπωνία
ποὺ ὅσα ὁρίζει τῶν Ἐθνῶν, μὲ στόμφο ἡ Κοινωνία
τὰ γράφει στὰ παπούτσια της καὶ πόλεμ' ἔχει ἀρχίσει.
Τὰ λόγια τοῦτα ἐφθάσανε, εὐθὺς νὰ σταματήση
τοῦ πληθυσμοῦ ὁ πανικός...
κι' ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς στραφεὶς στὸ βρακοφόρο
π' ἀτένιζεν ἡρωϊκῶς
τὸν φρικαλέο ντόρο,
τοὖπαν μὲ μελιστάλακτον ἐξωτικῆς συλφίδος
τόνον φωνῆς, ποὺ ὁ Σύλβιος συνήθως προσλαμβάνει
ὁσάκις — ἂν καὶ σούρωσε δίκην ξηρᾶς σταφίδος —
πῶς εἶνε νέος Ἄδωνις στὸν κόσμο παριστάνει:
— Ὦ, ξένε, ποὺ σ' ἀπέστειλεν ὁ Βούδδας δίχως ἄλλο,
Νὰ μᾶς λυτρώσης τοὺς φτωχοὺς ἀπ' τὴν κακιὰ τὴν ὥρα,
πρόφτασε, κάνε ἕνα καλὸ στὴ χώρα μας μεγάλο
κι' ἀνάλαβε τὴν ἄμυνα νὰ ὀργανώσης τώρα
διότι, καθὼς φαίνεται, οἱ στρατηγοί μας ὅλοι
ἐξηγοράσθησαν γραμμὴ καὶ στρίψαν' ἀπ' τὴν πόλι...
Ὁ φεσοφόρος, ποὺ ψυχρῶς τοὺς πάντας παρετήρει
καὶ ψυχραιμίαν Σπαταλᾶ Γεράσιμου ἐτήρει
ὁσάκις γιὰ τὸν Παλαμᾶ τοῦ κάνουνε κουβέντα,
στὰ λόγια τοῦτα σάστισε κι' ἐφάνη νὰ τὰ χάνη
ὅταν ἀπὸ μιὰ κάπου κεῖ κοντὰ στημένη τέντα
μία σκιὰ περίεργη νὰ προχωρῆ ἐφάνη
καὶ τραγουδῶντας στὸν γνωστὸν τὸν ἦχον μαντινάδας
ποὺ ἀρκετὰ ἐξέπληξε τοῦ πλήθους τὰς χιλιάδας
τοὺς κάτω στίχους π' ἀσφαλῶς τάξεως εἶνε πρώτης
κι' ἀφεύκτως θὰ τοὺς ζήλευε κι' ὁ Νῖκος ὁ Πορφύρας
ριώτης:

«Ἀπ' ὅλα τ' ἄνθη τοῦ ἀγροῦ μ' ἀρέσει ἡ μολόχα
κι' ἀπ' ὅλα τὰ ἀρώματα τῶν ποδαριῶν ἡ μπόχα».

στὸ βρακοφόρο προχωρεῖ
καὶ μ' ὕφος ποὺ ἀντίρρησι καμμία δὲν χωρεῖ
τὰ κάτωθι ἀπευθύνει:
—Τί τοὺς θωρεῖς ἀκίνητος κι' ἄλαλος ἔχεις μείνει;
Μπορούσε, μωρὲ μόμολο καλύτερη εὐκαιρία
νὰ βροῦμε, νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὴν ἀπενταρία
ποὺ μέρες μᾶς τσιτσίρισε
καὶ τ' ἄντερό μας γύρισε
ἀνάποδ' ἀπ' τὴν πεῖνα;

τὴν ἀρχηγία ἀνάλαβε καὶ θὰ περνοῦμε φίνα.
Ἐκεῖνος ἐφαινότανε ἀκόμα νὰ διστάζῃ,
ὁπόταν ἕτερη σκιὰ γοργὰ τὸν πλησιάζει...
Ἦταν εἷς νέος μελαψὸς
κάπως-παχὺς, λίγο κοντὸς, ντυμένος, ἄψογα, κομψὸς
π' ἂν εἶχε καὶ μικρότερη ὀλίγον τι τὴ μύτη
θὰ τὸν ἐφώναζε κανεὶς Βάσσο Μεσολογγίτη.
Μὲ ὕφος ἀρειμάνιον κι' ὀλίγον τι μακάριον
ποὺ τὸν Ἀλέκο συναντᾶ, συχνὰ τὸν Σακελλάριον
ἀπὸ τὴν βάρκαν πιάνοντας τὸν φεσοφόρον βάναυσα:
— Δέξου, μωρὲ τοῦ φώναξε, γιατὶ εὐθύς...στὴν ἄναβα !...
Κι' ὑψώνοντας τὸ χέρι του σὰ μιὰ νὰ δώσῃ φάπα
πρόσθεσε ἠπιώτερα:
—Μίλα λοιπόν, ρὲ μάπα...
Τὴ συνέχεια θὰ βάλω
εἰς τὸ φύλλο μας τὸ ἄλλο.

ΘΑΝΟΣ ὁ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ

Στὸ τραῖνο

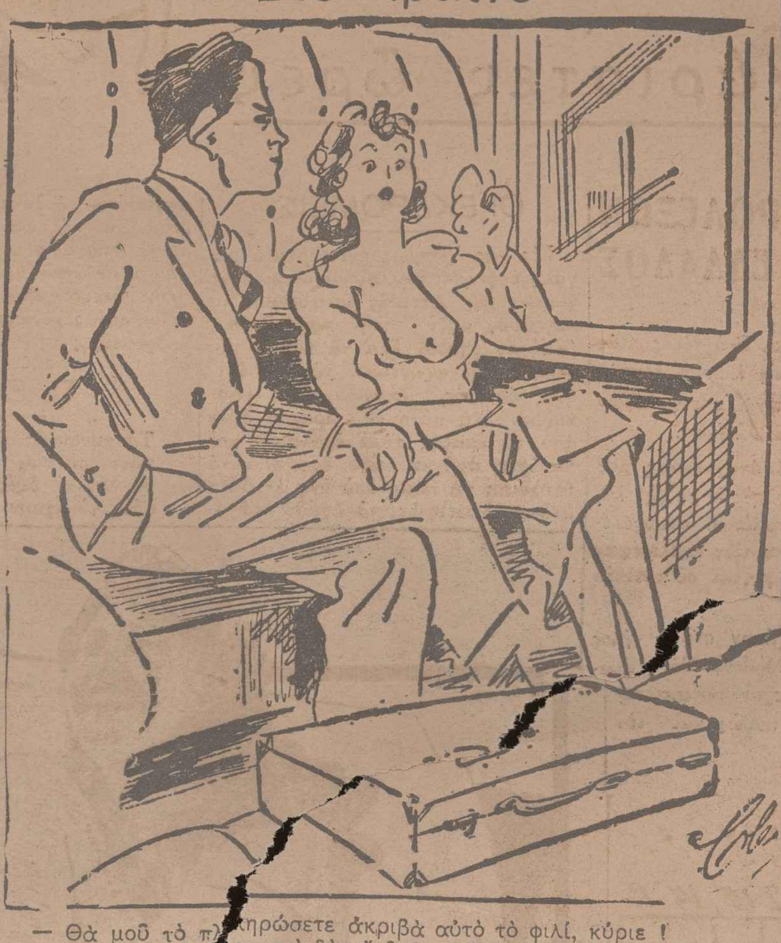

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ φιλί, κύριε !
('Ο νεαρὸς κύριος ποὺ δὲν ἄνθεξε στὸν πειρασμὸ νὰ φιλήσῃ τὴ νεαρὰ συνταξιδιώτισσά του). — Ἀπολύτως σύμφωνος, δεσποινίς. Πόσα κάνει ἡ δωδεκάδα !

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΟΦΥΛΗΣ

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἠρέσκετο ἰδιαιτέρως νὰ δίδῃ φιλολογικὰς συμβουλὰς καὶ νὰ διορθώνῃ τὰ πρωτόλεια τῶν τότε νεαρῶν λογίων. Μεταξὺ τῶν καταφευγόντων εἰς τὸν μεγάλον ποιητὴν ἦτο καὶ ὁ Φῶτος Γιοφύλης.

Κάποτε ὅμως ποὺ ὁ Βαλαωρίτης δὲν ἦτο στὶς «καλές» του, ἀπέπεμψε σκαιῶς τὸν Γιοφύλην καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος χολωθεὶς, ἔγραψεν ἕνα ἐλεγεῖον, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Βαλαωρίτην, τὸ ὁποῖον τοῦ τὸ ἀπέστειλε μετ' ὀλίγον καιρὸν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του.

Καὶ ὁ Βαλαωρίτης χωρὶς νὰ θυμώσῃ τὸ μετέδωκε ραδιοφωνικῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, χαρακτηρίσας δι' ὀλίγων τὴν ἀπρέπειαν τοῦ νέου ποιητοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΞΕΣΤΙ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΙΣ...

Ὅταν μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ὁ Ταμερλᾶνος συνήντησε εἰς τὸ Μπουλβὰρ Ρασπάϊγ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τὸν θυμόν του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ὑβρίζῃ καπηλικώτατα.

Τότε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεστόμισε τὴν περίφημον καταστᾶσαν φράσιν του: «Ἔξεστι Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν!...»

Καὶ ὁ Ταμερλᾶνος εἰς ἀπάντησιν τὸν κατήγγειλε εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν ὡς αἱρετικόν!...

□□□

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἱεροψάλτης, ἀγνοῶν νὰ βήχῃ ἐν ὥρᾳ ἀπορίας. Προτιμᾶται ὁ ἔχων τὴν μᾶλλον εὔηχον φωνήν. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε Μ. Βῆχον.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ θῦμα διὰ νὰ μετάσχῃ εἰς σοβαρὰν ἐπιχείρησιν, καταθέτων τὰ κεφάλαιά του καὶ κρατῶν τὴν... κεφαλήν του, ὡς ἄχρηστον εἰς τοὺς ἐπιχειρηματίας.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ εἰς γάμον προὶξ νεάνιδος, διατεθειμένης νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τοὺς γονεῖς της, ἀφίνουσα τὸν γαμβρὸν νὰ τὴν χαρῇ μόνος.

ΝΕΟΣ ΑΡΤΙΜΕΛΗΣ, ἀπὸ εἰκοσαετίας παραλυτικός, ἄχειρ καὶ μονόφθαλμος, κάτοχος κινητῶν ἐπ' ἐνοικίῳ καὶ ἀκινήτων ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους, ζητεῖ ὡς σύζυγον νέαν ὡραίαν, μορφωμένην, γνωρίζουσαν ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ νὰ ἔχῃ προῖκα μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰ τρία ἑκατομμύρια, ἀλλὰ ὄχι μικροτέραν τοῦ ποσοῦ τούτου.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ εὐχαρίστως πᾶσαν χρηματικὴν προσφορὰν ἀπὸ 50 δραχμὰς καὶ ἄνω. Ἀδελφοὶ Πάριοι, ὁδὸς Λεψίας.

ΠΩΛΟΥΜΕΝ μετοχὰς ἀπολύτους, ὀνομαστικὰς τοιαύτας καὶ γενικὰς ξεκαρφώτους. Γράψατε: ΠΟΛΙΤΗΝ, Πασισίους.

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ο ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΑ ΤΑ ΗΘΗ ΜΑΣ

Ἠγαπητοὶ ἀδελφοί,

Μικρὸν ἀφ' ὑμῶν ἀπέστην τὴν τῆς ζωῆς τύρβην τῇ τοῦ Ἄδου μακαριότητι ἐναλλαξάμενος καὶ ἰδοὺ ὅτι καὶ αὖθις μέχρις ὑμῶν ἐληλυθὼς οὐκ ἀνευρίσκω ὑμᾶς οὓς ἀφῆκον: Ποῦ γὰρ ἡ σεμνότης τοῦ ἤθους τῶν γυναικῶν, ἃς κατέλιπον ἀπὸ λαιμοῦ μέχρις ἀστραγάλου ἐν φορέμασιν ἐκ χονδροῦ σκουροχρόου ὑφαντοῦ ὑφάσματος καλῶς ἐγκεκορδυλημένας, τὴν κόμμην σεμνῶς ἐν ἐμφαρεξίῳ κεκαλυμμένην καὶ πεποιημένην βοστρύχους, ἐχούσας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ὀμφαλὸν ταπεινῶς προσηλούμενον καὶ τὴν μορφὴν ἐξ ἀπλυσίας αἰδημόνως... ἀπόζουσαν; Ἀντὶ τούτων, ἐλαφρά, ὡσεὶ χρυσσαλίδας πτερόεσσας, θεωρῶ πλάσματα τὰς ὁδοὺς διασχίζοντα μὲ τὰς εὐτόρνους κνήμας γυμνὰς, τὰς ὠλένας ποὺ ὡς ἀλάβαστρος στίλβουσιν ἐπίσης, τὰς ἐσθῆτας ἐξώμους ὥστε ὡς ροδίνη φράουλα ὁ ὀμφαλὸς νὰ διακρίνεται καὶ αἱ χιονόλευκοι ἐπιστήθιοι κιτρολεμονοπρεπεῖς προεξοχαὶ, ἐφ' ὧν δύο ροδίτου ρῶγες εὔχυμοι προσηλωμέναι τυγχάνουσι, νὰ αἰωροῦνται ἐλεύθεραι, τὴν ἀνδρικὴν... βουλιμίαν διεγείρουσαι!... Ἀλλ' εἶνε τοῦτο καὶ μόνον, ὦ, ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τὸ ἁμαρτωλὸν ὅραμα; Αἱ ὑμῶν γυναῖκες ἀντὶ φορεμάτων ὑπόνοιάν τινα ὑφάσματος διαφανοῦς [illegible] προσαρμοσάμεναι, τὰς ὑπ' ὀμφαλείους πεδιάδας αὐτῶν ἐλευθέρας τοῖς πονηροῖς βλέμμασιν ἀφίενται καὶ τῶν ὑπομεσείων καμπυλοτήτων τὰς σκανδαλώδεις ἀνωμαλίας εἰς κοινὴν θέαν ἐκθέτουν καὶ τὸ πᾶν ποιοῦσι ἵνα ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων ἀνδρῶν ἐξεγείρωσι τὴν ἐπιθυμίαν. Οὐκοῦν, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, διερωτῶμαι: Ποῦ πορεύεσθε; Οὐκ οἴδατε ὅτι τὴν Ἱσπανίαν ὅπου τὸ πρῶτον αἱ γυναῖκες ἐξετραχηλίσθησαν, ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου κατατρέχει καὶ τὴν Ἁγίαν τῆς χθὲς Ρωσσίαν ὁ ὄλεθρος τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου εἰς διάλυσιν ἔχει φέρει αἰτίαις ταῖς αὐταῖς; Συνετισθῆτε, οὐκοῦν, πρὶν ἡ μεγαθυμία τοῦ Κυρίου ἐξαντληθῇ καὶ αἱ δέκα πληγαὶ τοῦ Φαραὼ ἐπὶ τὴν πόλιν σας ἐκσπάσουν. Τὰς γυνὰς εἰς τὸν οἶκον ἐξαποστείλατε καὶ εἰς τὸ πλένειν καὶ μαγειρεύειν καὶ παιδοκομεῖν περιορίσατε καὶ καλῶς ἐπενδύσατε καὶ ποδέσατε καὶ φωτίσατε ἐν σοφίᾳ Κυρίου. Καὶ εἰ ὁ λόγος ὑμῶν οὐκ ἀρκεῖ, ράβδον ἀναλάβετε καὶ τὰς ὑποπλατείους μαλακὰς προεξοχὰς μαλακωτέρας ποιήσατε. Καὶ εἰ καὶ πάλιν οὐ συνετισθοῦν, δόγαν βαρελίου εἰς τὸ μούσκιον θέσατε καὶ τὰς πλευρὰς αὐτῶν μαλθακωτέρας τῆς κοιλίας ποιήσατε. Καὶ εἰ καὶ τοῦτο οὐ σωφρονήσῃ αὐτὰς, τριχιὰν εἰς τὸ μούσκιο ἐμβρέξατε καὶ τοῖς ὀπισθίοις αὐτῶν τεσσαράκοντα παρὰ μίαν μετρήσατε καὶ εἰ καὶ πάλιν οὐ συνιέναι βουληθήσωνται, τσουράπιον ἄμμου πληρώσατε καὶ μέχρι λιποθυμίας δείρατε καὶ ὁ Κύριος βοηθὸς ὑμῶν γεννήσεται καὶ ἡ εὐλογία Αὐτοῦ ἐπὶ τὸν οἶκον σας ἔσῃ...

Ο ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΡΙΚΑ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παππᾶ μου, μὴ μοῦ δώσῃς σταλιὰ νὰ μεταλάβω
γιατὶ δὲν προσκυνάω, οὔτε κερὶ ἀνάβω,
παππᾶ μου, τὴν ψυχή μου μετὰ στὸν Ἅδη κλείστη
εἶμ' ἄπιστος, παππᾶ μου, εἶμ' ἄσωτος πολύ.
γιατὶ μιὰ μαυρομμάτα γιὰ ἕνα της φιλὶ
μοῦ ἔβγαλε τὴν πίστι...

ΤΙΜΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Γράφοντας καὶ διασκεδάζοντας, ἐπὶ τέλους ἐπτωχεύσαμεν.

Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

— Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα! Δὲν θὰ πᾶμε παραπάνω.

Α. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

— Φουσκοθαλασσιές! Καὶ στὸ ταμεῖο τί μπουνάτσα!

Δ. ΜΠΟΓΡΗΣ

— Τί Τορπίλλα! Μᾶς ἔκαψε!

ΣΥΛΒΙΟΣ

— Μετὰ τὸ Φυντανάκι ὅλο κούτσουρα.

Π. ΧΟΡΝ

— Πλειότερα μαξιλάρια! Κ' ἕνα ταγκό!

ΓΚΑΙΤΕ—ΔΑΡΑΛΕΞΗΣ

— Ἕνα Χαμομήλλιον Ἐμβατήριον, παρακαλῶ!

Α. ΤΕΡΖΑΚΗΣ

— Φωνάξτε τὸν Παπαφλέσσα νὰ μὲ διαβάσῃ.

Σ. ΜΕΛΑΣ

— Γκρῖζα νειᾶτα, μαῦρα γεράματα

ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ—ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ